சிவமயம

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸமபந்ததீர்த்தசரணுயநமஃ.

சிவாதிக்யரத்நாவளி.

இரண்டாவது பாகம்.

இஃது

உபயவேதாந்தபிரவாததகாசாரியரும்

சிவாகமசித்தாந்தஞானநிஷ்டருமாய்

ஸ்ரீகாஞ்சியிலெழுந்தருளியிருக்கும்

ஸ்ரீமது,

முத்துகுமாரபேசுவரசிவாசாரியஸ்வாமிகளின்

திருவருளபெற்றுவிளங்கும்

ஸ்ரீ ஸ்ரீ

சூ. சோமசுந்தரநாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

திருவண்ணாமலைத்தேவஸ்தானம், தர்மகர்த்தரும்

சென்னைகமிசெரிஜனரல் ஆபீசுமானேஜா

ம-ர-ா-ஸ்ரீ,

ஆ. ஆறுமுகமுதலியார்சுபுத்திரருமாகிய

ஸ்ரீமாந்,

ஆ. அனுக்கோடிமுதலியாரவர்கள்

பேருதவியால் வெளியிடப்பட்டது.

MEMORIAL PRESS.

Madras. 1881.

சிவமயம்.

யாழுபபாணம், ம-ா-ா-ஸ்ரீ,

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியபாடல்கள.

பூவெங்கும போற்றுரோ பொய்ப்பாஞ்ச ராத்திரிக
ணுவடங்கத் தாகக நயந்தயங்கத – தாவில்சிவ
சுந்தரனுர் சொல்சிவா திக்யரத் நாவளியைச்
சிந்தையினு வல்லோர் தெளிந்து.

சூட்டுவர்புன் வைணவப்பொய்ச சூதார் *கடையி
மாட்டு வினையை மறித்துரபபி-யோட்டுஞ்
சிவாதிக்ய ரத்நா வளியைச் சிரமேற்
றவாது தலைப்புலவர் தாம.

திருச்சிற்றம்பலம்.

* வைணவருள்ளுந தலைப்புலவர் சிவநிநதை புரிநதில
லிற் கடையிடையர் தொழிலே இஃதாயிற்று.

7976a

౬

శివమయం.

తిరుచ్చిత్రంబలం.

శ్రీచంపకతీర్థదేశరణ్యాయనమః

శివాతిక్యరత్నావళి

రెండవ భాగం.

కాపు.

(కలిమతి వేణిక్కడవులిలియనతము.)

సమామిసాంబంరుణాకరంపరం
వాగీశలక్ష్మీశసురేశపూజితం
శ్రీరామకృష్ణాద్యవతారవందితం
యోగీశహృద్యంవరచంద్రశేఖరం॥

(జ్ఞానసంపంధనాతనిలియన, తు)

సర్వజ్ఞత్వసుఖాఖిలాద్భుత గుణోపేతోగుహేయత్తనుం
సంప్రాప్తోగిరిజాస్తనామృత రసాస్వాదేనసంవర్ధితః
శావేషుత్పణాక బహూక శుచరితానారోప్యపాండ్యంప్రజా
శ్చారక్షత్తమహన్నమామిసుగురుంస్వజ్ఞానసంబంధినం॥

(అప్పయాక్కియన్శిరుమిలియనతము.)

విష్ణుశ్చాంశీతదంశాహాయవదనేముఖాశ్చేతరేయస్యశిష్యా
శ్చిన్ముద్రోత్ఫుల్లపాణేస్సితభసితతనోస్పర్ధురోశ్చంద్రమౌలేః
అంశోదుష్పాంచరాత్రప్రబలసురశిరోన్యస్తనామాంఘ్రిపద్మ
శ్రీమాన్సప్పయ్యయజ్వాజయతిఖలుతరాంసద్గురుంతన్నమామి॥

வேறு.

எவனுயர்கவுணியர் தவமுதலெனவரும்
எவனுமைதருமுலை யமுதுணவெழுதரும
எவனொளிசிவமரி பெறவுளமிசைதரும்
அவனருள்பெறும்வகை யடைதிநனமனனே.

நூல்.

ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த பிரவாததகாசாரியரும, சிவாகம சித்தாந்த ஞானநிஷ்டருமா யெழுந்தருளி யிருந்த காட்டாவூர் ஸ்ரீசுந்தர சிவாசாரிய சுவாமிகளால் (சிவாதிகய ரதநாவளி முதற்பாகம்) என்னும் பெயா புனைந்து சைவகிரந்தமொனறு செய்யபபடடது. அது, நன்மதிவிளககம் என்னும் போலிப்பெயரிட்டு ஓபாஞ் சராத்திரி வெளியிட்ட சைவநிந்தையைப பரிகரிகக வெழுந்த நூலென வெளிப்படுகின்றது. அந்தநூலை யெமது ஆபதரத்னமாயிருந்த பரசமய கோளரியாராகிய ஸ்ரீமாந, ஸூரை, சபாபதிமுதலியாரவாகள அச்சிட்டு வெளிபபடுததினா. அந்தநூலாலுண்டாகிய பெரும்பயனை நோககுநகா லதனிரண்டாவது பாகத்தை விவேகிகள் பலரும விரும்புகின்றனா. இங்ஙனமாக, அவ்விரண்டாம்பாகம் ஷை சைவாசாரிய மூர்ததிகளால் செய்யப்பட்ட விஷயமொன்றும் புலப்படவிலலை. அதனுல், சிவநேசர் பலருடைய வேண்டுகோளால யாமிந நூல்செய்ய நேரிட்டதெனவறிக.

சிவாதிக்யரத்நாவளி, முதற்பாகத்திற் பரிகரிக்கப்பட்டன வெல்லாம நன்மதிவிளக்கப் போலிச் சுவடியின் பாதியளவேயாகையால், முற்றைப் பாதியையும பரிகரித்துக்கொள்வதே யதனிரண்டாம்பாகமாதலமையும். இதனுல், அக்கபோதிததிரட்டில் ஷை சைவாரிய மூர்த்திகள் பரிகரித்தபாகம்போக வெஞ்சிநின்ற பாகத்தையே யாமிப்போது பரிகரிக்கத் தொடங்கினும்.

இரண்டாவது பாகம்.

அவ்வழுவாசகத்திரட்டில், பிரணவத்தின் பிரதமாட்சரமானு அகரம் விஷ்ணுவுக்குப் பிரதானமான திருநாமமெனவும், அதற்குப் பிரமாணம் (அகாரோவிஷ்ணுத் பிரதமநாமோச்யதே) என்று சுருதியிலும், (உட்சரானும் அகாரோஸ்மிந்) என்று கீதையிலும் பெறப்பட்டதோடு, அவ்வுண்மையையே (அசரமுதல வெழுதெல்லாம்தி,பகவனமுதற்றேயுலகு) எனத் திருவள்ளுவ நாயனார் கூறினாரெனவும, அப்படியே, "மனனகமலமறமலர்மிசை யெழுதரும்" என்று கூறிய சடகோபர்கருத்தை "மலர்மிசையேகினான் மாணடிசேர்ந்தார், நிலமிசைநீடுவாழுவார்" எனக் கூறி, அந்தமிசை நிலம் (தாமரைக்கண்ணுலகு) என்றும், அவன் (அடியளந்தான) என்றும் ஐககண்டமாக வந்நாயனார் அருளிசெய்திருப்பதை யறிமாமல் (எண்குணத்தானாரளை வணங்காதவே) என்றதற்கு இந்த அஷ்டகுணம் சைவாகமத் துண்டென்று சைவாகூறுவது மேருவினேரறியாதவாகள் வேறொருவெற்பை வியந்து மகிழ்வதையொக்குமெனவு மமமலபந்தவாசகர் கூறி மகிழ்ந்தனர்.

இதனை முறையேகளைந்தெறிவாம். நானார்த்த ரத்நமாலையில "అకారోబ్రహ్మ స్త్రీశక్తమే" என்று கூறுமாற்றால் அகாரத்துக்குப பொருள் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், ஆமையெனப பெறப்படுதலால, அது விஷ்ணுவுக்கே யுரித்தென்பது நிரஸ்தம். அன்றியும், காலாகனிருத்ரோபநிஷத்தில் திரிபுண்டர விவரணங் கூறுமிடத்தில், "యాస్యప్రథమారేఖా" என்னும் வாக்கிய முதல் "ఇచ్ఛాశక్తిర్మహేశ్వరోదేవతే" என்னு மிறுதியாக ரேகாத்ரய நிரூபணஞ்செய்து, முதலிரேகை அகாரமென்றும், அதற்கு அக்னி ஆஹவநீயமும், குணம்ரஜசும், அதிதேவதை பிரமனுமாகு மென்றபடியே யிரண்டாவது மூன்றாவது ரேகைகளுக்கு உகார மகாரங்களை விளக்கி, அவற்றிற்கு முறையே அக்னிகள் தக்ஷிணகார்

ஹபத்யங்களும், குணங்கள் சத்வதமசுகளும், அதிதே வதைகள் விஷ்ணுருத்ரர்களு மாகும்படியை யினிது பிரவசனம் பண்ணலால், ஈண்டு அகாரம் பிரமன் பரம் சாதிக்கப்பட்டது. இனி, "అకారాదిసర్గాః తా స్స్వరా ష్టౌ శక్తయః" என்னுஞ் சாரதாதிலகவசனப்படி அகாரம் பிரகிருதி ரூபிணியான சக்தி பரம் சமர்த்திக்கப்பட்டது. இங்ஙனநிற்க, "అకారో వైసర్వోవాక్" என்னுஞ் சுருதி பரியாலோசனையில் சர்வவர்நப் பிரதமமான அகாரம் சர்வசப்த ரூபிணியான சரஸ்வதிபரம் சாதிக்கப் பட்டது. இதுநிற்க, சிவாஷ்டோத்தர சதநாமங்களில் "సామప్రియస్స్వరమయః" என்று படிதமா யிருத்தலால் (ஸாமப்ரியஃ) என்னு நாமபூர்வத்வ சம்பந்தத்தால் (ஸ்வரமயஃ) என்னு நாமம் அநுதாத்தாதி ஸ்வரமய னெனவும், அகாராதி விஸர்ககாந்தஸ்வரமயனெனவும் பரசிவ சமபந்தமாகப் பெறபபடுகின்றது. இன்னும், சிவதர்மரதநாகரத்தில் "అకారస్సర్వవర్ణాగ్రః ప్రకాశః పరమ శ్శివః" என்னும் வாக்கியத்தால் ஸ்வபரப்பிரகாச ரூப ராகிய சிவபெருமானே அகாரவாசய ரென்பது வெ ளிப்பட்டது. இபபடி யநந்தப் பிராகாரமாய்ப் பிரதி பாதிக்கப்பட்ட அகாரம் விஷ்ணுவுக்கே மானியம்விடப் படட தென்பது சாட்சி விசாரபலத்தால் தடுமாறிப் போய்விடடதெனவறிக. மேல்விவகாரத்தால் அகாரத் துக்குப் பொருளாவார் பிரமனும், சக்தியும், சரஸ்வதி யும், பரமேசுவரனுமாக வெண்ணப்பட்ட படியே, விஷ் ணுவு மதற்குப் பொருளாத விழுக்காமையால் மேலப் பேதை காட்டிய வசனங்களா லெமக்கொரு பாதையு மின்றென்க. இப்படிப்பலரை யதற்குப் பொருளாகச் சொல்வதென்னையெனினவர்பரனது தநுவுஞ்சத்திகளு மாகிய சம்பந்தம் பாராட்டியெனவறிக.

ஆகவே, "అకారంబ్రహ్మణంనాభౌ ఉకారం విష్ణుంహృదయే మకారం రుద్రంభ్రూమధ్యే" என்றற் றொடக்கத்தால் நாபிஹ்ரு

தயபுரூமத்யங்களில் அகாராதிமாத்திராத்திரய வாச்யர் களான பிரழ்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர்களுக்கு உபாசனவி தானஞ்சொல்லியபின்னர் "ఓంకారంసర్వేశ్వరం జ్ఞానాంతే" என்று சமஷ்டிப் பிரணவ வாச்யமாயும், துவாதசாந் தோபாஸ்யமாயும், சர்வைசுவரிய சாலியாயும், மூர்த் தித்தி யாதீதமாயும் பிரதி பாதிக்கப்படடு விளங்குந் துரியவஸ்துவைப் பிரகாசப்படுத்துந்தாபநீயோபநிஷத் வாக்கிய வுணமையால திரிமூர்த்தி யுததீர்னமாகிய பர சிவமூர்ததியே ஃகாரமகாரநகளுட னகாரத்துக்கும் வியஷ்டியந்தர்ப்பூதராய்ப் பொருளாவனெனபதுசொல் லாமேயமையும். அகாரவுகாரமகாரநகள் கூடிய சமஷ் டியேபிரணவஸ்வரூபமாகையால், பிரணவாதிதேவதை யாகிய பரசிவமூர்ததிககு அப்பிரணவைக தேசமாகிய அகாரம் சொந்தமாகாதென்ப தென்னபேதமை? மேல வியவஸ்தாரூபத்தில் பிரகாசிபபித்தஅகாரவாச்யத்வம, மகாரவாசயராகியருத்ரரிடத்திலுஞ சமர்ததிக்கபபட்ட தாகையால,உகாரவாச்யராகியவிஷ்ணுவினிடத்தின்மா த்திரமதுகூடாதெனயாம் கூறுவதெங்ஙனம்? உண்மை யிலது பிரமன்பரம கிரகிப்பதே வேதசம்மதம். வியஷ் டியிலது யாவர் பரமாயினும, சமஷ்டியில்துரியமூர்த்தி யாகிய பரசிவப பிரபுவினிடஞ் சார்தல் திண்ணமாகை யால் அகாரவாச்யர் சிவபெருமானென்பதே பசுமரத் தாணி யறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்டது. பிரணவார் த்த ஸ்வரூபியாயுள்ளவர் சிவபெருமானே யென்பதை மேலிடம்வந்துழி விஸ்தரித்துக் கூறுவாம்.

மேல்விஸ்தரித்துக் காட்டிய நியாயங்களால் (அகர முதல வெழுதெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றே யுலகு) என்ற ருளிய திருவள்ளுவதேவர்வாக்கு மப்பேதை கொண்ட கருத்தை யுதைத்ததென்க. அன்றியும், அந்த வாக் கியத்தின்பொருளை யுணருங்கால் உலகுயிர்களில்விரவி

யியங்கப்பண்ணும் பரனதுபூரணத்தையே விளக்கலா லபூரண பரமாகிய விஷ்ணுவின்பரமத்திருவாக்கைச்சா தித்தல் கூடாது! கூடாது!! அகரம் எல்லாவெழுத்துக களையும் விரவி யியங்கப்பண்ணுதலே யதற்கெடுத்துக் கொண்ட நிதரிசனமாதலால். இவ்வுண்மையை யாம் வெளியிட்டிருக்கும(சிவபாரம்யப்பிரதரிசிநி)யில் (சிவன பூரணரெனபது) என்னும் பகுதியில் விஸ்தரித்திருக்கின் றோமாகையா லாண்டுகண்டுணர்க. முதற்குறளவளை மோசஞ் செயதுவிட்டதா லிரண்டாவது காடடிய (மலாமிசையேகினனை மாணடிசேர்ந்தார், நிலமிசைநீடுவாழவா) என்னுங் குறளாவதவருக்குபகரிக்குமோ வெனபதைச சற்றே யோசிபபாம். இந்தகுறள (மனனகமலமற மலர் மிசையெழுதரும) என்றுகூறிய சடகோபர்கருத்தையுடன் கொண்ட தொன்றுமொனறூர். ஹ்ருதயகமலததிற் பர னுக்கிருபபெனறு சடகோபன்றுனு சொன்னவன்? அந தததுப்பற்ற நூலைத் தானு நாயனூர் தேடிக்கொள்ள வேண்டும்? வேதமும் பிற்படப்பிரகாசிக்கு மப்பெரி யோன் றிருவாக்கைப் பசுபாரம்யநூலாகிய சடகோ பன் வாக்கில் வியாப்பியங் கூறுவது கேவலமசங்கத மென்க. இனியுண்மைவிசாரத்திலது வேதபிரமாணத் தையே கொண்டு வெளிப்படட தென்பதை விரித் தோதுவாம்.

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் "பிரமபுரமாகிய இச்சரீர த்தில் உள்ளதகரமாகியபுண்டரீக வீட்டினுள்ளே யிருக்கும் ஆகா சம்" என்பது முதலாகத் தகரவித்தை கூறப்பட்டது. இங்கே ஆகாசம் என்றது பிரமமாகிய சிவத்தையென்க. புறத்துமிவ்வாறே யிப்பிரமாண்டம் பிரமபுரமெனவும் இப்பிரமாண்டத்தி னுளளேயிருக்குந் தில்லைவனம்புண் டரீகவீடு எனவும, இத்தில்லைவனத்தில் நிருத்தஞ்செய் யும்சிவம் ஆகாசம் எனவுங்கூறப்படும். இத்தகரவித்தை

யையுபாசிக்குமுறைமை கைவல்யோபநிஷத்தில் சிவனது தஹரோபாசனவிதிப்பிரகரணத்திலே "ஏகாநதஸ் தானங்களிலே சுகாசனதிலிருந்து சுதந்தரனாகி நேராகிய கழுத்தலையுடம்புகளை யுடையனாய், அத்தியாச்சிரமஸ்தனாய், இந்திரியங்களனைத்தையு மடக்கிப்பததியால் தனது ஆசிரியரை யிறைஞ்சி யிதய புண்டரீகத்தைத் துகளற்ற சுத்தமாகக்கருதி, அதன் மத்தியிலே, தெளிவுடையவராய், சோகமில்லாதவராய், எண்ணப்படாதவராய, வெளிபடாதவராய், அனந்தரூபராய், சிவனாய், அமிதராய, பிரமயோனியராய், ததபதமாய், அதிமதியாநத விகீனராய், ஏகராய், விபுவாய, சிதானந்தரூபராய, அரூபராய், அற்புதராய, உமாசகாயராய், பரமசுவரராய், பிரபுவாய, முநகண்ணராய, நீலகண்டராய, பிரசாநதராய, பூதயோனிபாய், சமஸ்தசாட்சியாயிருப்பவனாத தியானித்து, அதனால் முனியாகி யிருளின்மேறபோவான. அவாபிரமஹா, அவர்சிவன, அவர் இநதிரன, அவர்சழிவறறவா, மேலானவர், சுவபபிரகாசர், அவரேவிஷ்ணு, அவர் பிராணன, அவர்காலன், அக்னி, அவர்சந்திரன, அவரே யிருந்ததுமிருப்பதுமாகியவெல்லாமானவா, னெனும் உளளவா, அவரையறிநதுஅதனுனமிருந்தியுவைக்கடபபன முதிதிகு வேறுவழியில்லை" என்று கூறபபடடது.

தாவரமாகிய அண்டமும், ஜங்கமமாகிய பிண்டமுஞ் சமமாதலால் பிண்டமாகிய சரீரததிலிடைக்கும பிங்கலைக்குநடுவிலுள்ள சுழுமுனா நாடியும், பிரமாண்டத்திலுள்ள விபபரதகண்டத்தில இலங்கைக்குமிமயமலைக்குநடுவிலுள்ள தில்லையும் சிவன் ஆனந்தநிருத்தஞசெய்யுந் தானமா மென்றபடி விசாரிததுணராமலென்னே வவ்வந்த சிரோமணி புலம்பிய தாசசரியம்! ஆசசரியம்!! இம்மட்டேயன்றி, நாராய்ணோபநிஷத்தில் நாராயணருடைய ஹருதயகமலத்தையும், அக்னிமுதலினோருடைய ஹருதயகமலத்தையுமவற்றுடெழுந்தருளியிருக்கும்பரசிவதர்மாரோபணங்களால் வர்ணித்துத்தத்விசிஷ்டரூபிகளைப்பரப்பிரம்ஹமென்றுபடிக்கப்பட்டிருக்தலுஞ்சான்றும். இத்னால், ஹருதயகமல வாசியாயுள்ள

வர் பரசிவ மூர்த்தியென்றே துணியப்பட்டமையால் ஹ்ருதயதாரிகளாகிய வுபாசகர்நாராயணர் முதலினோரும், ததுபாஸ்யமானராயுள்ளவர் சிவபெருமானு மென்றுநிச்சயிப்பதே வைதிகநிஷ்டராயுள்ள பிரம்ஹவித்துக்கள துணிபாம். இதனைப்பின்னர் நாராயணோபநிஷத் விஷயமான விசாரம்வந்துழித் தெளிவுபெறக் கூறுவாம். இப்படி விசாரித் தறிவதொழிந்து ஹ்ருதயகமலத்திலுபாஸ்யராயுள்ளவர் நாராயணனெனவும், அவ்வுண்மையைச சடகோபன் பாட்டால் பெரியபாமொழியாரெடுத்தாண்டனனெனவும புலமப வந்தது புண்பட்டழிந்ததெனக. திருவீரடடானம் போற்றித்திருத் தாண்டகத்தில், "புந்தியாயப் புண்டரிகத்துள்ளாயபோற்றி" எனவும, திருவிடைமருது திருத்தாண்டகத்தில், "எரியாயதாமரை மேலிபங்கினோரும்" எனவுந்திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளருளிச செய்திருத்தலாலிவவருமைத்திருவாகுகளேயே "மலர்மிசையேகினனை" என நாயனாருணாந் துரைத்தா னென்பது அமையும். அப்பா சுவாமிகளேயன்றி "புண்டரிகத்தவன் மேவியபுகலியே" எனததிருஞானசமபந்த மூர்த்திகளருளிய வாककானுங காண்க. அபபுண்டரிக மினைத்தென்பதுதோன்ற "மணகத்தான, திருமாலகத்தான" எனவும், "பையஞ்சுடர்விடுநாகப் பள்ளிகொளவானுள்ளத்தானும்) எனவுந் தனித்திருவிருத்தங்களிலருளிச்செய்தமையுங் காண்க. மேற்புண்டரிகபுரம் தில்லையென்பது விளங்கப (புண்டரிகபுரத்தினனாதாததமோன போதாநத நடம்புரியும்புனிதவாழ்வே" எனத்தாயுமான சுவாமிகள் கூறியவுண்மையையுங்கண்டுணர்க. இவ்வுண்மையொன்று மறியாமலசிவம் பழுத்தொழுகு மஜ்ஞனாகிய சடகோபன்பாட்டை ஞானக்கடலாகிய நாயனார் கிரகித்தா னென்பது துரஹங்காரமென்க. அப்பர்சுவாமிகள் முதலியசமயகுரவர் கருத்தைநாயனாராதரித்தானென்பதைப் பின் வசனங்களாலுங்காட்டுவாம். "ஆருரைக்கையினாற் றொழாதொழிந்து கனி

யிருக்கக் காய்கவர்ந்தகள்வ னேனே" எனத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளருளிச்செய்ததையேயன்றோ "இனியவுளவாக வின்னுதகூறல், நனியிருக்கக்காய்கவர்ந்தற்று" என நாயனாரெடுத்தோண்டனர்? இவற்றுட்காயுங்கனியுமென்றுவமிக்கப் பட்டன வின்னுதவு மினியவுமென்றேர்ப்படலாலவற்றை (றையே சமணம், சைவமெனவன்றோ மேலோர் வீவேறுப்பர்? இவ்வுண்மைக்கருத்தைத தழுவினதால் அசிவமின்னுதவும், சிவமினியவுமென்றன்றோ நாயனார் கொண்டு கூறினாரெனபது மமையும? இந்தவிசாரத்தால், நாயனார் சைவசாரியர் கருத்தையே தழுவியுணர்த்த வந்த சைவரத்னமா யுளளவரொன்பதே நாடடப் பட்டது.

இங்ஙனநிற்க, அம்மிசைநிலம் "தாமரைச்சன்னுனுலகு" எனத்திருக்குறளிறபெறப்பட்டதாகமயங்கிப்பிதற்றியழுதபாழுரையையுஞசற்றே பரியாலோசிப்பாம. "தாமவீழ்வார் மெனறோட்டுயிலினிதுகொ, றுமரைக்கண்ணுனுலகு" என்னுங்குறளே யதுவாகையாலதனை விளக்குதும். "ஐமபுலனகளையுதுகாவார்கருத்தாமரிரும்புமகளிர மெல்லியதோளினகட்டுயிலுந்துயில்போலவருந்தாமலெய்தலாமோ, அவற்றைதகுறந்தயோகிகளெய்துஞ்செங்கண்மாலுலகம்" எனப்பரிமேலழகர் கூறியவுரையின் விசேடத்தில் "இந்திரனுலகென றுரைப்பாருமுளர், தாமரைக்கண்ணுனென்பது அவனுக்குப் பெயரன்மையின், அஃதுரையன்மையறிக." என விதந்தனராகையான்மேற்றிருக் குறளுண்மை வெளிப்பட்டது.

மேல், தாமரைக்கண்ணுன்என்பது இந்திரனுக்குப் பெயரன்மையாலென மறுத்துக்கூறலால் நாராயணரோயதற்குரூடிப் பொருளாயின்னொன்பது வெளிப்படை. அதனால், நாராயணருலக மெனப்பெறப்பட்டுச்சிற்றின்பத்துக்கெதிரேகமாகிய யோகிகளெய்தும் பேரின்பவீடதுவேயெனவும், அவ்வீட்டுத்தலைவனே பரமபதியா

வனெனவுங்கொள்ளப் பெறுகையாற் பரத்துவநின்ண யஞ்செயதமையு மினிதுவிளங்கு மென்பாரைநோககிய வராபாசத்தைக களைநதெறிவாம. தாமரைகண்ணுனு லகுளென்பது நாராயணருலகென்பதெமக்குமொப்பாம். இதிறபெறபபடடது மகளிரினபததை மறுததபெறறி யால் யோகிகளாவாரெயது மதீத போகததைக் 'குறிப பித்த தொனறேயாம. ஆகவே, வீடடின்பயனைக்கிருதற பாலதனறு. வீடு எனபது விடுதலென்றமையாற ருமை ககண்ணு னுலகெனனும பிரகிருதி நிலதனதபபறரு சபபெறறுச சேறல வீடாதல சொலலாமையினது பொயயுரையாம. அலலதூம, "பறறுகபறறறருனபறதினையப பறறைப, பறறுகபற யவிடறக" எனககூறுந திருவாककுமுர ண்பட்டழியும. இகில பறறறரு னெனறமையாலமுத லவற்குப பரமபதமென்னுமுலகம பறருகசசேறலிழுக கெனக காடடுவதேயாம. இவவுண்மையாற ருமைக கண்ணு னுலகெனறதுமறுமைபபோகததைநுகருமுலகி ன்மேமபட்டதென வறிநதுரைபபாமேலோ. தீவினை யொழிவானே நலவினைகோடலுமதுவுமொழியவருங்கா லிறைவனதுமெயமைசோநத புகழைவிருமபலுநகூடும் பெறறிததாய பிரமாணமே மகளிர தோளினகடடுயிலு மிம்மையின்ப வொழிவே யிநதிரன முதலினோருலக வாழவைककூட்டு மறுமையினபமா மெனவும, இந்திரன் முதன்மாயோனீருன கடவுளருலகவின்பமாகுமமறு மையின்பவொழிவே வீடடின்பமா மெனவுங்காட்டிய வாறுகாண்க. அதனாலிமமை மறுமைவீடென்னுமவற் றிற் ருமரைककண்ணு னுலகெனறது மறுமையின்பவுல கின்மேம்பட்ட தென்பது மாதரிரமேயாகி வீடென் பதில விரோதம்பயத்தலுண்மை! யுண்மை!!

அங்ஙனமேல், தாமரைக்கணணு னுலகென்ற திந் திரனுலகென்பாரைப் பரிமேலழகர் மறுத்தலே னெனி

னவனுலகின் மறுமையின்பமத்தனையுமெய்தவரும்பெற்றிசேராமையால். அது விண்டுவுலகிற்றானே சேரும் பெற்றிகண்ட வுண்மையால். அன்றெனில், "இந்திரனுலகென்றுரைப்பாருமுளா, தாமரைககண்ணனெனபது அவனுக்குப் பெயரனமையின" எனக்காட்டிய சான்றேமறுக்கும்! மறுகரும்!! தாமரைகண்ணனுலகுவீடாதலவாகோளெனனிந்திரனுலகு வீடாதல்செலலாமையினெனக கூறல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றித தாமரைக் கண்ணனென்பது அவனுக்குப பெயரன்மையி னெனககாடடபபோந்தமையே யவனுகுப்பெயராதல் சாலுமெனினிந்திரனெனவநகீகரித்தலவர் மதமாதலிழுக்காதெனவெளிப்பட்டது. இதனுல், தாமரைககண்ணனுலகுவீடு எனபது அவர்கோளனறெனத துணியப்பட்டமையாலவ்வுலகுக கிறைவனுகிய தாமரைகண்ணன பதியாதலுமிழுக்குண்ட தெனவறிக.

மேற்காடடிய (பறறுகபறறறறுன பறறினை) என்னுங்குறளுரையில "கடவுள்வாழ்ச்திறகேறப ரூண்டுமபொதுவனகடாற பறறறறுனெனறார்" எனவுரைக்கப் பட்டமையுந தாமரைக்கண்ணன் பதியல்லாமையை விளக்கியதென்க. கடவுள் வாழத்தினுந் துறவினும் பொதுவகையாற்கூறினுமொன் றமையிற பின்னர்ச்சிறப்பு வகையாற றுமரைகககண்ணனென விதந்தாமொன்பது செல்லாமையே யமைவுடைத்து. இவ்வுண்மையேயன்றோ "கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெணகுணத்தான, றாளைவணங்காத்தலை" என்னுங்குறளினும்பெற்றமையும்? இத்திருக்குறளுரையில் "எண்குணங்களாவனதனவயதத்தனுதல், தூயவுடம்பினனுதல் மூற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவேபாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை எனவிவை. இவ்வாறு சைவாகமத்தகக கூறப்பட்டது. அணிமாவைமுதலாகவுடையனவெனவும், கடையிராவறிவை முதலாகவுடையனவெனவும்உபப்பாருமுளா" எனப் பெறப்பட்டமையை யூகிப்பாம்.

எண்குணங்களாவனவெனத்தொடங்கி யவைசிவாகமத்திற் பெறப்படடபடி விதந்தனராகையால் தமது ஸ்வமதம்வெளிப்பட்டது. அணிமாவைமுதலியவெனவும்பெறுங்கூற்றைப் பிறர்மதமேலேற்றியுரைத்தமையினவை யுரையாசிரியர் கோளன்றெனவொதுக்கபபட்டன. அதுவே நூலாசிரியர் கோளெனினும் புறமதத்தாருந் தழுவ விடந்தரலாற் பொதுவகையாற் கூறினமையே யமைதிபெறும். வேதபாகியராகிய புதா முதலினோர் கூற்றை நாயனார் கொள்ளாரென்பது வைதிகமதத்தார் பலர்க்குமொபப முடிதலிற், சிவாகமசிததமான வட்டகுண முடைய பதியே யவாகூறியபரததுவப்பொருளென்பதுநாடடப் பட்டது. இவ்வடடகுணததையுஞ் சாதித்துக்கொள்ள வெந்தக்கபோதியாழ்வான் பாட்டு மகபபடவிலலைபோலும். ஐயோபாவம! இன்னும்,பற்றற்றுனெனக் காடடிய படியாலுமதுவிளங்கும். திரிமூர்த்திகளிலொருவராகிய வுருத்திரமூர்ததி யதிகாரஞ் செலுத்துஞ சுழுத்தியிற பற்றின்றெனல யாவாக்குமநுபவத்தால விளங்குமாயினவரையுங் கடந்து விளங்குந் துரியசிவனிடம் பறறுடைமையாண்டுப் பெறும்? ஆகவே, பற்றற்றுனென்ற தேத்யாதி யியலகளாற் பிரதிபாத்யனுகும்பதியின்னுனெனல பசுமரத்தாணி யறைந்தாலெனன நாட்டபபட்டது. இவ்வுண்மையுணராது, சொப்பனத்திற் சுகதுக்கவேறு பாட்டான் மொததுண்டுழலு மநுபவதிஷ்டமானநாராயணரைப்பற்றற்றுனென்று புகழ்தல்யாண்டமையும்? இப்படி விசாரித்தலைவிடடுத் திருவள்ளுவநாயனுர் சடகோபன்பாடடைத் தழுவி வெளிப்படட பாஞ்சராத்திரி யாவரொனக் கூறவந்த பேடிவாசகம் சபேடிகைசெய்யப்பட்டது. அத்துன்மதியார்க்கு (நாயனுர்) என்னும்பரிபாஷையெச்சமுயச்சார்பினதாகவோ வெடுத்தாளவிடந்தந்தது ? இனிச்சடகோபநாயனுர்,

திருமங்கைநாயனார், தொண்டரடிப்பொடிநாயனாரேத் யாதிகளாற் கொண்டு குழறுவாரபோலும். ஐயோபா பாவம்! அவரை யறியாமலே திருக்குறளுரைதத பொய் யாமொழியார் சைவரொன்று முண்மை வெளிப்பட நாயனாரென வவாவாகக்கானே வழங்கப பட்டமையா லவரறுங்கார மேலிடடுத் தபபிலிததனரு செய்யவந்த தலமியக்குரை தாடனம பெறறெழிந்தது. இன்னும விரிககிற் பெருகும்.

இனி யொரு விசிததிர விலாசத்தை வேடிக்கை யில விடுப்பாம். இந்நூனமுதறபாகம ஸ்ரீசுந்தரசிவா சாரியசுவாமிகளால செயயப்பட்டதறகு நிரசனமென வெளிப்பட்ட பாஷணடததிரடுகுகும ஷெ நனமதி விளகककारரே யாசிரியராக வதன முதற் பककततி லெழுதபபடடிருककின்றது. அதில, (எஉ) வது பककத் தில "தேவாகுறளுநதிருரான மறைமுடிவ, மூவாதமிழு முனி மொழியுங், கோவைத, திருவாசகமுந திருமூலா சொலலு, மொரு வாசகமென்றுணர" என ஔவையாரருளிய திருவாக்கை விபரீதமாகப் பொருளகொண்டபடியை யெடுததுரைப பாம். தேவாகுறளென்றது, மீமாமஸாருததிரங்களெனவும, திருநானமறைமுடிவென்றது, ரஹஸ்யதிரயமெனவும, மூவர் தமிழென்றது, மூவகைபபட்ட ஆழவார்கள் பிரபந்தமெனவும, முனிமொழி யென்றது, சடகோப முனிசெயத திருவாய மொழியெனவும், கோவைத்திரு வாசகமென்றது, கோவையின்றமிழ்பரடிய கலியனுடை யசூக்திகளெனவும், திருமூலர் சொல்லென்றது, மூலத் திறபிறந்த மணவாளமுனிசெய்த நூல்களெனவும்பிதற றியதேயாம். அன்றியும், பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமானமெல் லாந்தெரிந்த ஔவையார் பிராம்ஹணதியராலே யநா தரிக்கப்பட்ட பண்டாரப்பாட்டுகளைச சொல்யிருகக மாட்டாரெனவு நியாயங்காடடப்பட்டது. இதைப்பரி

யாலோசிக்கி லொரு வாக்கியத்துக் கொருவர் பொரு ளுரைக்குங்கா லுபப்பிரம்ஹணங்களைக் கொண்டன்றி யமையாது. மேலுரைதத வாபாசப்பொருளைத தாபித்தற்கு அபபேதைகாட்டிய பிரமாணங்கள் யாவை? அப்பேதையே யன்றி வேறு எந்தப் பாஞ்சராதத்திரியோ வதை யங்கீகரித்தவன்? தேவா குறளும், திருவருளுவ தேவா செயதருளிய திருக்குறளும், திருநானமறை முடிவும், உபநிடதங்களும், முவாதமிழும், தேவாரத திருமுறைகளும், முனிமொழியும், வியாசசூத்திரமும், கோவைத்திருவாசகமும், திருககோவையார, ஸ்ரீவாசக மென்னுங திருமுறைகளும், திருமூலாசொல்லும், திருமநதிரத் திருமுறையுமென்ப பொருளகூறுவது தமிழ வழங்கு நாடுமுழுதும பிராசுரியபபடடிருத்தலா லிதை ததாபித்தற்கு வேறு பிரமாணந்தேடவேண்டா. இவ வுணமை சைவநூலகளனைததினுங கணடுணரலாமென க. விரிபபிறபெருகும. தமிழா முனியென்பது அகத்தியரையேயாயிருகக வியாசரையென்று கொளவதுமுறற மென்றுரைத்தவவா மட்டிதத்தனதை யினி மாறறுவாம். கடலுண்டமுனியெனறால அகதியரெனவும, முலையுண்ட முனியென்றால ஞானசமபந்தரெனவும, திருப பாற்கடலுண்ட முனியென்றால உபமனனியரெனவும, புராணமுனியெனறால சூதரெனவும, வேதமுனியெனறால் வியாசரெனவு மேலோர கொள்ளுவா. இப்படிச சந்தாப்பங்களை நோக்கிப பொருளகொளவது தமிழருககேயன்றி யாரியர்ககும் பொதுவாதலறியாது தமிழரகத்தியரையே கொளவரெனக் குறைததென்ன பேதமை? தமிழரக்கதியரையே கொளவரென்று கூறிய கபோதிமகனுர் அதைமறந்து ஆண்டுசசடகோப முனியென்று தப்புரையாடிய தென்னை? "శఠకోపమునింద్రుడే" எனக்குழறி முக்யமுனித்வ முள்ளது அவர்க்கேயன்றேவென வழுதவர் அதையும் மறந்து மூலத்திற் பிற

ந்த மணவாள மாமுனிகளென வேறொரு வாழ்முனியைத் தேடிக்கொண்ட தென்னை? "శరణోపనిషదంబే" ஏன்று எந்தப்புராணத்தில, அலலது எந்தமஹரிஷிகள் வாக்கிற் பெறப்பட்டது? "முழுகுமூடரைமூடர் கொண்டாடியமுறைபோல" என்றபடிப் பாஞ்சராத்திரப் பசுவர்க்கத்து மாத்திரமே படிக்கப்பட்டு வருமவ்வசங்கதாப் பிரயோகந்தலையெடுக்காதெனவறிக. வீரமாமுனியென விவிலியரோகதேசமதம்பறறி நிகழுமதுவே யிதறகுநிதரிசனமாம. மேல்நியாயங்களால்முனியென்பதுவியாசரையே பற்றுமென்க. அகததியரிடங் கொள்வாமெனினவராலசெய்யப்பட்ட வேதாந்தநூலொன்றுமநுடடானத்தில்வராமையாலதுசெல்லாது. அதவாகிடைப்பினுமஃதேனையநூல்களோடு பரிவசானமபெறுதலினப பேய்த்தாதர்க்குண்டாகிய சாதகம்யாது? ாண்டெந்தமுனியைத் தேடினும் பரமசாம்பவத்வமே யவர்கசுச சித்திகுமென்க. வியாசர் வேதம, புராணமுதலியவற்றைவெளிபபடுதகியது போலாது சூத்திரததைத்தாமே செய்தனராகையா லதுவே முனிமொழியென்பது பெறும்.

இதுநிற்க, தேவதைகள் செய்த சூத்திரமேதோதேட வேண்டுமென வபபேதை குழறியது அதிசயம்! அதிசயம்!! எந்தமூடனே விந்த நிர்மூடருக்கப்படிப் பொருள் விரித்தவன்? தேவர் = தெய்வமாயுள்ளவர், தெய்வத்தன்மை யுடையவரொனத் திருக்குறளை யருளிச்செய்த வள்ளுவனாரிடம் வழங்கும் விசேடங்களை யறியாத மூதேவிமகனாராயினர். இனி "అనన్యాపేదాః" என்று வேதங்களுக்கு முடிவில்லாதிருக்கத்திருநான்மறைமுடிவென்றலமையாதென்ற வவ்வறிவிலி வேதாந்த மென்னுஞ் சொல்லுக்குக் கொண்ட பொருள் யாதோவறிந்திலம். இன்னும் பொருண்முடிவைவாசகமென்னக்கூடாதென்றவத்திருமுண்டச்சான்

ரூர்திருவாய்மொழியெனத்தாம் வழங்குமதற்கெப்பொ ருள்கொண்டனா? பொருண்முடிவு வாசகமென்று எங் கேபெறப்பட்டது? ஸ்ரீமந்மணிவாசகப்பிரபுவினுடைய திருவாகினின்றும் பிறந்தமையாலன்றோதிரு,ஸ்ரீ, என் னு முன்னடைகளோடு திருவாசகமெனவும், ஸ்ரீவாசக மெனவு மேலோர் வழங்காநின்றனர்? இவ்வுண்மை நியாயங்களா லத்தடிராயர் வீபரீதந் தலைகாட்டா தொ ழிந்தது. அவ்வந்தப்பசு குரைத்தபடியே விபரீதமேற் கொண்டவேறுசிலரின்னும்பலவாறு ஏன்பொருள்கொ ள்ளகில்லா? ஒருவாசகமென் றுணர்கோன்பதை ஒருவா, சகம் எனப்பிரித்து உலகத்தினிலேபேறுயிருக்குமென்ப தொழிய வவை யொருபொருளைக் குறித்ததமையை யா ண்டு விளக்கியதில்லையென்பாருமுளர். ஒன்றிலொன்று வேறுபட்ட நூலகள் மேலோர்கழகததுப் புகழோடு நிலைபெறுவாகையா னிலைபேறு கூறினமை கொண்டே யாவுந் தம்முள் வேறுபாடில்லாத வொரே பொருளை யுணர்த்து முண்மை நூலகளாயின வென்பது பெறும். இதனுலவ்விபரீத வுரையு மெம்முண்மையைப் பாதியா மை வெளிபபடடது. இன்னபெரும்பேதைகளைத் திரு த்துவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! "நோன பெனபது கொனறுதி ன்னுமை,, என்னும் வாக்கியம் கொன்று தின்பவனுககு (அல்லாதமாநதாக் கறங்கூறறம்) என்றதற் கேற்பத் தீங்கி ழைத்தலால் நோன்பென்பது, கொன்றுதின்னு, ஆமை யெனவாவது, கொன்றுதின்னு, ஆ,மைஎனவாவதுஏன் பிரித்து அவன் பொருளுரைக்காமற் போவான்? (கல்லா தமாந்தர்க்குக் கறறுணாநதாரா சொற்கூறறம்) என்றதற்கேற்ப க்கல்லாதமூடனுகியவொருவன் "கற்றதனுலையபயனென் கொல்" ஏன.வத்திருக்குறளின் முற்பாதியை மாத்திரங் கொண்டு ஏன் வெளிவராமற் போவான்? இப்படித் தர ந்தரமாக வதிகாரிகளுளராகலினவருண்மூத்தசேயாகிய வக்கபோதிராயர் கூற்றுச் சிதைவுண்டதெனவறிக.

இப்படிவருவனவற்றை நிஸ்புருஹமாத்திரமாய்க் கழிப்பதே மேலோர்மரபாம.

இங்ஙனநிற்க, ஔவையாரைப் பூதபவிஷ்யத்வாத்தமானமெல்லா முணர்ந்தவரெனப்புகழ்ந்தனா. இஃதெமக்குச் சந்தோஷததையே யுண்டுபெணணிற்றேனுமத்துண்மதியா•ரெம தன்னையைப புகழ்வதறகுண்டான சாதகமாத்திர மீதெனப் புலப்படவிலலை. மேல்விவகரிததிருவெண்பாவை யவர்களவாடியது கண்டுபிடிககப்பட்டுதைததுப பிடுங்கிககொள்ளபபடட தாகையா லக்கலதிமகனுரினி வீணேமனபபால் குடிதது மடியாதொழிவாராக. அவாசெய்கை யுலகிலழருமாபபிள்ளைகளெல்லா மென்மாபபிள்ளைகளென வாசைப்படு மவிசாரி செயலோடன்றோ கொள்ளவரும்? ஔவையார்பிராமஹணாகளா லநாதரிககபபடட பண்டாரப்பாட்டுகளை ச சொலலமாட்டாரெனவும், புளியம் பொநதாழ்வார, பாழ்ங்கிணறறுழ்வா, பொட்டைககண்ணுழவார், பூதூரநதயஜாழவா, சூளையிற பொடிந்தஆழவா முதலிய பசுஞானச செலவர்களையே புகழந்தாரெனவு மேலேபிதற்றியவாபாசத்தையு மினியகறறுவாம். இப்பேயாழ்வார்களை ஔவையின் சரணகமலத் தேனுண்டிறுமாந்து வாழுமெமமனோரேசட்டை செய்யாராயினெமதன்னையோ வவரை யொருபொருளென மதிப்பவா? தாயுமானவர், ஒழிவிலொடுக்கமுதலியசைவநூல்களைப் போலிவேதாந்திகள் தம்மவாகப் பரிந்தழுவது போலன்றோ வெமதன்னையையும், அவர் நூலையு மவ்வஞ்ஞான பந்தர் சொந்தம் பாராடடிக் கொள்கின்றனர்? மேலே திரிகாலமு முணர்ந்தவராகப் புகழப்படும் ஔவையார் சுத்தசூனிய முண்டங்களாகிய வப்பேய்த்தாதாகளை மதியார்! மதியார்!! இக்கபோதியாழ்வார் பேரிழவுக்கட்டுக் கதைகளைக குருபரம்பரையென வவர்புது

மைகாட்டி வரும் அந்தபரம்பரையெனப் பொருடருங் குருட்டுப்பரம்பரையிற கண்டுணரலா மென்க. இக்கட டுகெகதை வடகலையார் புனைந்ததும், தென்கலையாரபுனை ந்ததுந் தம்முண் முரணிக் கிடபபதே மேலுண்மையை க் காட்டும்! காடடும!!

மேல், ஔளவையாரால் பண்டாரட பாட்கெளா தரிககபபடமாட்டாவெனவும, தந்தடிராயா பாடடு கள் பிராம்ஹண பரிக்ருஹீதமாமெனவுங் காட்டிய வப் பீடைராயர் பிரகடநததைச சற்றேபாரபபோம். தே வாரதிருமந்திரமுதலியன பிராம்ஹணபரிகருஹீத மா காமையாலவை பண்டாரப்பாட்டாயின வெனவும, தம மபாடடு பிராம்ஹண பரிகருஹீதமாகையா லவை வைய நது துதிக்கும் பெருமை சான்றனவெனவும் வெளிப படுகின்றது. அப்பேரிழ வாளாபாட்டுகளேப பிராம்ஹ ணபரிகருஹீதமெனபதுசாவாபத்தமாம். எங்ஙனமெனி ன், பிராம்ஹணா சிவவேதியா, ஆராத்யா, ஸ்மார்த்தர், மாத்துவர், வைஷ்ணவரென்னும பிரிவுடையவராய்க காணப்படுகின்றனர். இவருள, முதறசொலலபபட நால்வகையினரபபேயாழவா பாட்டுகளேமறந்துந்தொ டார், கடையராகிய வைணவரே யவறறைககடடிககொ ண்டழுவர். அவருளளும் வடகலையா விசேடம் பாரா ட்டார், வடகலையாரென்பதே கீர்வாணிக ளென்பதை விளககலால், தென்கலையாரென்னு மொருசாராரே யபி மானித்தற் கிடமாகிய வப்பசுப்பாட்டுகளே யெப்படி யோ சர்வபிராம்ஹண பரிகருஹீதமெனக கொள்வது? ஐவிதமாகப் பிரிந்த பிராம்ஹணருள் வைணவர் வெகு அல்பம். அவருட்டென்கலையார் பாதி. இவ்வளவு கேவ லத்வம் பூண்ட வம்மசகபிராய ரங்கீகரிப்பதுகொண் டே யவைசர்வபிராம்ஹண பரிக்ருஹீத மாவதெப்படி? மேற்பிரித்தோதியவைவகையினருண் மாத்துவர் விஷ்

ணுபாரம்ய புத்தியுடையவர்கள். இவர்கட்கு விஷ்ணு மாத்திரமே யங்கீகாரமன்றித் தாதபபாட்டுகளு மவற்றைப்பாடிய புளியோரைககண்டர்களுமங்கீகாரமிலலை. விஷ்ணு சம்பந்திகடகேவழுங்க யோகயதைபெறுதவத திருகுவாசகங்கள சாவவைதிகஜன பரிக்ருஹீதமாவதெபபடி? வேதமசர்வவைதிகஜன பரிகருஹீதமானபடியினாயு மங்கீகரிககப்பட்டா லன்றோ வாயதிறக்கககூடும்? அநாம்ததுராயர்களாற படிககபபட்டு வருதலகொணடோருசிதருமினறும. இந்தவிசாரத்தால் பிராம்ஹணபரிகருஹீதமென்பதொழிந்து பாஞ்சராத்திரபரிகருஹீதமென்பது மாதத்திரமேபமையும். விஷ்ணுவாதிகயமும், வைஷ்ணவபபிரசாரமு மவற்றுட் பிரதிபாதிககபபடுகையால். இதனால், பரிபாகஹீனததினாற் பிராம்ஹணன் முதல சூதத்திர னீறுகசசர்வமுட ஜனங்களுககு மபபேயப பாடுகெளநுட்டானமாயின. இப்படிவிசாரிககினன்றோ சைவகுரவரருளிச செயல்களுக்குணடாகியமரியாதை வெளிபபடும்? எனவே, சைவருடபரிபாகமுதிர்ச்சியாற பிராம்ஹணர் முதல சூத்திரரிறுதியாகயாவருமநுடடிக்கின்றன ரெனபதுவெளிபபடை.

வைஷ்ணவருள் பிராம்ஹணாபிரசித்தியாயோதிவருவதுபோல்விபூதியிடடபிராமஹணரொருவருஞ் சைவத்திருமுறைசளையோதககாணோமெனின், இதுவிபரீதகிரஹணமாம். இடததெரியாமலவாயும், வயிறும, காதுங்கையுமிஷ்டம்போலெலலாமவிபூதியிட்டுத்திரியும்பார்ப்பார்சிவசம்ஸ்காரிகளல்லாதவசைவரென்பதறியாது அவரையேசைவரெனமயங்கிய தோஷமே யன்றோ மேலவினுவுக்கிடமுண்டாகச செய்தது? மேலிடத்தில் ஸ்மார்த்தரென் றுரைக்கப்பட்டவரே யவ்வாபாச்க ராதலாலவரெம்மாசாரிய சூத்திகளைக்கொள்ளாமையெமக்குத் தாழ்வாகாதென்க. அவரேபூர்வத்தின் மஹாசைவராயி

ருந்தவர். அவர்க்குக கௌதமர்சாப மேலிட்டமையே சைவபாஹய சித்தியைத்தந்தது. அதனு லுசைவபிராம் ஹணர்க்குத திருமுறைகள் யோக்யமன்றுயிற்று. அச சாபகாலததிற்றுனே சைவநிஷித்தமும், மாயாவாத பா ஞசராதததிர பௌதகார்ஹதபரிகருஹீதமு மவர்கரு ண்டானமையால, மஹாசைவராகிய விபபிரர் சிவவே தியர்நீங்கலாக நாலவகையினராயினர். இவ்வுண்ஷமயா ல், சைவபபிராமஹண ரேனேதுவதிலலை யென்னுங்க டா விபரீதநிரோதசஹிதமாய நிரஸ்தமானதால சுதத சிவஞானசாம்பிராஜ்யாகளாகிய சைவவேதியர் குருவி ன் மணம்பெற்றிருததல் சததியமெனறறிக. சிவவேதி யர், சிவப்பிராமஹணா, சிவதவிஜா எனவழங்கறபாலா ராகிய ஆதிசைவா சுத்தபுவனவாசிகளாயச சிவாலயபூ ஜாதி பிரதிட்டாந்தஞ செயயு மதிகாரததை வகித்து ளளவராவர். "ఆదౌసదాశివేనైవ దీక్షితాస్తదనైవకాః । ఆదనై వాస్తుతేజ్యోనన్వా నుగ్రహకాః స్మృతాః" என்னுஞ சந்தான சமஹிதாவசனபபடி ஆதியில சதாசிவமூர்ததியினுல தீ க்ஷிக்கபபடடவாக ளாதிசைவரெனவும், அவ்வாதிசை வர் பிராம்ஹணனமுதல சகலவானததாருக்கும் அநுக கிரகஞசெயயு மதிகாரம பெறறவராவரெனவும பெற ப்படுமுணமையே சைவத்திருமுறைகளை யநுட்டிககற் பாலாராகிய வுததமவேதியர் தன்மையைக்காட்டும். இ வரைநோகக மற்றைபபிராம்ஹணர் சாமானியராய் மு டிதலினவராதரிக்காதது கொண்டே யெம்மாசாரிய சூ கதிகளுககோ ரபகாஷமு முண்டாகாதென்க. சர்வவே தாத்மகனுய் விளங்கு நம்பரசிவப்பிரபுவைப் பாஞ்ச ராத்திரப் பட்டிமாடுகி ளறிந்தாராதிக்கதது கொண்டே யவ்வெம் பெருமானுக் சேதாவது தாழ்வுண்டோ? அப் படியேயன்றே நம்மாசாரிய மூர்த்திகளிடத்து மவரரு ளிச செயல்களிடத்துங கொள்ளற்பாலது ? சக்ரவர்த் திபொருவன்வீதியிற் பவனிவருங்கையிற் குறுக்கேபடுத்

துக்கொண்டிருந்த வெருமைக்கடாவொன்று அவ்வரச னுக்கெழுந்துமரியாதைபண்ணுததுகொண்டேயவனுக் கேதாவது தாழ்வுண்டோ? இப்படிப் பசுபிராயர்களா லநாதரிக்கப்பட்டதுகொண்டேயெம் பெருமக்களிடந் தோஷாரோபணஞசெய்தல்நிஸ்புருஹமென்க.

ஆயின், சிவாலயங்களில், சிவ வேதியராவது ம ஹோச்சவகாலங்களிற்றிருமுறைகளோதிவரக் காண் பதின்றேயெனின், திருமுறைகணிறக வேதங்களாவதவ ராலோதப்பட்டுவருகின்றவா? அவரோதாமைகொண்டு வேதங்கள் தாழ்வுபெறுமா? அப்படியேயன்றோ திரு முறைகளும்? அவ்விருபகுதியி லொன்றையேனு மவ ரோதிவராத தெனனையெனின், சுவாமியின்னே யோதி வரவேண்டினவர் பெருங்கூடடத்தா ரலலாமையாலது கூலமின்றென்க. ஓராலயத்தி லதறகுத்தககபடி யொரு வரிருவா அல்லது மூவரிபபடி வேண்டியமட்டுமேயவ ர்க்கிருப் புரைக்கபபடுதலாற பிரதிருதோபயுக்தமான வரையுபய வேதங்களையு மாத்மாததபராாத்தங்களில வரநுட்டித்துவருகின்றுரென்பது அநுபவசித்தமென்க. பெருங் கூடட முண்டாயிருக்கு மொவ்வோரிடங்களி லவர் முன்னும், ஸ்மார்ததர் பின்னுந் தம்மிறபிரிவுதோ ன்றவேதபாராயணஞசெய்து வருதலுங்கண்டு தெளிக. ஸ்ரீகாஞசிமுதலிய க்ஷேத்திரங்களே அவை.

ஆயின், சர்வோத்கர்ஷ பராளாகிய சிவவேதியர் பிரஜாவிர்த்தியிற் குறைவானேனெனின், அதிகவிர்த்தி யவரிலுண்டாகாதென்க. அவர்சிவபெருமானுற் றீக்ஷிக கப்பட்டதெல்லாஞ் சிவபூஜாதிகள் பொருட்டன்றி வே றில்லை. உலகிலாதிசைவ மூர்த்திகளாய்ப்பவித்தவுரடங் கலுஞ்சிவார்ச்சனுதிகளையன்றி வேறு தொழில்களாலு பஜீவனத்தைப் பெறக்காணுமநுபவமின்று. வேண்டிய வளவுக்குமீறி யவர் விர்த்தியுண்டாயினவர்சிவார்ச்சனை

யாதிகளையன்றியிற் சிவிக்கும் யோக்யதையைப் பெறுத போது மேலவா செயயத்தக்கது யாது? சோறுவிறறல, தண்ணீரபபந்தலவைததல, சேவகஞசெய்தலித்யாதி சாதகங்களாலன்றோ சீவிக்கவேண்டும? இன்னபேரவதிகளின்மொததுண்டலைய வவாகென்னதலையெழுததா? அவரொன்னசாப கிரஸ்தரா? கண்ணுவ கௌதமாதிகளிட்ட சாபமேற் கொண்டாலனறோ (உண்டிவிறபாம்றை விடகருடயாளவிறபா, என்றபடி யுபசீவனத்தைபபெற வேணடி வரும்? அபபடிசசாபத்தான் மொத்துண்டேயன்றோ விபபிரகோடிகள கேடபதறகுஞசகிகககூடாதபாபத தொழிலகளி லெலலாமுமனறு சீவினஞசெயகின்றனர்? இனனவசநகதநகள பலவுளவறறையுகிததறிவாரகே சிவவேதியாம ஊமையினிது பிரகாசபபடுமென்க.

மேறபிரவசனமபண்ணிவந்த மஹிமாதிசயம்வகித்தஸ்வயமாசாரிய புருஷாகளாகிய ஆதிசைவா (தகாமஂ஧ நகாலீரமஃதஶ்சதுர்ஶ்ரா:|ஆஶ்ரமிகோஶ்ரிதாஸ்ஸ்ரீ:|ரண஭ரமுஂவ சத்வாரஃமராணாமதிநாயகா:) என்னுநகாமிக வசனததால் மநதானகாளீசம் எனனும்சேஷத்திரத்தில் நான்கு திக்குகளிலு நாலுமடநகள ஆமர்ததகி, கோளகி, புஷ்பகிரி, ரணபதிரம எனனுமபெயாசளாற பிரகாசிக்கு மாற்றுலவற்றைத்தாநகி யாதிபதயஞசெயகின்ற ஜகதாசாரிய மூர்த்திகளாவரொன்று வெளிபபடுகின்றது. இன்னபரசிவாதிக்யசீலராகுஞ சிவப்பிராம்ஹண சேவ்யமானமாய விளங்குநம்மாசாரிய சூகதிகள்பிராம்ஹண பரிக்ருஹீதமானதில்லையென முடைவாயதிறந்ததுநிர்மூலமாய்விடடது. இன்னும், மஹாசைவருண்மாயாவாதப் படுகுழியில் வீழ்ந்தழியும் வினையேறுமலுத்தமோத்தமபராளாயுள்ளவர் தேவாரத்திருமுறைகளையிப்போதுமப்பசித்தேவருகின்றனர். இவ்வுண்மை, மான்குடிச்சிவன்களி

டங்கண்டுணர்க. இப்படியநந்த முளவற்றை விரிவஞ்சி விடுத்தாம.

இதுநிறக, அவ்விழுதையார் கொண்ட ரோதனப் பாடுகளைப பிராமஹணபரிகருஹீதமெனவும, அருட டிருமுறைகளைப் பண்டாரபபாடுகளெனவுமபிதற்றிய வகுரவாயார். வாயிலமண்போடாநிற்பாம. அவருடை யபபாடுகளபிராம்ஹணபூஜ்யதவமபெற்றதெனின், அப போதுபிராமஹணேதரஜாதிகளவறறைப பரிசியா தொழிதலவேண்டும.அநுஷ்஠மின்றித தபபுககொடுகு தாதாக ஞுமுபபரசசாததானிகளுந தலைமயகரேரிக குடிவெறி யாறறிமாறிதெருதினமபாடவு மவைசிறநதுவிளங்கு மெனினவற்றையுரியா தென்றெவெமபெருமகளதிரு வாரகுகளபபண்டாரபபாடலெனறிழிபுரைதது?பண டாரமென்றுப பொருளறியாதவபபாவிபபுலியா (மூலப ணடாரமழுவுகிறாரமு [illegible]) எனறுந் திருவாக கைபிளியயுஞ்சிநதிநதுபபிழையபடாரக. வேதமபோ லபபிராமஹணேதர ஜாதிரள்வாயாறபடனயோகயதை யைப பெறுதொழியினன்றோ வவாவாயகருப பூட்டுவ ராது? இதரவாநதாராலுமநுடடிகரபபதுகலைககருதா நு பிராமஹணபரிகருஹீதம, பிராமஹணபரிகருஹீத மெனபபுதுமைபேசித்திரிதலபுலாநதுபோயிறறென்க.

இதுநிறக, அப்புல்லாநாணிமுகங்கவிழ்ந்துபோக நமமாசாரியர் திருமுறைகளின மாநமிபதைச் சற்றே யெடுததோதுவாம. (ஸநாதனவேதா:) என்றதனாலநந்தபிரா காரமாயிருககும்வேதம் சிரவாணம,சிராவிடமென்றிரு வகையாலும் விளங்குமென்பதுண்மை. வேதமசிவாகம ததிறபுகழப் படுதலபோறறேவாரமுஞ சிவ பூஜாரபபிரக ரணததிலவிசேடம்பெற்றது.வேதாகமங்களோடொபப த்தேவாரமும்பதிவாகாகையால். பதிவாककாகியவேத ம்பிரமன்முகத்தில் வெளிபபட்டவாறே பதிவாக்காகிய

தேவாரம் ஞானசம்பந்தாதிகள் முகமாய்வெளிவந்தன. ஆகவே, தேவாரமாகிய தமிழ்வேதத்துக்கு வக்தாசிவனென்றே துணியப்பட்டது. அன்றேல், வேதங்கள் சிவாராதனஞ்செய்து போனவேதாரண்யக்ஷேத்திரத்திலவ்வேதம் கதவைப்பிணித்து விட்டு, இதுயாமே மீண்டு மீண்டடைந்து திறக்கற்பாலதெனச சங்கேதஞ்செய்த துண்மையன்றே! இதனுலக்கதவ மொருவராலுந் திறக்கபபடாமல யானையைகட்டியிழுத்தபோது மின்னு மகந்த முயறசிகள் செய்தபோதும வேதத்தின் சங்கேதத்தையே நிலைககபபண்ணிற்றன்றே! இவ்வரியமாட்சியிற் கண்டகதவம அப்பாசுவாமிகள திருவாக்காற்றிறககபபட்டுமீண்டுந் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருவாககான் மூடப்பட்டதென்னை? இவறருல்வேதததின் சங்கேதம பொய்ப்படட தென்றன்றோ சொல்லவரும்? வேதததினும் வலிந்தனவெனறன்றோ தேவாரங்களைக் கொளள வரும்? அல்லது ஷை ஆசாரிய மூர்த்திகளாற் றிறககபபட்டதிலலை யென்றனறோ பிதற்றவரும்? அங்ஙனமேல், வேதமே பூசித்துக் கதவடைக்கவிலலை யென்றேன் கூறலமையாது? இன்னும், வேதமென்பதே பொய்யென்று எனகுரைத்தல்சாலாது? இன்ன பல வாபாசங்களைப பயத்தலின், வேதததாற் பந்தித்த கதவைத் தேவாரத்திருமுறை திறந்த தென்பது சாஸ்திரசம்பிரதிபன்னமாதலகாண்க. ஆகவே, வேதம்பந்தித்த கதவை யதன்சங்கேதம பிற்பட்டுப்போகத் தேவாரத்திருமுறையாண்டடைந்துதிறந்து அவ்வேதம் பரிபவப்படச்செய்த தென்னை யென்பதே நாம்விசாரிக்கற்பாலதாயிறறு. வேதம் பரிபவம்பெற்றதெனினது வேதமாதலிழுக்காம். அதனுல், அத்தகுப் பரிபவந்தேடல் பிழையாம். இனியதனுண்மையைச் சமர்த்தனஞ் செய்யப்புகின் வேதம் யாமடைத்தீ கதவை யாமேயீண்டடைந்து திறக்கக்கடவே மென்றபடி மீண்டுமொண்டெ

ய்தி முன்செய்த சங்கேதங் கெடாவழித் தானேதிறந்த தென்பதேயனுமயும. இதனால் வேதமேமூடியது, வேத மேதிறந்தது என வேதத்தினுதிக்கந்தோன்றக் கூறுவர் மோலோர.முன்மூடியது கீர்வாணவேதமும், பின்திறந் தது திரமிடவேதமுமெனலமைவுடைத்து. வேதம் கத வைப்பிணித்துச் சங்கேதஞ்செய்துபோனதெல்லாந் தி ரமிடபாகத்தாலாய தனதுவியாபகத்தைப்பின்னர் விள ககவேண்டியெனவன்றோ மேலோர்கருதாநிற்பா? இரு விதவேதங்களுஞ் சமநிலையினவேனும் பிரமன், விண்டு, வியாதன் முதலிய மகுவர்க்கமுகங்களா லொராறொரு காலங்களிலாவிர்ப்பவம்பெறறமையேயன்றோகீர்வாண வேதம்சிவவிபூதிகளாய்விளங்குஞானசம்பந்தப்பிரபுரு திகண்முகமாயாவிர்பபவித்ததிரமிடவேதத்திற்றணிந்த னவாயின ? இவ்வுண்மை பாராட்டியேயன்றோ கீர்வா ணவேதத்தினுந திரமிடவேதத்திற் சிவபெருமானதிகபி ரீதிவைத்தனா? இவ்வுண்மை கண்டேயன்றோசிவபெரு மான் விஷ்ணுவுகுகுச சிவசாரூபபிய மததமிழ்வேதவா யிலாய ஞானசம்பந்தனாக கொண்டு கொடுப்பித்தனா? இன்னும், கீர்வாணவேதமூடியது, திரமிடவேதந திறந் தது என்பதைத் திரமிடவேதமே மூடியது, அதுவே மீண்டுந்திறந்தது என்பாருமுளா. வேதாரண்யமெனப் பதுகண்டோகதியாயத்தமிழவேதத்தையே தெரிவித்த தெனினுமமையும். இபபடிபபடட சஹேதுககளை கொ ண்டன்றோவுண்மையை நாட்டவேண்டும்? அஃதின்றித் தமிழ்வேதம் தமிழ்வேதமென்று புளியோரைபபாடடு களையெல்லாம் புலம்பிப் பொங்கிவழிதல் எங்ஙனந்தலை யெடுக்கும்? விவிவியதூலா சத்தியவேதமெனப் புது மைகூறித்திரியு மம்மாந்திரமே கிரகித் தொதுககபபடு மென்க. இன்னபலநியாயங்களா லுண்மையாகவே வே தபாகத்திற்சேரும் பெற்றிமைத்தாகவிளங்குந் தேவா ரத்திருமுறைகளின் மான்மியமுணராது அந்தோ! பண்

டாரப்பாட்டுகளென வவற்றைப் பழியுரைத்த புலைவாயிற் பச்சைபுழுத்தள்ளியழிக! அழிக!!

இவ்வுண்மையைப் பிரகாசிப்பித்த சேக்கிழார்சுவாமிகள் திருவாக்குகளை யீண்டுவிசாரித்துத்தெளிவிப்பாம். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம் (உகூ0) வது பாடலில் "தமிழ்வேதம் பாடினார் தாளம்பெற்றார்,, எனவும்,(உகூச)வது பாடலில் "பொருவிறடபமோதினார்புகலிவந்த புண்ணியனொண்ணிறந்தபுனிதவேதம்,, எனவும் (உஅகூ) வதுபாடலில் "விருப்புடன்பாட லிசைத்தார் வேதந் தமிழாலவிரித்தார்,, எனவும், (உருஅ) வதுபாடலில் "எழுதுமாமறையாய்பதிகத்திசை, முழுதுமபாடி,, எனவும, (கூகூஉ) வதுபாடலில் "மிக்கசொற்றமிழினால் வேதமும்பாடினார்,, எனவும, (கூசக) வதுபாடலில் " தூகதென்றமிழுவிரசா சொல்லிய ஞானமறை,தேக்குந்திருவாயாறசெப்பியருளசெய்தார்,எனவும் பெறப்பட்டவுண்மையானுங்கண்டுணர்க. அலலதூஉம, "தென்னூல்சிபவததி ருக்கு ஐயம்போகவுரைத்தோன" என்னும் திருவாக்கால் தமிழ்நூலாகிய சிவபகதியை விளைக்குமருக்வேதமாகிய தேவாரத்தைச சநதேக நிவிர்த்தியுண்டாகவுரைத்தவன் என்றுஞ்ஞானசமபந்தர்மாண்மியங் கூறப்பட்டமையுங்காண்க. இன்னமமஹிமாதிசயவிலாசமெயது மெம்பெருமக்களமுதவாக்கை ஞமலிகுரைத்தலொப்ப வப்புலைமகனார் புலம்பியது நிஸ்புருஹமென்க. (தொண்டர்நாதனைத் தூதிடவிடுத்ததுமுதலை, யுண்டபாலனை யமுதததுமெலும்பு பெண்ணுருவாச்,கண்டதம்மறைக்கதவினைத்திறந்ததுங்கன்னித்,தண்டமிழ்ச்சொலோ மறுபுலசசொற்களோசாற்றீர்.) என்றபடியான வற்புதமெய்திற்றாகுந் தமிழ்வேதவாய்மைக்குமுன்ன ரவர்கூறும் புளியோரைப் பாட்டுகளனைத்துஞ் சாத்ருசமாகாத மாசசரியமேயன்றோ வவ்வறிவிலிவாயிலவந்தனவந்தன குரைத்துமகிழ்வது ? இவ்வற்புதவாயிலாகவேயன்றோ விவற்றோடு முரணுத திருக்குறண்முதலிய வுண்மைநூல்களையு மொருவாசகமெ

னவெமதன்னையார் புகழ்ந்துரைத்தனர்? இவ்வுண்மை க்கு விரோதமாக வக்கலதிமகனுர் கத்துவதெல்லாம் வீ ண்கண்டசோஷகரமெனவறிக.

இதுநிற்க, முக்காலமு முணர்ந்தவர் ஔவையெ னவீண்டவரைப்புகழ்ந்ததை யுடனேமறந்து(எஎ)வது பக்கித்தில் சங்கத்தாரைச சடகோபன் கீழ்ப்படுத்தி னுனன்றி ஔவை, இடைக்காடர், திருவள்ளுவரிவர் கள் கீழ்ப்படுத்தவில்லையென்றும், அப்படி யச்சடகோ பனவரைக கீழ்ப்படுத்துமாற்றலுடையா னென்பதற்கு அவன்போரால் சடகோபமெனப் பெருமாள்பாத மமை ககப்பட்டுக் கோயில்களில் வருகிறவர் போகிறவர்தலைக ளில்வைதது வழங்கப்படவுருவதே போதுமெனவும், இநதப்படிக்குப் பரசிவன் பாதமாக வமைத்துத் திரு வள்ளுவர், ஔவை, இடைக்காடரென்னும் பெயர்களா ல் யாதானுமொன்றைச் சிவாலயங்களி லெந்தக்கேடு ண்ட பாபபான்றலையிலாவது வைத்துப்பார்க்கக் கூடு மானு லப்போதவர்கள் சங்கத்தாரைக் கீழ்ப்படுத்துமா ற்றலுடையாராவரெனவும், அவர்கள்பாட்டைக் கள் ளைக்குடித்துழலும் பண்டாரங்கள் கொண்டாடுவரன்றி யெந்தவைதிகருங் கொள்ளமாட்டார்க ளெனவும், இத னுனே சிவத்விஜராயுள்ளபேருஞ்சிவாகமத்தையே வே தமென்று கொள்ளலன்றி யவற்றையுங் கொள்ளுங் கால்ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரியமூர்த்திகள்கூறிக்கொண்டபிரு தாவளியில் உபயவேதாந்தப் பிரவாத்தக ரென்பதொ ழிந்து திரயவேதாந்தப் பிரவர்த்தக ரெனவழங்க வரு மெனவும் பிதற்றித் திருப்தியடைந்த வவ்விதவைச் சே யாராற்றலைச்சற்றே யோசிப்பாம்.

மேலேதிரிகாலமுமுணர்ந்தவராக ஔவையைபபு கழ்ந்து பின்னரவர்பாட்டுகளைக் கள்ளுண்டழியும் பண் டாரங்களே யநுட்டிப்பாரென விகழ்ந்தவக்கசுமல வா

தையொழிந்து சிவாகமத்தையே வேதமென்பதவர்வழக்கன்றும். இவ்வுண்மையறியாமல் சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தில் ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரிய சுவாமிகள் உபய வேதாந்த பிரவர்த்தகாசாரியரென விருதுகூறிக் கொண்டது தமக்கநுகூலமெனக் கொண்ட வவ்வேழையை யிடித்துரைப்பாம். சிவாகமத்தையே வேதமெனக் கொண்ட வவர்க்குஉபயவேதமென்பன யாவை? வேதமொன்றும், வேதமெனக்கொண்ட சிவாகமமொன்று மெனின், வேதம் தமக்கில்லாவிடி னன்றோ மற்றொன்றைவேதமாக்கிக்கொள்ளவேண்டும்? வேதமே சொந்தமாகவுடையாரத்துடன் வேறொன்றை வேதமெனக் கோடலமையாது. அன்றியும், சிவாகமம்வேதத்திற் றாழுமெனினன்றோ வேதத்தின்பெயரை யாகமத்துக்கிட்டுபசரிக்கவேண்டும்? சதாசிவமூர்த்தியின் கீழ்முகங்களிற் பிறந்தவேதங்கள், உளர்த்துவமுகத்திற்பிறந்த சிவாகமங்களுக்குமுன்னர் ஆதிக்யம் பெறுவென்க. உண்மையிலவற்றின் அபேதம்பாராட்டியே சிவாகமத்தை வேதமெனவும், வேதத்தைச சிவாகமமெனவும் பண்டிதராயுள்ளபோ கொண்டாடுவரென்க. இதனால், வேதம்வேறுளனவும், சிவாகமம்வேறுளனவும், இவ்விரண்டுமேதம்மிற்பொருள் வேறுபாடின்மையால்வேதம், சிவாகமமென்னும்பெயர்களால் வழங்கற்பாலன வெனவும், இப்படிக்கன்றி யொன்றின் பெயர் மற்றொன்றுக்கு ஆதிக்கத்தின் பொருட்டுபசரிக்கப்படுமென்பது சர்வாசங்கத மெனவும் நாட்டப்பட்டது. இவ்வுண்மைகளைவிளக்கவேயன்றோ (உபய வேதாந்த பிரவர்த்தகாசாரியர்) என்பதோடு (சிவாகமசித்தாந்த ஞானநிஷ்டரும்) என ஷை சிவாசாரியர் தமதுரத்நாவளி முதற்புக்கத்தி லெழுதி யிருக்கின்றனர்? உபயவேதாந்தத்திற் சிவாகமமடங்குமெனி னதனை வேறுபிரித்தோதவேண்டிய தென்னை? இதனால் தமிழ்வேதமேயன்றோ வுபயவேதாந்தத்திலடங்கி நின்றது? கீர்வாண திரமிட

வேதங்களேயன்றிச் சிவாகமம் வேதாந்தமாகாத போது திரயவேதாந்தமெனக் கூறல் யாண்டமையும்? சித்தாந்தமெனவன்றோ சிவாகமம்பெயர்பெறும்? இவ்வளவுகண்ணொரப்பெறாத வப்பரமதடியரு மொருமததாபகராகவெளிப்பட்டது அந்தோ ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!!

யாமீண்டுக்கண்டிக்கத் தொடங்கியது நன்மதிவிளக்கபபோலிச்சுவடியின்பிற்பாதியேயாக, வதனோடுவேறுநூலையுமறுக்கத்தொடங்கியதென்னையெனின், அதில், சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தை மனம்போனபடி நிந்திக்திருத்தலா லவறறைப் பரிகரித்துக்கொள்வ தவசியமாயிற்று. அவைகளேயன்றி வேறு ஆபாசங்களையுஞ் சந்தாபபம் வந்துழியெடுத்து நிரோதஞ் செய்வதிலும் பின்னிடேமென்க. மேற்போந்த வாபாசத்திரட் டிரண்டில் முன்னையதைச்செய்த கபோதிராயர் சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகததைக் கண்ணுற்றமாத்திரத்திற் றிகிலடைந்து அதேவியாதியாய் விழுந்து பலதுன்பத்தமுங்கித் தம்ம பூர்வாசாரியர்கள் தேடிவைத்திருக்குங் காணியாடசியாகிய தென்னட்டுக் கெழுந்தருளினர். அவரை யபிமானித்த ஜ்யேஷ்டை மக்கள் சிலர் விருதுககு வேடடை யாடுவதுபோல் (திருடன்புகுதவாருமாசமகாய்குலைத்ததென்னச்) செத்தொழிந்தவசிரியர் பேரால வெளியிட்ட கசுமாலத்திரட்டே பின்னையதாகையா லதற்காக்கியோர்களு முன்னவர் கதியடையவேயிவ்விரண்டாம்பாகம் வெளிப்பட்டதென்க. முன்னையது பின்னையது என்னுங் குறிப்புகளிட்டே யவற்றையினி முறையே மறுத்துவருவாம்.

(பின்னையது.)

சிவவாக்கியர் பக்திசார னென்னும் பாஞ்சராத்திரப்பதடியாகத் திருந்தினு னெனவும், மங்கை மன்ன

னென்னுங் காமுக னொருத்தன் சம்பந்தமா வென்று னெனவும், குருரனென்பவன் சோழமகாராஜனைப் பரிபவப்படுத்தினு னெனவும், பாஞ்சராத்திரிகள் பிதற்றிவரு மூட மாந்மியங்களி னுபாசத்தைச் சிவாதிகயரத்நாவளி முதற்பாகத்திற் செவ்வனே யலங்கரித்திருப்பதைக்கண்டு பேரிழவுகொண்டாடி அப்பெரும்புலையர்தாறுமாறாய்ப் பிதற்றியிருக்கின்றனர். ஆவை பார்க்க வழங்கற்பாலனவன்றான பண்பிற்றேனு மவற்றுட்சில வற்றைமாத்திர மவற்றின்றன்மை தேர்ன்றவீண்டு விவகரிப்பாம். (குண்டலங்கள்பூணுநீர் குளங்களோறு மூழ்குவீர், மண்டுகங்கள்போலநீர் மனதுமாசறக்கிலீர், மண்டையேந்துகையனை மனதிருத்தவல்லிரேல், பண்டைமாலயன்றொழ பணிந்து வாழலாகுமே) என்னுஞ்சிவவாக்கியர் பாடலுக்கு "அயன்றொழப்பண்டைமாலபணிந்து" என்று அந்வயித்துப்பிரமனறொழும்படியாகப பண்டைமாலான நாராயணனைசரணம்புகுந்து என்றுபொருள கொண்டு, அதனால்வாழ்ந்திருக்கலாமென்பதேயுரியபொருளெனவும், அன்றிக்கே "பண்டைமாலடன பணிந்துதொழ" என்று அநவயித்துப் பண்டைமாலான சதுர்முகன்பணிந்துதொழும்படி வாழாடபடலாகுமோ வெனக்கொள்வதே யுரித்தெனவும் பொருள்கூறி விசித்திரம்பேசினர். இப்படிக்கன்றிச்சிவபரமாகக்கொண்டால் மண்டையேந்துகையனை யென்றமையால் பிரமன்றலையை யறுத்தபாவந்தலைக்கேறி யலைந்தவனுசியதன்மை வெளிப்படலா லநுசிதமெனக்கழித்தனர். இந்தப்பாடல் சிவவாக்கியம்என்னுநூலிற்பெறப்பட்டது. இப்படியும் பொருள்விரிப்பாருண்டா? இப்படிக்கொண்டுகுரைப்பது யார்தான்செய்யமாட்டார்கள்? இதுமாத்திரம் விஷ்ணுபரமென்றமுதால் மற்றைப் பாடல்களுக்காரைக் கட்டிக்கொண்டிழவெடுப்பது? இனி, மண்டையேந்துகையனை யென்றனிமயா லபகர்ஷமுண்டாகாமையையீண்டுப பிரவசனிப்பாம். பிரமன்றலையை

ச் சிவபெருமான் கிள்ளினாரெனவும், அது சிவனுக்கு ஹத்தியாயமுடிந்ததெனவும், அந்தஹத்தியை விஷ்ணு வொழித்தாரெனவுமவர் கூறிமகிழவர். அப்பேர் சித தாந்தப்படிப்பிரமன்சிவனுக்கும் பரனானபோது பிரம ன்றலையைச் சிவனெப்படி யறுத்தல்கூடும்? இதனால், பிரமன் றனககும்பரனான விஷ்ணுவின்றலையை யறுக ககூடுமென்றோ? இந்தமுறையால தாழ்ந்தவர்க்கேயுயா ந்தவரையொறுக்கு மாற்றலுண்டென வன்றோசொல்ல வரும்?இது அசம்பிரதாயமெனல்சாமானியருமறியக்கூ டுமானதாலறுத்தவருயர்ந்தவருமறுபட்டவாதாழ்ந்தவ ருமென்பதே சர்வசம்பிரதிபன்னமாதலறிக. மேலநியா யத்தால் சிவன் பிரமனுக்சாதிககபரராக வெளிப்பட் டதேயன்றி விஷ்ணுவுக்குத்தணிந்தவராதலே சாலுமெ னின், தன்னுடைய மகனாகிய பிரமனை யொறுத்த சிவ னைத் தண்டித்துத்தடுக்குமாற்றல் பெறுமையால் விஷ ணுவுஞ் சிவனுக்குத் தாழ்ந்தவரே யாயினர். இதனால், விஷ்ணுவைக் காப்புக் கடவுளென்பதுங் காலைவாரிக கொண்டது.இப்படியேயன்றோ பிரமன் படைப்பும்பிட ழிந்தொழிந்தது? அவன் சிவனுவிழந்ததலையை மீண்டு முண்டாக்கிக் கொள்ளச சத்தியற்றமையால். இவ்வுண் மைபற்றியே யன்றோ (పరాత్పరతరోబ్రహ్మ తత్పరాత్పరతోహరిః। తత్పరాత్పరతోఈశః తస్మాత్తుల్యోధికోనహి) என வேதத்திற் கூற ப்பட்டது ? இவ்வுண்மை யுணராமல் சிவாபகர்ஷம்ப கர்வது எங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? இன்னும் பிரமன்பிரு திவிக்கும், விஷ்ணு ஜலத்துக்கும, உருத்திர மூர்த்தி அக்கினிக்குமதிதேவதைகளென்றபடிப்பிரமன் விஷ்ணு விலும், விஷ்ணு வுருத்திரனிலும் வியாப்பியனெனலமை வுடைத்தாக வுருத்திரனைக் காட்டிலு முத்கிருஷ்டரா கப் பிரமவிஷ்ணுக்களைக் கூறுதலெங்ஙனம்? இந்தவிசா ரத்தாற் பிரமனைச் சிவனுர்தடிந்தது சாமஞ்சஸ மாதல றிக.

இனிக்குற்றவாளியாகிய பிரமனைச்சிவபெருமான் தண்டித்ததனு லவர்க்கு ஹத்திவருமாவென்பதை யூகிப்பாம். ஹத்தியென்பது கொலையால் வருந்தோஷம். சிவபெருமான் பிரமனது தலையையரித்ததனுல் பிரமனிறந்ததாகப் பிரமாணமில்லாதபோது கொலையால்வரும் ஹத்தியவர்கருண்டாவதெப்படி? குற்றஞ செய்தவொருவனுக்குத்தண்டனையாக யொருகாலைவாங்கி விடுவதனுலரசனுக்கு ஹத்திவந்துவிடுமா? சேதனனுகிய வரசனுக்கே யபபடிச செய்வது தருமமாக வேதம்விதிக்குமானு லவ்வேதத்தையே யுயிர்கள் கன்மாநு கூலமாய விதித்த பரமகருணுசாலியாகிய சிவனுர்க்கு அச்செயகை குற்றமாதலெங்ஙனம்? பிரமன் றனது தலையொலறு போய்விட்டதனு லிறந்தானுயினும சிவனுக்கு ஹத்திவர ஹேதுவில்லாதபோது கட்டைத் தடியாகத்திரிந்து கொண்டிருபபவனுகிய பிரமனைத தண்டித்தது ஹத்தியென லெங்ஙன மடிக்கும ? எத்தனையோ பிரமர்தலைகளையும், எத்தனையோவிஷ்ணுக்கள்தலைகளையுங்கோர்வையாகக்கோர்த்து மார்பகத்திற் றரித்திருக்கு மாஹாத்மியம் சிவபெருமானிடம் வேதாதிகள் சொல்ல துண்மையாகவதனுலுண்டாகாத ஹத்தியிண்டெங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? சர்வசம்ஹாரகாலத்தில் எல்லாமொழிந்து போகச் சுடடெரிக்கும்பெருந்தகையார்க்கோ சேதனகோடிகளிலோர்சந்துவாகியபிரமனைத் தண்டித்ததனுல் தோஷம்வரும்? இதனுல், சிவபெருமானிடமொருதோஷமுமேறினதில்லையென்பதே சத்தியமென்க. (அக்கினிதேவற்கசோத்தியென்றுசுக்கரைத்து, வைக்கோலான் மூடி மலையடுப்பிற் - றுக்கியாய்) ஏன்றபடியும், (காற்றுங் கதிரவனுஞ் சேமிலா வென்றும்) என்ற படியுமன்றோ வீண்டமைதி பெறும் ? அன்றியும், பிரமனைத் தடிந்தவர் வடுகநாதரென்பதே நூற்றுணிபாதலறியாது திரிமூர்த்தியுத்தீர்னமூர்த்தியிட மயங்கிக்கோடலு மடிந்தது. (காதியாயிர

மால்களைப்பிழிந்துமாங்கனிபோற், கோதிலிசினங்கடல்கவிழ்ந்தனை பசெய்குருசி, பூதியாயினு கிடம்புரூக்பால பாணியனுய், மாது பாதிபனவயிடைப் டகுந்தனன்வடுகன்) என்பதனுற்காண்க. இவரையே பரசிவமாக நூல்களுபசரித்துக கூறுமென க. இவர் சிவவிபூதியேயாகையால். எத்தனையோ பிரமா களையும், விஷ்ணுககளையு முண்டு ஏப்பமிட்டவராகிய வடுகநாதரை நோக்கினபோதே யப்பேதைசசூரம் பி ணங்கவிடமினறே! பிரமன்றலையரிந்ததற்கே ஹத்தியு ரைத்தவக்கபோதிராய ரொண்ணிறந்த பிரமவிஷ்ணுக்க ளை ஹத்திசெயத கூலருதரருக்கு என்னகதி கறபித்த னர்? இவ்வமூமுஞ்சித் தாதரிப்படி வீண்பகட்டாடுவ தைவிடடுச் சிதகசமானததோடு சிந்தித்துப் பரசிவா திகயததிற் பதிந்து பிழைககும வழியை யாமினிககாட டாநிறபாம.

சிவபெருமான் தமதுகரத்தில் பிரமனது தலையை கதாங்கியிருப்பதெல்லா முயிாகண மாட்டுவைத்த திரு வருளேயாம. விஷத்தைக்கண்டத்திற றுங்கியதும், கங கையைச சடையிறறுங்கியதும், விஷ்ணுவாதியர் தல களை மாலையாககொண்டதுமாகிய யாவுந தமது பா ரமயத்தை யுயிர்களறிந்து பிழைக்கவே யன்றோ சிவ பெருமானிட முண்மைநூலகள கூறும? அப்படியே யன்றோ பிரம்ஹகபாலதாரணமுங் கொளளற்பால து? பிரமஹவிஷ்ணுககளஹங்காரததையடககுதற பொ ருடடென வெளிபபட்ட கபாலதாரணம சிவனுக்கு ஹத்தியாகுமா? பிரமஹகபால தாரணமபோலவே நர சிங்கனையுரித்ததோலும், திரிவிக்கிரமனை முறித்துவா ங்கியமுதுகெலும்பு மவிர்நீங்காது தரிததிருபபதும்ஹத தியெனவேன்கூறிற்றிலர்? பிரமன்தலையோடுசிவனுர்கை யிலிருப்பதெல்லாம் (ஸ்ரீரகிரோரிசாஸ்ஸலாசேஷுலபாதனாத்) என்றதேத்யாதிசுருதிவாக்கியப்படி விஷ்ணுவைச்சூலத்

தில்நெற்றிமீதுகுத்திவாங்கியரக்தமும், சூலத்திற் கோர்த்து வாங்கிய ரக்தமும், ஒவ்வொரு விஷ்ணுவாகக் கசக்கிப் பிழிய வுண்டாகிய ரக்தமும் பிடித்து வைக்கும் பாத்திரமாத்திர மாகவேயன்றோ மேலோர்கொள்கின்றனர்? (நூறுகோடிபிரமர்களுங்கினு, ரூறுகோடிநாராயணரு ங்ஙனே, யேறுகங்கைமணலெண்ணிலிநதிரா, ஈறிலாதநல்லீசனொருவனே) என்னுந்திருவாக் குண்மையால் கண்டுணர்க. (வேதியனொருகையொடுமாலவன்மிசுதியும்) என்றபடியுங்கண்டாலன்றோ பிரமவிஷ்ணுக்கள் மாண்மியம்வெளிப்படும்? "எண்ணிலி யிந்திரரெச்சனையோ பிரமர்களு, மண்மிசைமால்பலா மாண்டனராகாண்" என்றபடி யாலுங்காண்க.

இவற்றை யுணரு மறிவில்லாத படுபாவியார் மேல சிவவாக்கியத்தைப் பாழாக்கவந்தபடி அவர் மதத்தை யாமுஞ் செய்யவலியற்றோமா? எமமதச்சாரபேயன்றி யினமாரககவகளுக்குமே யன்றோ வதனை யநவயிககவ லலேம்? சிவனுர்க்குவந்த ஹத்தியைத் தனது ரகத பிக்ஷையால் விஷ்ணுமாற்றினுரெனவும், அது ஏசு என்பவர் தனது ரகததா லுயிர்கள் பாவத்தைப் போகினுரென்பதற கொக்குமெனவும், ஏசுவுக்குக் கிறிஸ்து வென்னும்பேரிருப்பதுவே கிருஷ்ணனைக் காட்டுமெனவும், அவனைச் சார்ந்தவப்போஸ்தலர் பன்னிருவருளரென்பதே பன்னிரண்டாழ்வார்களைக் காட்டுமெனவும், அவ்வேசுமதத்தில் மோக்ஷவீட்டுக்குச் சுண்ணும்புகல் முதலியன கொண்டு ஏறிப்போகப் படிகட்டி வருகையிற்றடையுண்டுபோயிற்றெனக் கூறியுள்ளதே பாஞ்சராத்திரப் பிரவிஷ்டர் தம்முளு மப்படி நிகழ்ந்ததாகக் கூறுமாண்மியங் காட்டுமெனவுஞ் சமர்த்திப்பதேயாம். இதனுல், ஒருமதமே யன்றோ பாஞ்சராத்திரம, கிறிஸ்து மார்க்கமென்னும் பரியாயநாமங்களால் வர்த்திப்பதாகக்கொள்ள விடந்தருகின்றது? இவ்விரு மதங்களோடு

மொற்றுமை செய்யவேண்டுமென்னு மெண்ண மெமக் கில்லாமையா லிவ்வளவில் விடுத்தனம்.

மேலுண்மையால் (மண்டையேந்துகையனை) என்று சிவவாக்கியர் கூறிய தன்மை வெளிப்பட்டது. மண்டைபிரமனதும், அதிலுள்ள இரக்தம் விஷ்ணுவினது மாலுகையா லவ்விருவருகரும் பரனுனதன்மை சிவனிடம் சித்தித்தது. இதனுல் சிவனருள்பெற்ற மேலோரைப் பிரமவிஷ்ணுக்கள் வணங்குதல செய்வாரென்பது தோன்றவே (பண்டைமாலயனறெழப்பணிந்துவாழலாகுமே) என விதந்தனராகப்பரமபண்டிதராயுள்ளபெரியோர்பொருளாவிரிப்பர். இந்தவியவஸ்தாவிசாரத்தால் மேலபார்த்தருசெய்யத்தலை நீட்டிய தாதனுரைதடுமாறியது காண்க.

இங்ஙனநிற்க, மேலபசல்யார்த்தத்தையே யவலம்பித்து வேதபாஹ்யனுகிய சடகோபனுந் தனது தப்புரையில (பேசுநின்றசிவனுகரும் பிரமனுதனக்கும்பிறர்க்கும், நாமகனவனே சபாலநன்மோக்கதுர்க்கண்டுகொண்மின்) எனக் கூறியுள்ளானுகையால, யாமிதுவரை செயதுவந்த வுபநியாசத்தைத் தரிசித்தபேர்க்கதுவுந் துசசமாகவே கழித்தலமைதிபெறுமென்க. கபாலநன்மோக்கம் என்றபடிப் பிரமகபாலம் சிவனுர்கையில்அபாவத்தையடையவேண்டியதாக வப்படிக்கின்றி யவருடையவுபாங்கங்களி லொன்றுகச சாசுவிதநிலையினதாக வவர்திருக்கரத்தி லெஞ்ஞான்றுமஃதமைதல் சுருதிநிஷ்டமெனினப் பேயுரைக் குபஜீவனமெங்கேயுண்டாம்? தோஷமாக வந்திருப்பினன்றே தந்நிவிர்த்திக்கிடம்பெறும்? பிரம்ஹாவிஷ்ணுவாதி சேதனகோடிகள் கர்வாபஹாரங்காரணமாகத் தாங்கியிருத்தலா லதற்கபாவ மோர்போது முண்டாகாதென்க. கபாலம் சிவனுர்கையி னீங்கியதுண்டெனினவரைக் கபாலபாணியென்று நூல்கள் முறையிடுவதெற்றுக்கு? முன்னர்ப்பற்றியிருந்த சம்பந்தத்தாலெனின்,

அப்படியேயன்றோ பிரமனிடமு முன்சம்பந்தத்தால் ஐம்முகன் என்னு நாமம் பாராட்டல்வேண்டும்? நான்முகன், சதுர்முகனித்யாதி நாமங்களன்றி யங்யதாவழங்க ஹேதுவில்லாதபோது, சிவனுரிடமாத்திரம்பூர்வஸ்திதியை நோக்கலாயிற்றென்ப தென்னபேதமை? இதனுல் சிவனுர்க்கு ஹத்தியால் பிரம்ஹகபாலசம்பந்த முண்டாகாமையால் தேவதாந்தர நிக்ரஹாநுக்ரஹத்வ சாமர்த்திய சீலத்தைக்காட்டு முபாங்கமாகச சிவனுரதனைத் தரித்திருப்பது காலத்திரயாபாத்யமாய் அபாவத்தையடையாதென்றே நிசயிக்கப் படுமையால், அதற்க பாவமுரைத்த சடகோபன்முகததில சாணம் விழுந்ததென்க.

இனி, அந்தியஜன்குஞ்சுகளில் சிரேஷ்டனுகிய குருரனென்றுவழங்கிவருங் குருட்டுத்தாதனெருவன் இருந்தவிடந் தெரியாமல காஷாயதண்டவிசாஜனனுயோடியொளித்த தனதுபாமார்த்த குருவைசசோழமகாராஜன் பயத்தினின்றுங் காப்பாற்றுமபொருட்டு அவனைப போல் தான் வேஷம்போட்டுக்கொண்டுவந்து அரசனுல் கண்தோண்டப்படடு அவமானமெய்திய காலையில் "ஶிவாத்பரதரம்நாஸ்தி" என்று அரசர்கோமான் கையொப்பம் வைக்கசசொல்லிக் கேட்டதற்கு (த்ரோணஸ்திதஃபரம்) எனவக்குரூரன் பதிலாக விபரீதஞ்செய்தானுகத் தாமுங் கூறிக்கொண்டு வருமவ்வுண்மையையு நோககாமல் மேலே (மண்டையேநதுரையனை) என்பதற்குப் பொருள் விரித்ததுபோல் (ஶிவாத்பரதரம்நாஸ்தி) என்பதற்கும் அக்கோளகப்புலையர் செய்த வியாக்யானத்தையீண்டுச் சற்றுவிரிப்பாம்.—மேல்வாக்கியத்தில் (பரதரசப்தத்திலே 'தரப்பாலேசிவனுக்கு மேற்பட்டவனுக்கு மேற்பட்டவனைச் சொல்லுகையாலே) என்றுகூறி (இவ்வளவுரீலே சிவபரத்வம் சித்திக்கமாட்டாதல்லவா?) என்று சந்தோஷித்தனர்.. இதைப் பரி

யாலோசிக்கில் அம்மூதேவிமகனுர் தன்மையே பிரகாச மாயிற்று. (சிவாத்பரதரம்) என்பதில் சிவனுக்குப் பர மாயுள்ளதற்குப் பரமென்று இப்பெரும்புலையர் பொ ருள்கொண்டபடியே யிவர்கள் குருரனுங்கொண்டிருப் பரூகில் சிவம்=குறுணியெனவும், சிவாத்பரதரம்=கு றுணிக்கு மேலானபதக்கெனவும் பொருளுண்டாக (து ரோணமஸ்தி த்தஃபரம்) என வேறுவாக்கியமொன்றை யவனெழுதநேரிட்டதென்னை? துரோணத்துக்கு மேலி ட்ட (முககுறுணிபரம்) என்னும் பொருளுண்டாகவன் றோ வவனெழுதல்வேண்டும்? அங்ஙனமெழுதாமையா ல் குருரனும் சோழமகாராஜனைப்போல் தவறினனெ ன்றேயன்றோ சொலலவரும்? தங்கள்குருரனைவிட்டு அரசர்கோமானைமாத்திரம் பாழ்வாய்திறந்து பழியுரை த்தவப்பதடியை யென்னசெய்யலாம்? அவன் சித்தாந் தப்படிசசிவஸ்தானத்தில் குறுணியளவையானபடியே, பிரமனது ஸ்தானத்தில பதக்கும், விஷ்ணுஸ்தானத்தில் முக்குறுணியு மளவைகளாகவேண்டியபடியால். "சிவா த்பரதரம்" என்ற மேலிடத்தில் பரத்துக்குமேலிட்ட பரம் என்று விபரீதப்பொருள்கொண்ட வவ்விழுதை யார் பின்வாக்கியங்களைச் சற்றேயூகிப்பாராக. (परात्परत र ब्रह्म) என்று சுருதியிலும், "नान्यो देवमहं मन्ये रुद्रा त्परतरं महत्" என்று மங்கணிகர் வசனமாகப் பாரதத் திலும், "भूतं परतरं मत्तः क्षीरपिनवद्यते" என்று பிரம்ஹ தேவர் வசனமாக ஷை பாரதத்திலும் பெறப்பட்டவாக் கியங்களிற் போந்த பரதரசப்தங்களுக் கென்ன விபரீத ப்பொருள் சொல்லித் தலைநீட்டுவாரோ அறியேம். மே ல்வாக்கியங்களுக்கு முன்னமேதானே வியாக்கியாதாக் களேர்ப்பட்டுப் பொருள்விரித்துள்ளாராகையா லவற் றோடு முரணி யவ்வந்தியஜமதப்பிரஷ்டர் கோடுகோ டெனப் புலம்புவாரொனி னதைப்பெரும் பிதற்றெனக்

கழிப்பதன்றி யாரோ சம்மானிப்பவர்? இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இனி, "మృగోనభీమః కుచరో గరిష్ఠాయస్యోరుమత్రిమ క్రమణేషు" என்னும்வசனமொன்றைத்தீட்டி யாதொருநாராயணனுடைய மகாவைபவ சாலிகளுமாய் மூன்றுபடிப்பட்டதுகளுமா யிருந்துள்ள அளக்கிறவியாபாரங்களிலேபீமசப்தவாச்யனுய்ப் பயங்கரனுனருத்ரனுவன்மான்குட்டியோடொத்தவனுக ஹிமவத்பர்வதத்திலே முடங்கிக்கிடந்தானென்று வியாக்கியானஞ்செய்துபுலம்பினர். மேல்வசனத்தில் பதம்பிரித்துரைக்கவந்த வப்பண்டிதக்கழுதையாவார்ஹிமவத்பர்வதத்திலென்றுபொருள்கூறியதற்குஅங்கேயிடங்கொடுத்தபதமேது?(ம்ருகோன) என்பது மான்குட்டியோ டொத்தவனுக வென்று எப்படிப்பொருள்தரும்? பீமசப்தம் ருத்ரபரமாகப் பிரகிருதத்தில் வினியோகந்தேடியதும், சரிஷ்டா, குசரஃ என்னுஞ் சப்தங்களுக்குப் பொருள்கூறியதுந் தலையெடுக்காது! எடுக்காது!! எங்ஙன மெனின், மேல்வசனம் "మృగోనభీమః కుచరశ్శయిష్యాయస్యోరుమత్రిమ క్రమణేషు" என்று வெளிப்பட்டு யாதொருவருடைய பெரியனவாகியமூன்றளவுகளுமியங்கும் போது, பீமః=பயங்கர முடையனவும், குசరః=குமார்க்கத்தில் சஞ்சாரஞ்செய்வனவுமாகிய, ம்ருகః = ஸிம்ஹவ்யாக்ராதிகள், நசயிஷ்டா = சயனித்துநித்திரை செய்யவில்லையோ, (அவருடைய) ఉభే శీర్షః= இரண்டு அடிகளையுமறிவோ மென்றுமுன்வாக்கியத்தில் சேரக்கடவது. இப்படிப்பொருளுரைப்பதை விட்டுச்சிவநிந்தையே தவமாய்க்கொண்டு அப்படிபாவியார்குனர்த்த பாழுரைபறந்தது! பறந்தது!! அக்குண்டக்சேயுதகரித்தபடியு மந்தவசனத்தில் சரிஷ்டா = ஹிமவத்பர்வதத்திலே முடங்கிக்கிடந்தா னென்றுபொருள்கூறுவதற்குப் பதமேயில்லை. அவரே கரிஷ்டாவென

ப்பாடமோதித் தமதுபாமரத்தை விளக்குமாறுயினராகையால். இதைநிவ்வளவில் விடுத்தாம்.

இதுநிற்க, ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் அனற்பதமாயிருந்தவிருப்புப்படியேறிச சிவபாரமயத்தைநாட்டி வெளிப்படுத்திய சுலோகங்களுக் குள்ளபடியே அந்த மகிமையுண்டெனி னிக்காலத்திலு மவைகளைக்கொண்டொருவன் சிவபாரம்யத்தை முற்படியே யேன்செய்யககூடாதென்று விசித்திரம்பேசினா. இவர் ஐயறிவோடுகூடிய மானிடராயினிப்படிபபிதற்ற மாட்டார். இவர்களிலோர் பேயாழ்வான்கிழியறுத்துக் கிழியுண்டகதையைமறந்தனர்போலும். அவ்வந்தராயன்பாட்டைபபாடியெந்தக்கொசவனுவது தங்கள்விஷ்ணுபாரம்யத்தையேனதாபித்துக் கொளளக்கூடாது? மல்லாந்துமிழ்ந்தான் மார்மேல விழுமென்றறியாத வம்மடைய சிரோமணியார்க்கதுசெய்தல் தமமால் கூடாதெனக்காட்டியபடியே யாமுஞ சொல்லகில்லேம். எம்மபெருநிதிகளாய்விளங்கும் ஹரதத்தரமுதவாக்குக் கன்றுமின்றுமேயன்றியென்றுமவ்வாற்றலுண்டெனவும், அவ்வண்ணமேயாவசிகம்வரப்பெறுங்கால் நடத்தவல்ல பெரியோரிக்காலத்திலுமுண்டெனவுந் துணிந்து கூறுவோமாக.

இவ்வுண்மையறியாதுமுழுதுங்குலைக்கத்தொடங்கியவஞ்ஞமலிப்பிறவியார் அத்துஷ்டவாசகத்தின் முகவுரையில்சிலவிசித்திரம்பகர்ந்ததையுமீண்டுவிசாரிப்பாம். தக்ஷிணாமூர்த்தியென்னுஞ்சிவனையும், சரஸ்வதியையும், வால்மீகர்முதலினோரையுந்தம்முடைய சக்திசாகரசீகரத்தாலேயிடுக்கிக்கொண்டமாஹாத்மியம்தங்கள்குதிரைமூஞ்சியாகிய ஹயக்ரீவரிட முண்டெனக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். சகலபிரமாணங்களுக்குள் சிரேஷ்டமங்களான சர்வோபநிஷத் பிரதிபாத்யராயுள்ள பரசிவப்பிரபுவின் மஹிமார்கவங்களை யறிந்தானந்திக்கும் பாக

కియశాలికలల్లాత పాషణ్డషణ్డాళ్ తుక్కితాళా య్ప్ పరమేశ్వరనిన్దయిట్ పడిన్దే యుழల్వర్! உழல் வர்!! ఈశావాస్యముతల్ ముక్తికోప నిషత్తిరుక నూర రెట్టుప నిషత్తుక్కళ్ వేదాన్తమెనప్పిరతయక్షీకిరిత్ తిరుకుమవట్రుళ్ ఈశావాస్య మెన్ను ముపనిషత్పిరత మత్తినుపక్కిరమత్తిల్ "ఈశావాస్యమిదꣳసర్వం యత్కించజగత్యాంజగత్" ఎన్ఱుమ్రొడక్కత్తిల్ ఈశశబ్ద మిరుప్పత్తా లుమ్, ముక్తికోప నిషత్తెనను ముపస్మహారోపనిషత్తిల్ "చతుర్విధాచయానుక్తి నదుపాసనయాభవేత్। కైవల్య ముక్తిరేకైవ పారమార్థికరూపిణీ" ఎన్నుమ్ శ్రీరామవచనత్తిల కైవల్యశబ్దం వెళిప్పట్టు "నసన్నాసచ్ఛివవత్కేవలః" ఎన్నుఞ్చుతియై యనుసరిత్తుక కేవలశబ్ద శివశబ్ద సామానాధికరణ్యం పెఱప్పడువతాలు ముపకరమోపస మ్హారంగళాల్ సకలోపనిషత్తుక్కుక్కుఞ్చివపరత్వ సిద్ధియేపిరాప్తమాయిట్రు. ఇవట్రిన్మత్తియిల శ్రీదక్షి ణామూర్త్తిపరమ్, హయగ్రీవపరముమాకప పెఱప్పట్ట వుపనిషత్తుక్కళిరణ్డిల్ దక్షిణామూర్తత్తియుపనిషత్తిల "సురగురుం ధ్యాయామ్యభీష్టాప్తయే" ఎన్నుమ్వచనత్తిల్ గురు శబ్దం పిరకాశిక్కిన్ఱతు. హయగ్రీవోప నిషత్తిన్నిమ త్యావసానంగళిల్ తేడితేడిప్ పార్త్తుక్కుగురుశబ్ద మావతు, అదన్పరియాయ శబ్దమావతు కాణక్కిడైత్త యిట్రు. ఇంగ్నమమాక, "గుకారోవంధకారస్స్యాత్ రుకారస్తేజ ఉచ్యతే" ఎన్ఱపడి రుకారమొழిన్త గుకారాన్ధకార స్వరూపియా కియ హయగ్రీవర్పాల్ తత్త్వజ్ఞానాన్ధకార త్వంసకరాకి య రుకారస్తేజస్వరూపరాకుమ్ శ్రీదక్షిణామూర్త్తిక్కువి యాప్పియఙ్కూరియతు అవైకతికపోత మెన్ఱే నిరో తఞ్చెయ్యప్పట్టతు.

ఇతునిన్క,పాశుపతమ్వామపాశుపతమ్,దక్షిణపాశుప తమ్ఎనవిరణ్డాకప్పిరిన్తతైయేయన్ఱో "ప్రమథగణాను చారిణః కేచన" ఎన్ఱతిల్కేశనశబ్దంకాట్టుకిన్ఱతు? అది

ல்தக்ஷிணபாசுபதமேயன்றோ சாம்பவாக்ரோசர்களாலா தரிகக்பட்டுச்சைவாசாரமென்னும் பிரசித்தியடைந்தி ருககின்றது? இதுகேவலம்வைதிகமென்னுமுண்மை பா சுபதோபநிஷத்தென்னு மோருபநிஷத்துக் காண்டலே காட்டும். பாசுபதத்துக்குண்டாயிருக்கிறபடியே பாஞ்ச ராத்திரதுக்கென்றோருபநிஷத்துமுண்டானதிலலையா க் வைதிகநிஷ்டமாகிய வப்பாஞ்சராத்திராவலம்பகர் வைதிகமாகிய பாசுபதத்தை மேல, "ப்ரமதகணாநுகாரிணாம் ச்ச" என்றசாமானிய வசனத்தால் நிந்தைகூறத்தொடங் கியது பதிவ்ரதாசிரோமணியைவியபிசாரியாயுள்ளவள் பழித்துமகிழ்வதுபோலவேயாம. இவ்வுண்மையறியாது பாசுபதம் வேதபாஹ்யம என்று கரகோஷஞசெய்வா ரதுகதியை யாமென்னென்று வியப்பது? உபநிஷத்து ககளின் மத்தியிற பெறபபட்ட பாசுபதம் அவைதிகமு ம், அங்கே பெறபபடாத பாஞ்சராத்திரம் வைதிகமுமா வது கலிகாலப்பண்பாம. இனி விவிலியநூலும வைதிக மாகவ்ருமபோலும, இபபடி வரம்பிகந்துவாய்வமபாடு மதபரம்பரையார்கரு எத்தனைகோடி நியாயங்காட்டி ஏறுமேறுது! ஏறுது!! இதனால, வைதிகராகியபாசுபதர் களிடததில பாஷண்டராயுள்ள பாஞ்சாரத்திரிகள தூற மறுதூஷணம நிஸ்புருஷறமென்க.

இன்னும், "தீக்ஷிதாஃபாஞ்சராத்ரேஷுபவத ப்ராஹ்மணாதனாம்" என்னுமகூதசம்ஹிதாவசனத்தால் பாஞ்சராத்திரிகளே கௌதமசாபத்துக்குள்ளானதைமறைத்துப் பாசுபதர்க் கேயநுவந்தது என்றுகுறைத்தமு நர்ய்களைப் பிரமாண மென்னுந்தடிகொண்டு மண்டைபிளக்கவடிப்பதேயுக்த ம்! யுக்தம்!! இப்படியேயின்னும், வேதத்திலில்லாத "தேவை தைத்யப்ரமுதநருசிநா" என்றும், "சைவாத்யாஃ சேஷாஃ" என்றுஞ் சில பொய்யுரைகளையும், வைதிகஹீனனாகிய வேதாந்த தேசிகன் என்னுந்திருட்டுப் பெயர்த்தாததனும், அவை

திக சிலனுகிய அந்தியஜாரியனுங் கூறியுள்ள சிலதப்பு வசனங்களையுமே யாதரவாய்க்கொண்டு பாசுபதபக்கஞ் செய்யவந்தவப்பஞ்சமச்சிரேஷ்ட ரொண்ணமெப்படி முன்னுக்குவரும்? மேலெடுத்துக்காட்டியவநாசாரிய ரொன்னுங் காட்டெருமைகள் வீழ்ந்துகலக்கிய சர்வஜலேபயுக்தமான பிரமாண மென்னுந் தடாகஜலத்தைத்தெளிவித்துவழங்கவந்த தேசிகரதநமாய் விளங்கும் அப்பதீக்ஷிதஸ்வாமிகளை யோர்தேவதாசியானவள் பரிபவப்படுத்தினளென்று அப்பேதைமகனார் பின்னும்புலம்பினர். இதைவிசாரிக்கையில், தீக்ஷிதஸ்வாமிகளால்பலமுறையபஜயம்பெற்றுப் பரிபவமெயதிவந்த தாத்தாசாரி யென்னுமவைதிகனானவன் தீக்ஷிதருபத்திரவத்தைப்பொறுக்கமாட்டாமல் விவரிடததினின்று மெப்படித் தப்பிததுக கொள்வதென்றோநாள் தன்னுடைய மனைவியோடு யோசிக்கையில், அம்மாது சிரோமணி புருஷனுக்குத்திருப்திகூறி அவரை நானஜெயித்து விடுகிறேன்பாருமென்று மறுதினந் தாத்தாசாரியோடு தானேராஜசபைக்கு வந்தனள். அந்தமஹாசபையில் தாத்தாசாரிக்குப்பக்கலினின்றுகொண் டுபசாரஞ்செய்பவள்போலபினயித்திருந்த வப்பார்ப்பனமாது அங்கேயெழுந்தருளி யிருந்த தீக்ஷிதமூர்த்திகளுக் கெதிராகத் திரும்பிக் கொண்டு நமைமேலிட்டுச் சொறிகின்ற வியாஜமூலத்தால் அவர் பார்க்கும்படித் தன்காலைத்துக்கித் தொடைமூலத்தையவருக்குக் காட்டினள். உடனேதீக்ஷிதர் தலைகுனிந்து நிமிர்ந்துபாராது விட்டனர். இப்படிக்குத்தலைகுனிய நேரிட்ட துண்மையே! இந்தப்பிரபாவமெல்லாந் தங்களாசாரியர், ஆசாரியஸ்திரீகள்மகிமைகளாகவே வெளிப்பட்டவதிசயமே! அதிசயம்!! இப்படியநந்தமுளவற்றை விரிப்பது அவசியமன்று.

இதுநிற்க, "ஆகாசாத்பதிதம்தோயம், யதாகச்சதிசாகரம், சர்வதேவநமஸ்காரம, கேசவம்பிரதிகச்சதி" என்னும்வசன

மொன்றெழுதி, இதை ஸ்மார்த்தர், மாத்துவர், வைஷ்ணவரென்னுந்திரிமதஸ்தருந் தினமும் அநுஷ்டானந் தத்தில் படிக்கின்றார்களெனவும், இதுகுறுநிலமன்னர் பகுதியெல்லாஞ் சக்கிரவர்த்தியினிடத்தே யடைவது போலச் சகலலோகேசுவரர்களுக்கும் பரமேசுவரராய் விளங்கும் விஷ்ணுவினிடத்தே சகலதேவர்களுமடைய வேண்டுமென்பதனைக் காட்டுமெனவும் "மோட்சமிச்சேத ஜநார்த்தநாத்" என்றபடியறிந்த சிவத்விஜர் சங்கியசித்து ஏகதண்டந் தாங்கினவராகிச் சதாநாராயண மந்திரத்தையேயுச்சரிப்பதன்றியில் தங்களையாரேனும் வந்தனாதிவழிபாடுகள் செய்யுங்கால் நாராயணஸ்மரணையே செய்கின்றார்களெனவும், இவ்வுண்மையையறிந்துமுலகில்விஷ்ணுபாரம்யபுத்திவராமல் சிலர்கெடுகின்றனரெனவு மவ்வழுமூஞ் சித்தாதர் அதிகமனஸ்தாபத்தையடைந்தனர். அப்பெருந்துரோகியார்க் கெப்பொழுதும் விசனப்பட வேண்டியது பூர்வாபரகர்ம பலமாகையால் யுக்தந்தான்.

மேல்சுலோகங்களில் "கேசவம்பிரதிகச்சதி" என்னுமுண்மையை யறிந்தே சத்துக்களாயுள்ள பேரியோர் சிவாராதனத்திற்பரத்துவபுத்திபண்ணிவருகின்றனர். எங்ஙனமெனின், சகலதேவர்களுக்கு மாத்மாக்கள் செய்கிற நமஸ்காரத்தைக் கேசவபதவாசியராகிய நாராயணர்வாங்கிச்சிவபெருமானிடஞ்சேர்ப்பிக்கின்றார் என்பதேயுண்மைக்கருத்தாம். "நாராயணாயேதிசமர்ப்பயாமி" என்றுநாராயணனுக்கே சகலத்தையுமர்ப்பணஞ் செய்கிறதும், "தத்பூருஷ்வமதர்பணம்" என்றுகண்ணன் கீதையில் சொன்னதும் சிவனிடத்தில் சேர்ப்பிக்கிறதற்காகவேதவிரவேறில்லை. ப்ரஹ்மார்பணம்ப்ரஹ்மவிஃ" என்னுங் கீர்வாக்கியத்தால் பிரம்மசப்தார்த்த ஸ்வரூபனாய் விளங்குஞ் சிவபெருமானையே கிரகிக்கவிடமுண்டானதால் தேவ

தாந்தர பாரம்யசித்தி யங்கேதலைகாட்டாதெனவறிக. இதை யுவமித்துரைக்குங்கால் குடிகள் கலெக்டரிடத் திற்கொடுக்குங் கந்தாய திரவியங்களைக் கவர்னர்வா ங்கி.மஹாராணியவர்களிடஞ்சேர்த்து விடுவதே யோசி க்கப்படுமாகையா லிவ்வுபமானதீர்க்கபரியாலோசனையி ல்நாராயணபரத்வம்நாடாது! நாடாது!! குடிகள்உயிரா களும், கலெக்டர்கள்தேவர்களும், கவர்னர்விஷ்ணுவும்,ம ஹாராணியார் சிவபெருமானுமாகவுவமைக்கூறியசாத்ரு சத்தால்(கேசவம்பிரதிச்சந்தி)என்பதற்குவிஷ்ணுவாதிக்கிய ஹாணியுண்டாயிற்றென்க. தேவாகளுக்குப்பிறர்செயய நமஸ்காரம் கேசவனை யடைகிறதென்பதைவிட்டுக்கேச வனுக்குத் தேவாகள செயகிற நமஸ்காரம் என்றுபொ ருள கொண்டுவமைகூறியவம்மடசிரோமணியார்புத்தி யின் தெளிவே! தெளிவு!! கேசவமூர்த்திகு அநந் யாதிபதித்வ மிலலாவிடினும சிவபக்தசிரோமணியாகை யால்பிரதக்ஷிணநமஸ்காராதி ஸ்தோத்திரங்களால் அவ ரையாராதித்தல சாவவைடுகஜனசம்மதமேயாம். இத னால, ஸ்மார்த்தசிலர் (கேசவம்பிரதிச்சந்தி) என்றுகூறுவத னாலுண்டாகிய சிவபரத்வஹானியாது? அவர் செய் யும் பஞ்சாயதனபூசையில் சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு மத்தியஸ்தானத்தி லுசசபீடமிடடு ஏனையசாளிக்கிராம மூர்த்தி முதலிய நால்வர்களுஞ் சுற்றுமுலைகளி னீச்ச பீடங்களிட்டுஆராதிப்பதுமேயன்றோ சிவபரமத்தை க்காட்டும்? இன்னும், ஆவுடையாளான விஷ்ணுகீழும், லிங்கவடிவமான சிவபெருமான் மேலுமிருப்பதனாலும வ்வுண்மைவிளங்கும். சாளிக்கிராமமாத்திரம்விஷ்ணுஸ் வரூபமென்பதொழிய வாவுடையாளை யங்ஙனம்பாஞ்ச ராத்திரிகளொப்பார். ஒப்பாவிடில், மோகினியவதாரஞ் செய்தவிஷ்ணுவைப் பலாத்காரஞ்செய்துதுரத்திப்பிடி த்துக்கீழேதள்ளித் தர்ஷிக்கும்போது அந்தச் சிவதேஜ ஸை மோஹினிதாங்க மாட்டாமல் கெண்டமென்கிற

கூன்னப்பிரதேசத்தால் வாந்திசெய்ததினால் கெண்டகி யென்னுநதியுண்டாயிற்றெனவும், அதிலுள்ளசிலைகளே சாளிக்கிராமமும், ஆவுடையாளுமாகப்பிரத்யக்ஷீகரித்திருப்பதென்று நூல்களாலும், அநுபவத்தாலும் மேலோர்கூறுவதைப்பெப்படிபரிகரித்துக்கொளளக்கூடும்? சிவபெருமானை யூர்த்துவரேதசென்று வேதங்கள் கூறுமுண்மையையே யுன்றோ மோகினிபால்சிந்திய வவருடைய ரேதசு மேல்நோக்கி வாயின்வழியே வந்துவிட்டது? இப்படியனந்தபீராகாரத்தால சிவசம்பந்த நோக்கத்தால்விஷ்ணுவாராதனம் ஸ்மார்த்தாகளுக்குப் பரிக்ருஹீதமும், சிவபரத்துவபுத்தியுமுண்டா யிருப்பதறியாது அவர்விஷ்ணுவாராதனம் பண்ணுகிறாகளேயென்று ரோதனஞ்செய்யவநதது எப்படியேற்றம் பெறும்?

மேற்கூறிய நியாயமேயன்றி அன்யதாகிரகிப்பது கூடாது. எங்ஙனமெனின், "ஸ்ரீமஹாஜ்வரமுராயஸர்வதேவ யஜ்ஞராயநமஸ்தஷ்டிஷ்ட" என்னுஞ் சுருதியால்சர்வதேவதா நமஸ்காரம் ஸ்ரீசிவபெருமானையே சேரக்கடவதென்னு முண்மைவெளிப்பட்டமையா லிந்தச்சுருதிக்குவிருத்த பரமாக (கேசவம்பிரதிகச்சதி) என்னும் ஸ்மிருதியில் பொருள்கோடல் அசங்கதம். இந்தஸ்மிருதிவசனம் கேசவராயுள்ள நாராயணரிடத்தில் சர்வநமஸ்கார மடைவதென்று மாத்திரமே யுணர்த்திற்றன்றி நாராயணரவற்றைச்சிவனார்க்கர்ப்பணஞ்செய்கிறாரென்று விளக்கினதில்லையெனின், அந்தவாக்கியந்தானே சர்வதேவநமஸ்காரம் என்று பொதுவானே சொல்லிற்றன்றிச் சிவனாரை விளக்கிற்றன்றாகலின், பிரகிருதோபயுக்த சாதகமாகாதெனத் தள்ளப்படும். சர்வசப்தத்தாலே சிவனாருமடங்குவரொனின், சர்வசப்தத்தாலே கேசவருமதிலடங்கலால் வியபிசரிக்கப்பட்டொழியும். யாவருக்கும் எஜமானனென்கையில, யாவரும் என்பதிலெஜமானனை

க்கூட்டுவதுதவறெனின், இந்திரனைத் தேவர்களுக்கெல்லாந்தலைவனென்கையில் அவன் பிரமனுதியர்க்குந் தலைவனுத் லெங்ஙனம்? பிரமனைத் தேவர்களுக்கெல்லாந்தலைவனென்கையி லவன் விஷ்ணுமுதலினோர்க்குந் தலைவனுதலெங்ஙனம்? அப்படியேயன்றோ நாராயணரிடமுங் கொள்ளத்தக்கது? நாராயணரிடத்தில் சர்வதேவநமஸ்காரம் சேருமென்கையி லவருக்குக் கீழிட்டசர்வருமேன்றே பொருளுண்டாமன்றி அவர்க்குப் பரமாய்விளங்குஞ் சிவபெருமானு மவரி லடங்குவரொனப் பொருள் பயவாது. இவ்வுண்மை விசாரத்தாலும், மேற்காட்டிய சுருதிபோதகத்தாலும்சிவனுர்க்கேவிஷ்ணுவீறுன சர்வதேவதா நமஸ்காரம் அர்ப்பணமாதல் வைதிகநிஷ்டராயுள்ள சத்துக்கள் துணிபாம. இப்படிப் பொருள்கொண்டாலன்றி அபபேதைமகனுருதகரித்த ஸ்மிருதிவாகியம் பிரமாணமாகாது. மேலயாமுதகரித்த சுருதிக்கு விரோதப்பட்டுப்போமாதலால.

இதுநிற்க, சர்வகர்மாரமபங்களிலும் திரவியசுத்தி செய்யத்தொடங்குகையில புண்டரீகாக்ஷ ஸ்மரணை செய்யத்தக்கதென்றும் பாஞ்சராத்திரிகள் புலம்புவர். சாமவேதம பிரதமமந்திரத்தில் சர்வகர்மாரம்பங்களிலும் விரூபாட்சஸ்மரணையே செய்யத்தக்கதென்றுணர்த்தும். "తపశ్చతేజవచ్చతే" என்றுபக்திரமித்து "కర్తా ధిపతయేనమః" என்றதைமுற்றும்பிரசம்சித்து "తక్షరోపాక్షోసి" என்று கூறுகையாலும், இதற்குபப்பிரம்ஹணமாகச் சைவபுராணத்தில் "అపవిత్రంపవిత్రోవ సర్వావస్థాంగతోపివ। యస్స రేద్వారుపాక్షం సభాహ్యాభ్యంతరశ్శుచిః" என்று பெறப்பட்டதாலும் சர்வநர்மசமாராத்யனுக வாதியந்தங்களில் சிவபெருமானே சொல்லப்பட்ட வுண்மை வெளிப்பட்டதனுல் நித்தியகர்மமானசந்தி விஷ்ணுபாரம்யம் பெறுமென்றழவந்த நிகிருஷ்டோக்தி நிரஸ்தமாயிற்றென்க.

இதுநிற்க, சகலலோகேசுவரர்களுக்கும் பதியான பரமேசுவரரென்று விஷ்ணுவைச சொல்லிக்கொண்ட வப்பதிதர்பேராசை சாலப்பெரிது! பெரிது!! ஈசுவரன் கோயில், பெருமான்கோயில்என்றுலகில் சர்வத்ரசாதாரணமாய்ரூடியாகவழங்கிவரு மநுபவத்தாலும், "ஈஶ்வரஸர்வபூதானாம்" என்னுங்கீதாவசனத்தாலும், "மாயிநந்துமஹேஶ்வரம்" என்னுஞ்சுவேதாசுவதரமந்திரத்தாலும், மாயியான சிவபெருமானுக்கேபரமேசுவரத்வம்சித்தித்தபன்பால்விஷ்ணுவின்றலையி லதையேற்றப்பார்க்குதல் சக்கிரவர்த்தியினுடையமணிமுடியையேவலாளியொருவனுக்குச்சூட்டமுயலும் பண்பிலிழிந்தொழியும். "தமீஶ்வராணாம்பரமம் மஹேஶ்வரம் தம்தேவதானாம்பரமம்தைவதம் பதிம்பதீனாம்பரமம்புரஸ்தாத்விதாமதேவம்புவனேஶமீড்ய" என்னுஞ்சுவேதாசுவதரவசனத்தாலும் சர்வலோகேசுவராகளுக்கும் பரமேசுவரரின்னாரெனபது தெற்றென விளங்கும். இனி (மோட்சமிச்சேத்ஜநார்த்தனாத) எனறு காடடிய வசனம் சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தில (௧00) வது பக்கமுதல் (௧௧௬) பக்கம் வரையில் விசாரித்துககண்டிககப்பட்டிருத்தலேபோநும். இதுநிற்க, சிவத்விஜரா யுள்ளபேர் சந்யசித்து ஏகதண்டந் தாங்கித் திரிகின்றனரொனவும், அவரையாராவது வந்தனாதிகள் செய்தால்நாராயணஸ்மரணை செய்கின்றனரொனவுங்கூறியு விசித்திரத்தையோசிப்பாம். சிவத்விஜர்க்குச சந்யாசம் யாண்டும் விதிக்கப்படாத நுட்பந்தேராமல் அவர்க்கு ஏகதண்டத்தையு மேடுத்திசைதத வவ்வேழைமகனறிழிவுரையேற்றம் பெறுதலெங்ஙனம்? ஏகதண்டந்தாங்கு மெதிவரர் சாமான்யவிப்ரருட்சந்யசித்துக்கொண்ட ஏகாத்மவாதிகளே யாருமுண்மை யறியாமல் பதார்த்தத்திரயம்போதகராகளாகிய சிவத்விஜரொன்னும் ஆதிசைவர்பாலவ்வசன்யாசாரம்தை யாரோபிக்கவந்தவசட்டொயடியோ

சாம்ந்தரென்ன இதனால், சிவத்விஜர் நாராயணஸ்

மரணை செய்கின்றார் என்று நசையுரையுநாசம் பெற்றதென்க. ஆகவே, சாமானியவிப்பிரர்க்கே அது ஆசாரமாயிற்றென்பது வெளிப்படை. அவரோ மவவாசாரமற்றுவதென்னையெனின், மேல்(கேசவம்பிரதிகச்சதி) என்னும் வாக்கியத்துக்குரைத்த நியாயபரியாலோசனையிலதனாலும் பாதகமுண்டாகாதென்க. பிறர்செய்யுநமஸ்காரங்களை ஸ்மார்த்த எதிகள நாராயணருக்கு எப்படி வந்தனபூர்வகமாய் அர்ப்பணமபண்ணுகிறார்களோ அந்தப்படிக்கே நாராயணரு மவறறைவாங்கிவந்தனபூர்வகமாயச சிவனுரிடம் அர்ப்பணம்பண்ணி விடுவாரெனின், அதனால விஷ்ணுவுக்கு உதகாலம பிராப்தமாமாதெப்படி? விஷ்ணுவாராதனமுதலியன சைவருக்கும, ஸ்மார்த்தருக்கும பிரோதமாயினன்றோ நாராயணஸ்மரணையால விஷ்ணுவாதிகளை தலையெடுக்கும்? சிவபக்தாகரேசரென்னெண்ணப்படுவாராகிய நாராயணரை ஸ்மரித்தல சிவஸ்மரணை மாத்திரமாகவே கொள்ளப்படுமென்க. நாராயணஸ்மரணை செய்தபோதினுங் குற்றமில்லையெனபது மாத்திரமே யாயிண்டு விசாரிக்கவந்ததனறி அந்தநாராயணஸ்மரணையே எதிகளுக்குரித்தாகமுக்கியமந்திரமென வங்கீகரித்ததிலலை! அவர்க்குமுக்கியமந்திரம் பிரணவமாகிய தாரகமேயாகையால் மந்திரராஜமாகிய வபபிரணவமாகிய வுபாநிங்கியவழிக் கேவலஞ சடத்வமபெறுவப பிணமாத்திரமாகவே கழிக்கறபாலதாகு மவ்வசட்டமந்திரம் எப்படி யெதிவராக்குமுக்கியப் பிரதாயகமாகும்? எந்தப பத்ததிக்காரரும் எதிகளுககுநாராயணஸ்மரணை விதியாமையாலும், எதிகளுட சிலர் பிரணவததையே யுச்சரித்தலாலும், வேறு சிலர் சிவஸ்மரணையே செய்தலாலு மவை சிஷ்டாசாரமாத்திரமாகவே கிரகிககபபடு மென்க. இவ்வுண்மையை விசாரியாமல் சிவவேதியருக்கும், சாமானியவேதியருக்கும் வேற்றுமைதெரியாது குழறிவழிந்த வப்பட்

டைநாமப் பாஞ்சராத்திரியார் விஷ்ணு பாரம்யம் நாட்டவெழுந்தது சேற்றில்நட்டகம்பமாயிற்றென்க.

இங்ஙனநிற்க, பசவத்கீதையிலுள்ளதாகவொருவசனத்தையும், பாகவதத்திலுள்ளதாகவொருவசனத்தையுங்காட்டி யவ்விரண்டு வசனங்களாலும் விஷ்ணுவைகாட்டிலும் வேறுதேவதாராதனஞ் செய்தல் பிழையாமென்னும் பொருளை விளக்கி, அதனால் ருத்ரேந்திராதியாகளுடைய அந்தராந்தரங்களை யறிந்து விசிதமாகத் தெரிவிப்பது எப்படித் தூஷணமாகுமென்றுதாம்செய்யுஞ் சிவநிந்தைக்குப் பரிகாரந்தேடமுயன்றனர்.

இதனை முறையே பரிகரிப்பாம். கீதையில் "உத்தமः புருஷஸ்த்வன்யः பரமாத்மேத்யுதாஹृதः। யோலோகத்ரயமாவிश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वरः" என்னும வசனத்தால் அழிவில்லாத ஈசுவரனென்று யாதொருவன்மூன்றுலோகத்தையும் பரிதுக்கொண்டிருக்கின்றானோ, அன்னியனும், உத்தமனுமாகிறவனே ஆத்மாவென்றுசொல்லப்பட்டான் என்றுபெறப்பட்டது. இதனால், புருஷனென்று சொல்லபபட்டவன் யாவனோ, அவனே யாச்சிரயிக்கத்தக்கவனென்றுகொண்டு என்னாலே சரணமடையப்பட்டிருக்கும்ந்த விசனையே நீயுஞ சரணமடையக்கடவாயென்றுஅர்ச்சுனனைக்குறித்துக் கண்ணன் சொல்லிய வாய்மைப்பாடுவெளிப்பட்டது. "ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति। भ्रामयन्सर्वभूतानि यंत्रारूढानि मायया। तमेव शरणं गच्छ सर्वभावेन भारत। तत्प्रसादात्परां शान्तिं स्थानं प्राप्स्यसि शाश्वतम्" என்னும் வசனத்தால் வாராய் அர்ஜுனா! மாயையாகிற யந்திரமென்னுஞ் சக்கரத்தை யடைந்திருக்கிற சகலபிராணிகளையுந் தன்னு மாயையால்சுழற்றிக்கொண்டிருப்பவராய்ச் சகல பிராணிகளுடைய ஹृதயத்தில்

யாவரிருக்கின்றனரோ, அவரையே சகலமான தன்மையாலுஞ் சரணமடையக் கடவாய். அந்த விசுவரனுடையவதுக்கிரகத்தினால் சர்வோத்தமமான சாந்தியையும், சாசுவிதமான ஸ்தானத்தையும் அடைவாயாக என்று கண்ணனருச்சுனனுக் குணர்த்தியதாக வெளிப்பட்டது. எந்தவிடத்திற் சேர்ந்தால் திரும்புகிறதில்லையோவென்றுகூறி மீண்டுஞ் சாசுவிதமான ஸ்தானத்தையடைகிறுயென்று ஏகப்பிரயோஜனத்தையே யுணர்த்துந்தன்மையாலும், உத்தமனுயுளனவனும், அன்னிய னுமென்று சமானாதிகரணங்களாயுள்ளவைகட்கோரிடத்தில்புருஷசப்தம் பிறந்துள்ள தன்மையாலும், ஈசுவரனென்னுஞ் சத்தங்களுக் கர்த்த மொன்றுகவே தோன்றுகையாலுமின்ன சுபாவசீலங்கண்டபாட்டிற் கேற்பக் கண்ணனுலவிளங்காநின்ற பொருட்டலைமை பரமசிவனிடந்தானேயெய்திற்றென்னும்படிக் கண்ணன்றனும்பிரபத்திபண்ணி வணங்கக் கடவதாகியபொருள்வர்ணிக்கப்பட்டது. இப்படி யொவ்வொரு வாக்கியமும் சிவபாரம்யத்தையே காட்டவெழு முண்மையை யறியாமல் கீதையில் விஷ்ணு பரத்வமுளதாகச சொப்பனங் கண்டமுதது சோம்பேறி வாதமாயிற்றென்க.

இனிச் (சிவபாரம்யப்பிரதரிசிநி) என்னும் பிரபந்தம் யாம் செய்துள்ளேமாகையால், அதனுள் (கங்காதாரணப்பிரக்யானம்) என்னும் பகுதியில் கிருஷ்ணபாகவதம் பிரமாணமா, அப்பிரமாணமா வென்பதைப் பரிஷ்கரித்திருக்கின்றனம். அதனால் ஷைபாகவதத்தாற்பெறப்படும் விஷ்ணு வாதிக்ய வசனங்களசாமஞ்சசமேயாம். அதவர் பிரமாணமெனக் கொண்டபோதும், அந்தப்பாகவதத்திற்றானே "ஏகரலேஷுபதேசம் [illegible] ஸ்ரீ [illegible] ஸ்ரீ [illegible] ஸ்ரீ [illegible] [illegible] [illegible]

யசிவபெருமான் உனது வேகத்தைத் தரிப்பாரொன்று கங்கையைப்பார்த்துப் பகீரதன் சொன்னதாகப் பெறப்பட்டது. "నతేగిరిత్రాణాః లోకపాలవరించతై కుంఠసురేంద్రగమ్యం। జ్యోతిః పరంయత్తరజస్తమశ్చసత్త్వంనయత్ప్రాప్తనిరస్తభేదం" என்னும் வசனத்தால்ஹேபரமசிவா! உனது ஜ்யோதியானது திக்பாலகாள், விஷ்ணு, இந்திரனிவர்களாலு மடையக்கூடாதது, சத்வரஜஸ்தமோகுணரகிதமாகவும், பேதரகிதமாகவு முள்ளது எனவும் பெறப்பட்டது. இவ்வசனத்தில் குணவிசேஷங்களாகிய வுபாதியோடு கூடிய பிரம்மவிஷ்ணுருத்ர பேதரகிதமென்பதும், இவர்களுடைய சமஷ்டிருபமான பரசிவாத்மகமென்பதும் நிரஸ்தபேதம்என்பதனாற் பெறப்பட்டது. "తమద్రవేగంనిదధ్యుస్సర్వేతే సన్నద్ధపర్వతసహ్యవీర్యాః। భీతాః ప్రజాః మదుద్రవురంగనేశ్వరాః అరక్షమాణాశ్శరణం సదాశివం" என்னும் வசனத்தால் திக்குகளிலும், ஆகாசங்களிலும் பூமியிலும் பரவிச்சகிக்கக்கூடாத வீரியத்தையுடைய காளகூடத்தினுக்கிரவேகத்தைக் கண்டு பயந்தவர்களாகி யொருவராலுங்காப்பாற்றப்படாதவர்களாயத் தங்கள் பிரபுகளுட்படப்பிரசைகள் பரமசிவனைச்சரணமாக வடைந்தார்கள்என்று பெறப்பட்டது.

இப்படிச் சிவபாரம்யங்களே பாகவதத்தானும் பெறப்படுகையா லதுகொண்டுஞ சிவாபகர்ஷத்துக்கிடந்தேடியது செல்லாது! செல்லாது!! மேல்கீதையினாலும், பாகவதத்தாலுங் கிருஷ்ணனும, அர்ஜுனனும் சிவாராதனம்பண்ணினார்க ளெனவும், காளகூடபக்ஷண சமயத்தில் பிரம்மவிஷ்ணுவாதி சமஸ்தமானபேருந் திரிமூர்த்தியுத்தீர்னராகிய சிவபெருமானையே சரணமாக வுடைந்தார்களெனவும் பெறப்பட்ட வுண்மைகண்டறியாது விஷ்ணுபக்தனவன் சிவனைத் தரிசித்தல் முதலிய சத்காரங்களைச் செய்யக்கூடாதென்றழவந்தரோதனமொழிந்தது! ஒழிந்தது!! சக்கிராங்கிதனாகியவிஷ்ணுபக்தன் பரிபாகஹீனத்தினால் சிவாராதனத்துக்கனர்

ஹத்வமுடையானென்ப தெமக்குமுடன்பாடே யாம். இவ்வுண்மை முடிவால் சிவபக்தாக்ரேசரா யுள்ளபோர் சிவேதரபரத்வ புத்திபண்ணி விஷ்ணுவாதிதேவதாந்தரத்தில் பக்திபண்ணுத லசப்யமென்று கூறும் பரத்மபுராணவசனத்தை யீண்டுப் பிரவசனிப்பாம் "ஸ்ரீமந்நரஸிம்ஹ மாஶ்ரித்ய சிவஶ்சோக்ரஜாயதே | சிவஶ்சோக்ரஸ்ஸதேஹோ நரகம்யாதி வாரணம்" என்னும் வசனத்தால் சிவன் கடவுளல்ல விஷ்ணுவேகடவுள் என்னும் பாபபுத்திமேற்கொண்டு யாவன் விஷ்ணுவைத் தரிசிப்பானோ, அவன் உடனே சிவத்துரோகியாய் விடுகிறான், சிவத்துரோகம் பெற்றவதனால சந்தேகமின்றி நரகானுபவசித்தி யவனுக்குப் பிராப்தமாம் என்று பெறப்பட்டது. இவ்வுண்மையே (கற்றைவார்சடையெம் மண்ணல் கண்ணுதல்பாதாணணி, மற்றுமோர்தெய்வகதனையுண்டெனநினைந்தெம்மாரு, கறநிலாதவகாக்கண்டாலம்மகாமஞ்சுமாரே) என நம்பெருஞ் செல்வமாய் விளங்கும் ஸ்ரீமந்மணிவாசகப் பிரபுருதிகள் கட்டளையிட்டருளியபடியுங் காண்க. இன்னும், "மாயனான் முகன் முதலிய தேவரைவணங்கி, மேயபூசனைசெய்பவர் நரகிடைவீழவார்" என்னுமான்றோர்வசனமுஞ் சான்றுதல்காண்க. இன்னும் விரிப்பிற்பெருகும். மேல்விசாரத்தாற் பெறப்பட்டனவெல்லாம் விஷ்ணுவைச் சிவனுக்குப் பரனாகவணங்குதல் கூடாதென்ப தொழிய வவனாயறவேவணங்காமல் கைவிடவேண்டுமென்பது கருத்தன்றாம். "நாராயணாதி நாமாநி விஸ்ருஜ்யநமஸ்கரோது" என்னும் வாக்கியத்தால் விசாரமின்றி நாராயணாதிநாமங்களை விட்டுவிட வேண்டியது என்று கொள்ளக்கிடைக்குமே யெனின், நாராயணாதி நாமங்களையே மோக்ஷப்பிரதாயகமெனக் கொள்ளுமவிவேகந் தோலைப்பித்தற்கே அது உபகாரமாகும். எனவே, மோக்ஷத்துக்குப்பரம்பராசாதனமெனக்கொண்டு சாட்சாத்தாக ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தையே ஸ்தூலசூட்சுமங்களாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பது வெளிப்படை. இத

னால், விஷ்ணுமூர்த்தியைச்சாம்பவராயுள்ளபேர்துவேஷியாரென்பது சித்தம்.

(பின்னையது)

இவ்வுண்மையை யறியாமல் "யஸ்துநாராயணம் த்வேஷ்டி" என்னும் வசனமொன்றெழுதிச சைவராயுள்ளபேர் விஷ்ணுவைத் துவேஷிப்பதாகவக்கார்த்தபராயர் கதறியழுதனர். "ருத்ரஃபசுகர்தா ருத்ரோயாகதேவஃ। ஸ்ரீஷ்ணுர்த்வர்யுஃபோக்தா ஜ்ஞாநிஃதேவதாயஜ்ஞபுக் மாநஸம்ப்ரஹ்ம்" என்னுஞ் சுருதியால் விஷ்ணுபக்வான யாகத்துககு அத்வர்யுவாதல பெறப்படுகையால் யாகசீலர்களாகிய வைதிகநிஷ்டராயுள்ளபேர்க்கு விஷ்ணுதுவேஷமுண்டாமென்பதெப்படி? இன்னும், பஸ்மாஜாபாலத்தில், "லிங்கரூபிணமாம் ஸம்பூஜ்யசிந்தயம் ஶிவோஹமஸ்மீத்யாஸீத்லிங்கதாயஜந்தி யஜ்வாநோ மாமேவ து வதந்தி வேதாஸ்தாங்காஸ்வோ-பநிஷதஸ்ஸேதிஹ ஸாநஹத்யோஸ்யஹ மேவஸ்வ-ஸ்மி யுஸவ-ம் ப்ரதிஷ்ஷிதம்-ஸதஃகாஶ்யாம் ப்ரயாதிரேஹமந்ஸ்வாஹம் பூஜ்யஸ்த்ரிபுண்ராத்ராதாநாஃ நாநாநாமா நாநாசிஹ்நாஃ நாநாரூபதராநாநாஸ்ஸ்ரீஷ்ணுதாரிணோ

னைத்தவிர வேறேயொரு பதார்த்தமுமில்லை, நானேசக லமுமாயிருக்கின்றேன், என்னிடத்திலேதானே சகல முமிருக்கின்றன. அதனால், காசியில் மரணவிச்சையு டையவரால் இரவும்பகலும் நானே பூசிக்கவுரியவனாகி ன்றேன், அவ்விடத்தில், பயங்கரமான முகங்களுள்ள கணங்கள் நாநாவிதமான நகங்களுள்ளனவும், நாநாவித மான சஸ்திரங்களைத்தாங்கினவும், நாநாவிதமானரூபங் களைத்தரித்தனவும், நாநாவிதமான வடையாளங்களைப் பெற்றனவுமாக விருக்கின்றன. அந்தக்கணங்கள் யாவும் விபூதி தாரணஞ் செய்துகொண்டிருப்பனவும், ருத்தி ராக்ஷமாலிகாபரணம் பூண்டனவும், அஞ்சலி கூப்பின வுமாகி நித்தியம் அபித்தியானஞ் செயதுகொண்டிருக் கின்றன. அவ்விடத்தில் பூர்வதிக்கில பிரம்ஹாவானவர் அஞ்சலி செய்துகொண்டு இரவும்பகலும் என்னையே யுபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர், தென்திக்கில் விஷ்ணுவானவர் சிரசில் அஞ்சலி கூப்பினவராகவே யுபாசி ததுக் கொண்டிருக்கின்றனர், மேற்றிசையில், இந்திரன் வணக்கத்துடனுபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனன், வட திக்கில அக்கினி வடிவத்தையுடைய வுருத்திரர் என்னை யுபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர் என்று சிவனாருருவி சசெய்ததாகப் பெறப்பட்டதோடு தென்திசையில் முக் திஸ்தானமென்னு மோரிடத்தில் முக்திமண்டபமொன் றிருக்கின்றது, அந்தமஹாமண்டபத்தில் அநேக கணங் களை ஆயுதத்துடன் கூடினவாகிலோகபாலனஞ் செய்கி ன்றனவும், பாபிகளைப்பிடிக்கின்றனவுமாக விருக்கின்ற ன, அவ்விடத்தில், மஹரிஷிகளும், சாம்பவர்களும், பா சுபதர்களும், மஹாசைவர்களும் வேதபூஷணமானதை வபஞ்சாக்ஷரத்தையே தாரகமாகப் பிரணவத்துடன் ஜபஞ்செய்துகொண்டு சந்தோஷத்துடன் வசிக்கின்றார் கள் என்று வெளிப்பட்டது. இங்ஙனம் பெறப்பட்ட வுபநிஷத் பிரமாணங்களால் காசிஸ்தானவாசிகள் தன்

மையினிதுவெளிப்பட்டமையால் அந்தக்காசியில் தென் றிசையிலிருந்துகொண்டு சிரசில் அஞ்சலி செய்தவிற்ற விராதவராகி யிலிங்க பூசையால் சிவோபாசனஞ் செய்து கொண்டிருப்பவராகிய விஷ்ணு மூர்த்திக்கு விபூதி ருத்ராக்ஷதாரணத்வம், பாரமசாம்பவத்வம், பரம பாசுபதத்வம், சைவபஞ்சாக்ஷரஜபகர்த்திருத்வ முதலான சகலமுக்கியசைவதர்மங்களுஞ் சித்தித்திருப்பதால பாசுபதாக்கிரகண்யரான விஷ்ணுவை யொருபாசுபதனுந் தூஷிக்கமாட்டானல்லவா? இவ்வுண்மையறியாது ஊவர்கள் நாராயணனைத் துவேஷிக்கின்றார்க ளெனறு குறைத்தமும் வெறிகொண்ட நாயையென்ன செய்தாற்றான்றீரும்? மேலுண்மையால் வைதிகத்தாலுஞ் சைவதாலும் விஷ்ணு துவேஷத்துக் கிடங்கானாது பெற்றிக் கேற்ப வைதிகசைவங்களை யவலம்பித்தவராகிய சிவனடியாராயுள்ளபேர் வைதிக சிரோமணியும், சைவசூளாமணியுமாய் விளங்கும் விஷ்ணுபகவானிடத்தில் அத்தியந்தபிரீதியே பாராட்டிவருகின்றன ரென்பது அநுபவகிரஸ்தமாதலேனோ கண்ணுக்குப்புலப்படாமல் அறிவு கெட்டமாடுகளாகவப்பஞ்சராத்திரப்புல்லர் தலையிடறி வீழ்கின்றனர்? மேல்விசாரத்தால் "శివలింగస్యపూజా సర్వకర్మబహిష్కృతా" என்னுங் கழுதை வசன மொன்றைக்காட்டிச் சிவலிங்க பூசையை நிந்தித்த வக்கழுதைராயரே நாராயணத்வேஷியாயினரென்பது சித்தம்! சித்தம்!! நாராயணர்தன்மை மேலுபநிஷத்தின் படியாதலைவிரோதித்துஅவருடையஸ்வாநுஷ்டானமாகியவப் பரமசைவதர்மங்களை நிந்தித்தலைக் காட்டிலும் அந்நாராயணனைத்துவேஷிப்பதற்கு வேறுநிதரிசனங்கள் தேடவேண்டா. இதனால் நாராயணனைத்துவேஷிப்பதனால் பிராப்தமாவதாகிய "శివద్వేషాంత్యచేతనం" என்பது கோடைபிடியாய் அந்தஸ்வபசர் தலையிலே தானேவிழுந்ததென்க.

இந்தவிசாரத்தால் விஷ்ணு மூர்த்திக்குப் பாரத பாகவதராமாயணாதிகளாலுந் திர்மானிக்கப்படாத புண்டரமாலாதாரணமுந் திர்மானமாயிற்று. இவ்வுண்மையையறியாமல் யாம் வைஷ்ணவமணிகளென்னும் பட்டமாத்திரந்தாங்கி விபூதி ருதராட்சங்களைத் தூஷிப்பதே பெருந்தவமெனக்கொண்டு வெளிப்பட்டவப்பாஞ்சராத்திரபாலிசர் "చలుర్వేదధరోఽపి భూతిరుద్రాక్షవర్జితః। యథాచం డాలచాండాలస్తథాఽసౌ ద్విజఉచ్యతే" என்னும் வசனத்திற்போந்த (భూతిరుద్రాక్షవర్జితః) என்னும் பகுதிக்குப் பூதியும் ருத்ராக்ஷமுமே ஹேதுவாகச் சிஷ்டர்களாலே வர்ஜிக்கப்பட்டானென்றபடியெனப் பொருள் கொண்டனர். இந்தப் பொருளைத் தாபித்தற்கு விபூதி ருத்ராக்ஷங்களை அசேதனங்களாகையால அவற்றிற்கு வர்ஜனகர்த்திருத்வங் கூடாதென்பதே சாலுமெனவுஞ் சமாதானங் கூறினர். இப்படிப்பொருளைக்கொண்டு பஸ்மநிந்தை செய்யவந்த வப்பள்ளச்சிரோஷ்டர் "సర్వసత్కర్మవర్జితః" என்னும் வசனத்துக்கு என்னபொருள்விரிப்பரோ வறியேம். சத்கர்மங்களிடத்தும் வாஜனகர்த்திருத்வம் சித்தியாமையால் சத்கர்மங்களைத் தரித்தமையே ஹேதுவாக வொருவன் வர்ஜிக்கப்பட்டானென்றே பொருள்கொள்ளவேண்டிவரும். சர்வசத்கர்மங்களையுஞ் செய்தவனைச் சிஷ்டர்கள் தியாகஞ்செய்வார்களாகில் (యాన్యస్మాకంచ శిష్టానామన్యోపాస్యాని) என்னுஞ் கருதியால் எவை நமக்கு நல்லநடத்தைகளோ அவை யுன்னு லுபாசிக்கத்தக்கன வென்று பெறப்பட்டவுண்மையும் பொய்ப்பட்டொழியும். இப்படி விபரீதத்தாற் புலம்பி யழியுஞ் சர்மம்சீ! சீ!! கொடிது கொடிது. இந்தத்துர்வாதியால்பெய்யப்பட்டதைக் கண்டிக்க நாமேர்ப்பட்டது அநுசிதமாக விருந்தபோதிலும் உபநிஷத்தீவிசிட்டமான சிவபாரம்யம் வெளிப்பட்டு லாதுக்கள் சந்துஷ்டாளாகிப் பிழைக்க ஹேதுவுண்டாகையா லிந்தநம்முடைய பிரவி

ருத்தி யுரிதந்தான். வேதாந்தமென்னும் பெயரினவாய் நூற்றெட் டுபநிஷத்துக்கள் பிரகாசிக்கின்றன வற்றுள் விபூதிதாரணத்துக்கு ஆதாரமான பிருஹத்ஜாபாலம், பஸ்மஜாபாலம், காலாக்னிருத்ரம் என்னும் மூன்றுபநிஷத்துக்களிருக்கின்றன. கோபீசந்தனபுண்டரதாரணத்துக்கு ஆதாரமான வாசுதேவோபநிஷத்தொன்றிருக்கின்றது. இன்னும் ஸ்ரீருத்ராக்ஷதாரணத்துக்கு ஆதாரமான ருத்ராக்ஷோபநிஷத்தும், பத்மாக்ஷமாலாதாரணத்துக்காதாரமான அக்ஷமாலிகோபநிஷத்து மிருக்கின்றன. இவைகளேயன்றி சித்ரோர்த்வபுண்டரதாரணம், துளசிகாஷ்டதாரணம், மஞ்சணூலதாரணமித்யாதிகட்குப் பிரமாணமாக வோருபநிஷதவாகியசகலமாவது காணவில்லை. இவ்வமங்கலதாரணங்களுக்கு யாரும் வைதிகரெனப் பிதற்றித்திரியு மெந்தப்பாஞ்சராத்திரியாவது ஒருபநிஷத் பிரமாணத்தைமாத்திரங் காண்பிப்பானாகி லன்றோ வவனுசாரத்தை வைதிகராயுள்ளபேரங்கிகரிப்பர்? மஹரிஷிகளிட்ட சாபத்தால் வெள்ளைமணயோனி புண்டரத்தை யவ்வவைதிகபுமானகள் பாஞ்சராத்திரப்படியே தரித்துக்கொண்டு கொண்டானடிபபதில் யாதொருகோட்டமு மெமகின்றென்க. அவர்கள் தலையெழுத்தெல்லா மிவ்வளவின் முடிந்திருப்பதறியாது தலைகால்தெரியாமல் வைதிகமாயுள்ள பஸ்மருத்தராக்ஷங்களைத் தூஷித்துத் திரியுமவர் சாத்ருசமே! சாத்ருசம்!! இதுகலிமஹிமையென வறிக.

மேல்யாமுதசரித்த பஸ்மஜாபாலத்தில்சாம்பவர்கள், பாசுபதர்கள், மஹாசைவர்கள் என்னும் பாகுபாடாற் பிரித்தோதப்பெற்ற சிவாகமநிஷ்டமான சைவபேதங்களில் சாம்பவீர்கள் என்பது சிவபக்தஜனசமஷ்டிவாசகமும், பாசுபதர்கள் என்பது பசுபதிமுகோற்பவராகுந்தன்மையுண்மையால் ஆதிசைவரையே காட்

டும் வியஷ்டிவாசகமும், மஹாசைவர் என்பது பிரம்ஹ தேவர் முகோத்பவராகுந் தன்மையுண்மையால் சாமா மானியத்விஜரையே காட்டும்வியஷ்டிவாசகமு மாகச் சத்துக்கள் பொருள்விரிப்பர். இப்படியுபநிஷத்துக்கள் பலவற்றுனும புகழ்ந்தோதப்பெற்ற ஜகதாசாரியமூர்த் திகளாகிய ஆதிசைவரையு மவ்வந்திமஸ்ரோஷ்டர் தாறு மாறுய்ப் பிதற்றியிருக்கின்றனர். இதற்குப் பரிஹாரம பாம் வெளியிட்டிருக்கும ஆதிசைவப் பிரபாவத்தாலு ட், இனிவெளியிடப்போகுஞ சிவத்விஜோத்கர்ஷ தீபி கையாலும் விவேகிகள் தேடிகொள்வார்களாகையா லிங்கே விஸ்தரியாதுவிட்டனம.

இங்ஙனநிற்க, சிவாதிகயரத்நாவளி முதற்பாகத் தில் (ஸத்யரசாமஜஸ்யீ) என்றுஞ நத்திரததால் வியா சபகவான் சிவாகமங்களாக கணடித்தார் என்று பாஞ்ச ராத்திரப் பறையா பிரலாபித்துவரும் ரோதனப்பாட் டை ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரிய மூர்த்திகள் கண்டநுண்ட மாய்ச சேதித்தமானக்கேட்டால மனம்பொங்கி யப் பேதைமக்கள் கும்புகுடியழுது பேரிழவுகொடுத்த பெ ருமித்ததைச் சறறேபரியாலோசிப்பாம்.

"முன்னையது" என்னும் போலிசசுவடியில்வேதத் தினும் புகழப்பெற்ற வியாசர் "ஸத்யரசாமஜஸ்யீ" என் றுகூறினுளெனவும், அதற்குப பாஷ்யஞ்செய்த சங்கரா சாரியா பசுபதி சம்பந்தமாகிய பாசபதம் அநாதாணிய மெனக் கண்டித்தாளெனவுங் கூறியிருத்தலை ஸ்ரீ சுந்தர சிவாசாரிய சுவாமிகள் தமது ரத்நாவளியில் தக்க சமா தானங்களால் பரிகரித்து விட்டனர். எங்ஙனமெனின், வியாச சூத்திரத்துக்கு ஏற்றத்தை நாட்டவேண்டியே யச்சூத்திரகர்த்தாவாகியவியாசனிரவேதம்புகழ்கின்றது என்று இப்போலிப்பிரபந்த கர்த்தர் எடுத்துக்காட்டினு

ராகையால் ஸூத்திரகர்த்தாவாகிய வியாசரை வேதம் புகழ்கின்றபடியே பாஷ்யகர்த்தாவாகிய சங்கராசாரியரைவேதம் புகழாமையால் வியாசருக்குண்டாகிய வேற்றம் சங்கராசாரியருக்குண்டாகாதெனவும், வேதம் சங்கராசாரியரைச் சொல்லாவிடினும் வேதத்தினாற்புகழப் பெற்ற வியாசவசனத்துக்குப் பாஷ்யமெழுதினாராகையால் அவர்வசனமுமங்கீகரிக்கத்தக்கதெனின், சங்கராசாரியைப்போலவே அந்தவியாசவசனத்துக்கு வேறுசிலருந்தனித்தனி அசசங்கராசாரியர்பாஷ்யத்தைச்சிந்துசிந்தாய்சசேதித்து வேறு வேறுஅபிப்பிராயங்களைநாட்டிப் பாஷ்யங்கள் செயதிருக்கின்றாராகையால் சங்கராசாரியர்வசனத்துக்கேயேற்றங்கூறுவதுகூடாதெனவும், அப்படிப் பாஷ்யகாத்தர்களாய் வெளிபபட்ட வாசாரியர்களில் இராமாநுஜன் என்னும் அநதியஜாரிய னொருவனுகையா லவனுரையை யங்கீகரித்தநுடடிப்ப தொழிந்து சங்கராசாரி யநுடடானத்தைத் தழுவற்பாலரல்லாதபாஞ்சராத்திரிகள் வீணே சங்கராசாரியர் சொன்னார் சொன்னாரென்று மனந்துடிப்பது அசங்கதமெனவும், சங்கராசாரி யுரையை யங்கீகரிதது அததால்சிவாகமதூஷணஞ் செய்யவந்த படியே அசசங்கராசாரியர் தூஷித்துரைத்த வைஷ்ணவசித்தாந்தத்தையு மகற்றுமலேறபது கூடாதெனவும் பலநிபாயங்களால் பிரவசனஞ் செய்தபடியாம். இதைப்பரிகரித்துக் கொள்ளவகைகெட்ட வக்குருட்டுதததாதர் ஸ்ரீகண்டசிவாசாரியரை யெந்தவேதம் புகழாநின்றதென்னுங் கடாநிகழ்த்தினர். இது மூடாக்ரோசரின் முதற்றும்பூலம் வாங்கத்தக்க வவர்குஞ்சுகளாகிய மூழுமடையருக்கே பிரயோஜனமாம். வியாசர் பொய்சொல்லாதவராக வேதம்புகழ்கின்றதென வவரேயுரைத்தபடியா லன்றோ சங்கராசாரியைப் பொய்சொல்லாதவரென வேதம் புகழ்கின்றதாவென்னும் வினாநிகழ்ந்தது? வேதம்புகழ்ந்ததா லுயர்

வும், புகழாமையாற் றாழ்வுமுண்டெனக் கருதி வியாச ருக்கேற்றம் பகரவந்தவர் தாமேயாக, அதைவிட்டு ஸ்ரீ கண்டரை வேதம்புகழ்ந்ததா வென்று வினவியதென்ன பேதமை? இப்படியேஅந்தியஜனாகியஇராமாநுஜனையெ ந்தவேதம்புகழ்ந்தது என்னு மாசங்கையே னுண்டாகா து? வேதம் புகழ்ந்தமைகொண்டே யுயர்வும், புகழா மைகொண்டே தாழ்வுங்கூறுவது எமமிகொள்கையன் றும். வேதம்புகழவதனு லுயர்வின்மையென்பது மெம ககுடன்பாடன்றும். எங்ஙனமெனின், 'வேதத்திற் புகழ ப்பெற்றவனாகிய பிதாமகன் விஷ்ணுவோடு பொயபேசி பபூசையுங்கோயிலும் போகக்கொண்டபடியும், வே தத்திற புகழபபெற்றவனாகிய தக்ஷன் சிவனை விரோதி த்துத் தலையிழந்து பின்னராடடின் றலையை யடைந்த படியும், வேதத்திற் புகழபபெறறவராகிய விஷ்ணுவா னவர் பொய்பேசி உமாதேவியாரால மலைப்பாமபாகச சபிகக்பட்டபடியுமே போதுமான நிதரிசனமாம். இ ன்னும் வேதத்தினாற் புகழபபெறறவராகிய சிவபெரு மான் நித்தபுததமுக்த சத்திய பரமாநந்தஸ்வரூப லட சண விசிட்டராகும்படியு மமைவுடைததாம். இவ்விர ண்டுபடியாலும் மேலுண்மையை விவேகிகள் முறையே தெளிந்திடுவரொன்க.

இதுநிற்க, அந்தியஜபாஷ்யத்தை ஸ்ரீபாஷ்யமெ னக்கொண்டாடிய திரியு மவ்வந்திமன் குருசாவார் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரராகும் நமது ஸ்ரீகண்டமூர்த்திகள் விஷயத் தில் மலையைப்பார்த்து நாயகுலைக்கிறதுபோல் அந்தமூ ர்த்திகள் பூர்வீகசைவஸித்தாந்தத்தைக் கெடுத்துவிட் டாரென்ற தேத்யாதி சிலதப்புரைகளை வீணேபிதற்றி னர். அப்படிச் செய்தவன் தம்மவந்தியஜனேயாம். எங் ஙனமெனின், பூர்வீகவைஷ்ணவராயுள்ள சடகோபன் பேயான், பொய்கையான், பூதத்தானென்பவராலாசரிக்

கப்படாத வெள்ளைமண் யோனிபுண்டரதாரணம், சக கிராங்கன முதலிய துராசாரங்களை யவலம்பித்து வை திகப்பிரஷ்டனாய்த் திரிந்த சீர்ப்பாடு பிரகிருதாசாரத் தாலும், பூர்வீகபத்ததிகளாலும் விவேகிகள்கண்டுணரா மற்போகார். அவன்றம்பி யங்குதனென்றபடி மொட் டைநாமம், காவிழுத்தநாமம் போட்டுக் கட்சிக்கார ராக வெளிப்பட்ட பார்ப்பாரக் கறுப்பன், பனமரக கரியனிவர்களுமே யன்றோ தங்கள் பூர்வாசாரியர்க ளுக்குப் பங்கநாமஞ் சாத்திப் பிரதிஷ்டை பெற்றவர்க ள? சைவத்தில் உடசமயம, உடபுறசசமய மென்னும் பகுதிக ளதிகாரபேதத்தாலுண்டாகிய பேதவாதம், அ பேதவாதம, ஐககியவாதம, ஸமவாதம, ஸங்கிராந்தவா தம, நிமித்தகாரண பரிணாமவாதம், பாஷாணமோக்ஷ வாத மித்தியாதிஸித்தாந்தங்க ளுண்டாயிருத்தல் ஸித் தம். இததனையும் வேதசிவாகமங்களிற் பெறப்பட்டன வேயாம். இவறறு ளொன்றே ஸ்ரீகண்டாசாரியர் சித்தா ந்தமாகையால அவ்வாசாரியமூர்த்திகள் ஸ்வசித்தாந்த ஸ்தாபனார்த்தம் அன்னியஸித்தாந்த நிரோதஞ் செய்த லமை வுடைத்தாம். அப்படியே யொவ்வொரு ஸித்தா ந்தகாத்தரும ஸ்மவதஸ்தாபனமும, பரமதநிரஸ்தமுஞ் செயது வருதலும் சங்கததமேயாம். இப்படி யொன்றை யொன்று நிரோதித்து விவகாரஞ்செயயும் பெற்றியுண் டாயினு மெல்லாஞ்சைவமேயாகி யொன்றி லொன்று சாதகசாத்யங்களாக முடியுமுண்மையால் அவ்வவ்வா சாரியர்கள் பிரவர்த்தக மத்தனையு முபகாரமேயாம். இ தனால், ஸ்ரீகண்டாசாரியமூர்த்திகள் பூர்வீக சைவஸித் தாந்தத்தைக் கெடுத்தாரென்னுங் கேடுரையே கெட்ட தென்க. மேல்வியஸ்தையை யுவமித்துரைக்குங்கால் ச ரியை கிரியை யோகஞானங்களென்னுஞ் சிவோபாசனா பேதங்களி லவ்வவ்வாசார வநுட்டாநங்களே பரமசி ரேஷ்டத்வமுடையன வெனத் தனித்தனி வியந்துரைக்

கும் பெற்றியுண்டாயினமையே போதுமான நிதரிசன மாம். இவ்வுண்மையை ஞானமொன்றினையே பிராதா ன்யமாக நாட்டவெழுந்த ஒழிவிலொடுக்க மென்னும் ஸத்கிரந்தவாயிலாய்க் கண்டுணர்க. இன்ன சூக்குமவி சாரஞ்செய்யு மறிவில்லாத கொடுமையேயன்றோ செக குஞ சிவலிங்கமுமென வறியாது நக்குநாயபோல மே லோர் விஷயத்திலெல்லாந தலையிடுகொண்டு மொ த்துண்டுபோக வருவது? சைவம் சிவசம்பந்தமென்னு முண்மையா லசசிவசம்பந்தம் வேதமார்க்கத்தாலும், சிவாகமமார்க்கத்தாலும, ஸ்மிருதி மார்ககத்தாலும், பு ராணமார்க்கத்தாலுஞ்சித்திப்பதாக வோபபடுகின்றது. இந்த மார்ககாநுசாரிகளாய்ப பிரவாத்திப்பவர் தனித தனித் தாம்பற்றிநிற்கும பிரமாணோதாரங்களில் சம்பந தித்காமலே நிற்பவரும, தாம்பறறிநிற்கும் பிரமாணத தோடு இதரபிரமாணங்களையுந் தம்ம ஸ்வப்பிரமாணத தி லவிரோதமாகத தமகுததோன்றுமளவி லங்கீகரித் ததுட்டிப்பவருமாகவே யிருககுமுண்மையால, ஸ்ரீகண் டாசாரியர் பிரவர்ததனமு மவறறுளொனறுகவே முடி யும். எல்லாம் சிவோபாசனுமார்க்கங்களாகையா லெவ் வகைப்பட்ட வாசாரியர்களுந்தும் சிவபாரம்யததிலவே றுபட்டதின்றும. சிவாதிகயததைக் கலைதது விஷ்ணுவா திக்யத்தை நிலைகக்பண்ண வந்த வத்வடிராயர் அதை விட்டு வீண்விவகாரத்திலிலைந்தழிவது அசங்கதம! அசங கதம்!!

இதுநிற்க, ஸ்ரீகண்டாசாரியர் சூத்திரர்க்கு மாத் ருயோனி ஜன்மமொழிய வேறுஜன்மங்கிடையாமையா லே ஒருவகைப்பட்ட சமஸ்காரங்களுக்கு முரியரல்ல ரெனவும், சூத்திரர்கள் பிரம்ஹவித்தைக்கு அதிகாரிக ளல்லரெனவுங் கூறிச்சிவாகமஸித்தாந்தத்தைக் கெடுத் துவிட்டாரென்றுகண்ணீர்விடுத்தவக்கபோதிராயர் மல

த்தைமோசிப்பாம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மேற்சொன்னதெல்லாம் சூத்திரா வேதாதிகாரிகளன்றுதையா லவர்களு வேதோக்தமான ஸம்ஸ்காரஞ செய்யக்கூடாமையாலேயவர்களு த்விஜத்வமுண்டாகாதெனவும், அதனால் அவர் வைதிககர்மங்களுக்கும், வேதாந்தமாயுள்ள பிரம்மவித்யாபயாசத்துகரும அதிகாரிகளலலரென்றுங்கூறியது சிலகரும்பிரதிபனனமேயாம். சிவாகமங்களிலவர்களு ஆசாரங்களுமவிதியாபாரங்கசிரேஷ்டதவமுஞசொல்லியிருத்தலேபோதும். சிவாகமத்திலசூத்திரனுகருவேதோக்தமாகவுபநயனாதிகர்மங்களசெயயலாமென்றுவதுசூத்திரனவேதாதயயனாதிகள்செயயவதிகாரியெனறுவதுசுருதியிருந்து அகறது மறுக ஸ்ரீகண்டாசாரியா நிவிரதிகூறியிருபபரென மாத்திரமே அவர் சிவாகம விரோதமாகிய சைவத்துகு ஹானிதேடினாரெனபது சேரும் ஸ்ரீகண்டாசாரியா கூறியபடியே சிவாகமத்திலுஞ சூத்திரனுகு வேதோக்தமான கர்மங்கள் கூடாவென்று சொலலுவதறியாமல ஸ்ரீகண்டமூர்த்திகளைத் தூஷிககவந்த வசசிரிபபாருண்ட கழுகை வாசகம் செருப்படியுண்டு போயிற்றெனக.

இனிச (சிவாதிகயாத்நாவளி) முதற பாகத்தில "ஸ்ருத்ரஸ்ய ஜ்ஞானவிஷயே வேதஸ்ப்ரக்ஷேபஃ" என்னுஞ சூத்ரங்களை யெடுத்தாளுகையில இரண்டாவது சூத்திரத்திலடசரம் பிசகினது அசகுப்பிழையெனவறியாது அதைக்கிரந்தகர்த்தாவினிடத்தி லாரோபித்துச சகதோஷித்தவப்பாஞசராத்திர பாலிசசை அல்பசந்தோஷி யெனறே தீர்மானித்தனம். இந்தவசனங்களால் சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவமதத்தைக் கண்டித்தாரென்று ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரியமூர்த்திகள் காட்டிய வுண்மையான் மனம் புழுங்கியே யன்றோ வவர்மேல் தோஷாரோபணஞ் செய்யவந்தது? சங்கராசாரியர் ஜீவர்களுக்குற்பத்திகூறுவ

தாகக் கொண்டு வைஷ்ணவமதத்தைக் கண்டிக்கவில்லை யெனவும், ஜீவர்களுக்குறபத்தி கூறுவதாக மேலெழுத் தோன்றும் பாஞ்சராத்திர வாக்கியங்களையே மறுத்து, எதார்த்தத்தி லுறபத்திகிடையாதென்று அவரோ ஸ்தா பனம் பண்ணிவிட்டாரெனவும் வீணே மனப்பால் குடி. து மடிந்தார். சங்கரபாஷ்யத்தில், "య స్సర్వాణి భూతాని నారాయణాదేవ వ్యక్తా ప్రసిద్ధాః పరమాత్మా సర్వజ్ఞ సర్వశక్తిమాన్ నాన్యోఽస్తీత్యాద్యా హ్యవక్తవ్యతత్వన్నిరాక్రియతే" என்கிற வாக்கியங்களைப் பார்த்து நாராயணசப்தத்தால நம்முடைய பாஞ்சராத்திரம் மதத்தைச் சங்கராசாரிய ருத்தாரணம் பண்ணிவிட்டா ரென்றெண்ணி ஸ்ரீசங்கராசாரியரென்று ஸ்ரீசப்தத்தை யுமவருக்குக் கொடுத்து சந்தோஷித்த வப்பாமரசிரேஷ்டர் மௌடடியத்தை யென்னென்று சொல்வோம்? அவ்விடத்திலுள்ள வவருடைய வசனங்கள் முழுமையும் பார்வையிடாமல ஒலுகிறவனுக்கச்சுவானதுக்கு அவாவாக்கியங்களாகிறபிண்டதத்தைப்போடுகிறோம். "ప్రతిషేధాచ్చ" என்று மவ்வதிகரண வுபஸம்ஹார சூத்திரபாஷ்யத்தில் சங்கராசாரியர் "నేమే ప్రతిషేధశ్చేత్ప వచనత్వే దేషుపరంత్వేయః। అథ్యాణ్డిలఇదం శాస్త్రమధీతమిత్యాది నేదం దర్శనాత్। తస్మాత్సంగతైవాఽల్పనా" என்று சொல்லியிருப்பதில பாஞ்சராத்திரிக்கு வேதநிந்தகத்வம் பிராப்தமாவதறியாது தம்மதத்தையவாசிலாகித்ததாகமகிழ்ந்துரையாநிற்பது பிராந்தியேயாம். பின்னுமவ்விடத்திலேதானே "నచపాఞ్చరాత్రసిద్ధాన్తభిన్నాసు వేదాదిష్వేకస్మిన్ సర్వేషువాజ్ఞానైశ్వర్యాదితారతమ్యకృతఃకశ్చిద్విశేషోఽభ్యుపగమ్యతే" என்னும் வசனங்களால் பாஞ்சராதநிர சித்தாந்தமென் றறுதியிட்டு வெளிப்படையாகத் தூஷிக்கின்றாராக வவற்றையறியாமல் அவர் தமது ஸித்தாந்தத்தையே தாபித்தாரெனக் கூறி மகிழ்வது என்னபேதமை? சங்கரபாஷ்யத்தில்நாராயணசப்தமாவது, மஹேசுவரசப்தமாவது, பரப்பிர

ம்ஹசப்தமாவது, பரமாத்ம சப்தமாவது வருந்தோறும் அவையோர்த்தத்தையும்பயவாமல் நரியூளையிடுவது போலாமேயன்றி வேறில்லையென்று சகலபாஞ்சராத்திரர்களும், ஏனையசமயிகளுந் தீர்மானித்திருக்கின்றார்கள். இங்ஙனமாக, அதில் நாராயணசப்தமவதுவிட்டதேயென்று பெருமைகொண்டாடவந்தது பெரியவெருமை பேய்பிறந்தது போலாமென்க.

இதுநிற்க, வாசுதேவரிடத்திலின்றுஞ் சிவாபிமானியாயமகொண்டு ஜீவனென்று பேரெற்ற ஸங்கர்ஷணனிடமுதத்துக்கு உற்பத்தி சொல்லப்பெறாமல் சாகரசாரியர் வைஷ்ணவத்தைக் கண்டிருப்பாரென்பதை யாமெய்யென்று நம்புவார்களென் றறிவுந்த வமடிகேடர் தன்னமையாயினிமாறுவாம். "ப்ரஸீதஸ்ய ஸ்வாமிநஸ்ஸுதீக்ஷ்ணஸ்ய ஸாஸ்ருஜத் ஸ்வயம் ஸ்வாமிநா ஸ்ருஜ்யமாநஸ்ய ஸ்ருஷ்டிர்ஜ்ஞாநாதிகா ஸ்மிருதா" என்னும் வசனத்தால் பாஞ்சராத்திர விதிப்படி ஸங்கர்ஷணனை ஜீவனாகவோர்பாகமாக்கி ஸ்ருஷ்டிக்கிறதாகவென்னாவிகண்டிருந்தாரிறே தனிச்சிவனென்னும் பேரெற்ற ஸங்கர்ஷணனென்று சங்கராசாரியனுடைய அபிப்ராயமில்லையென்று ஸ்பஷ்டமாயிற்று. மேல்விசாரத்தால் ஜீவோற்பத்தியை மறுக்கத்தே முடிவுபெற்றதாகவினிக்கனைப பரிகரித்துக் கொள்ள வகையறியாத வாயபசுபிராயர் சைவசித்தாந்தத்து முற்பத்திகூறு முண்மையாலானமுமதுஷணமேறுமென்பதற் கேற பசசைவாகமங்களில் ஈசுவரதத்வம், பிரகிருதித்வம், புருஷதத்வம், காலதத்வ மித்யாதிகளுக்குறபத்தி கூறுவதென்னையென்றுசங்கித்தனர். இன்னும், பரமசிவனிடத்திலின்றுஞ் சாந்திபிரதிசிவன், சதாசிவன், ஈசுவரன், வித்யாசிவனிவாகளுக் குற்பத்திகூறியதும் பழுதாமென்றனர். அன்றியும், மஹதஹங்காரங்களும், பஞ்சதன்மாத்திரைகளுமாகிய வேழுத்தவங்களுக்கும் மூலமான ஸத்வரஜஸ்மோமய குணத்துவத்துக்குங்கா

ணமான பிரதானமென்று சொல்லப்பட்ட பிரகிருதி தத்வத்துக்குக்கலாதத்துவ மென்னும் பெயரையுடைய தத்துவாந்தரத்தினின்று முற்பத்திகூறியதும் அசங்கத மென்றனர். இப்படியுற்பத்திகள்கூறலா லிச்சித்தாந்தம் "ஜாமேகாம்லோஹிதசுக்ல கிருஷ்ணாம் பஹ்வீம்ப்ரஜாஜனயந்தீம்ஸரூபாம், அஜோஹ்யேகோஜுஷமாணோநுசேதே ஜஹாத்யேனாம்ஜுஹோமாஜோந்ய:" என்னுஞ் சுருதிகளுக்கு விருத்தமாமெனவும், இப்படியே மாயாதத்வத்தினின்றுஞ் சிவதத்வத்துக் குற்பத்தி கூறினமையால் அது "நித்யோநித்யானாம்" என்னுஞ்சுருதிகளுக்கு விருத்தமாமெனவும், காலதத்துவத்துக்கு மாயாதத்வத்திலுற்பத்தி கூறினமையால அது "ஜாதோஜாயமானோ" என்றதேத்யாதி சுருதிகளுக்கு விருத்தமாமெனவும் ஒருஜாமமவரை குலைத்தனர். மேலகாட்டிய (ஜாமேகாம்) என்னும்சுருதி வசனப்படிப் பதிபசுபாசங்களென்னும் பதார்த்தத்திரயங்களும் அநாதிநித்தமாயுள்ளனவாக நிச்சயமாயிற்று. பதார்த்தங்கள் மூன்றேநித்தமுமநாதியுமென்னுஞ் சுருதிவிரோதமாய் நாலாவதொரு பொருளுக்கு அநாதிநித்தியத்வங் கூறுதலசங்கதம். மேற்போந்த பதார்த்தங்கண் மூன்றுமஜனயபதார்த்தங்களும், ஒன்றிலொன்று விஜாதிகங்களுமாம். இவற்றுள் பதிசத்தாயுள்ளது. பாசமஅசத்தாயுள்ளது. பசுசத்தோடுசோந்தவழிசசத்தாயும், அசத்தோடு சோந்தவழி அசத்தாயு முண்மையில் சத்துமாகாமல் அசத்துமாகாமல் சதசத்தாயுள்ளது. இனிப்பதியாகியசிவன் ஞானக்கிரியாஸ்வருபனாய்ப் பசுவைஞானக் கிரியைகளாலும், பாசத்தைக்கேவலங்கிரியையாலு மியங்கப்பண்ணுவன். அப்படிபண்ணுங்கால் ஸ்வப்ரயோஜனங்கருதாது பரப்பிரயோஜனத்தையே திருவுள்ளமிசைந்தியற்றுங்கம்பரன் ஆணவகேவலத்திற் கிடந்தபசுக்களென்னுமெண்ணிறந்தவுயிர்களையு மவரவர்வினைக்கேற்ப மாயையைத் துணையாகச் சேர்த்து வெளிப்படுத்துவன்.

இதனால், பதியேகமும், பசுபலவும், பாசம்மூன்று மெனவெளிப்பட்டது. பாசத்தையும பசுவையுஞ்சேர்க்கவும்பிரிக்கவும்வல்லபதி தானியங்கும்போது தனதுஸ்வசக்தியால் அநந்த மூர்த்திகளாவன். பாசம அநந்த ரூபமாய்ப் பதியாற்காரியப் பாட்டைப்பெறும். பசு பலயோனிகளிற்புக் குழலாநிற்கும. பதியினுடைய வநந்தவடிவங்களை விபூதியென்று வேதங்கூறும. பசுவினுடையவநந்தசநநங்களை வினைப்போகமென்று வேதமபேசும். பாசத்தினுடைய காரியப்பாடுகளைச சிருட்டியென்றுவேதஞ்செப்பும். இவற்றுள், பதியினுடைய வநந்தவடிவங்கள் "சிவஞ்சதுதிநாதமவிந்துசதாசிவனரிகரமூர்த்தி, ஈசுவரருளருத்திரனருண மாலயனெனரி னெனறுய பபவ தருமருவ நாலிங்கதருவாலுபயமொனறும, நவ தருப்பமாக வாகனெடுபபனெனபா" என்னும் பிரமாணத்தாற போதரும். இனனும், சாந்தியதீதசிவன், சதாசிவன, ஈசுவரன, வித்யாசிவனெனவப்பேதைமகனா மேறகாட்டிய மூததிகளுமடங்குவர். பசுவினுடைய வநந்தசநநங்கள (பல்லாங்கபூடாய்பபழுவாய மரமாகிட, பலம் ருமாபோ பறவையாய பபரம் பாகிக், கல்லாடமனிதராயபபேயாயக்கணங்களாய், வலலசுரராகி முனிவராயுந்தேவராயச், செலலாதுநின்ற விசாவாகிய மத்து, னெலலாபபிறபபும் பிறந்தனைமேனமடெரும்ன) என்னும பிரமாணத்தாற்போதரும். இன்னும், மாயாதத்துவத்தினின்றுஞ் சீவதத்துவத்துக் குறபதி கூறபபட்டது எனவவ்வறிவிலியார்காட்டியததுவமுமடங்கும். இனிப்பாசத்தினுடைய காரியப்பாடுகள (மாயையிற காலமோடு நியதிபின்கலாதிதோன்ற, மாயவச்சாலமூனறியாதகியுளி நாடும் போக்கிக், காயமோடுலகுக்கெல்லாங காலகாலமாயையைப்பண்ணி, நாயகனுணையாலே நடத்திஞ் சகதரையெலலாம்) என்றதேத்யாதிபிரமாணங்களாற் போதரும். இன்னும், 'பிரகிருதி தத்துவம், புருஷதத்வ மித்யாதிகளுக்குற்பத்திகூறினதென்னையெனவக்கபேதிராயராசங்கித்த, தத்துவ பேதங்களுமடங்கும். இத்தவிசாரவிவிதத்தால் சத்து, அச

த்து, சதசத்து என்னும்மூன்றனு ளொன்றிலொன்றுக் குற்பத்தியில்லாமையும், தனித்தனி மூன்றுமுற்பத்தி யெய்தாமல் நித்தமாயிருக்கின்றமையுமே பெற்றுவிளங் கலால்,மேல்காட்டிய சுருதிகளுக்கு யாண்டும் விருத்த மெய்தாமை வெளிப்பட்டது.

இங்கேபெறப்பட்டபதார்த்தத்திரயங்களில் சிவம் நிர்மலமுடையதாகலினதனிடத்தில சமலரூபியாகியவு யிர்க்குற்பத்தி கூறுதலகூடாது.பாசமகேவலம மலமே யாகையால் நிர்மலமாகிய சிவத்திற காரியப்படாது. சிவனுஞ் சீவனுஞ் சித்தாயிருப்பினு மவையறிவிககுஞ் சித்துமறியுஞ் சித்துமாயிருக்குமுண்மையால அறிவிகக ுஞ்சித்தாகிய சிவத்திலறியுஞ் சித்தாகியவுயிர்கக்குறபத்தி யுரைத்தலடாது.இன்னும பாசமகேவலம்ஜடமாகையா ல்மேலுபயசித்துக்களிலதற்குமிடமிலலை. அசித்தாகிய பாசத்தின்காரியமெலலாமசித்தேயாம. இடையேநின்ற வுயிர்பாசத்தோடு சோந்தவழிபபந்தத்தையும்,பாசத்தி லின்று நீங்கிசசிவத்தோடு சோந்தவழி முத்தியையும பெறும. இந்தவுண்மை விசாரத்தால் மேலககலதிமகனு ாமறுக்கவந்தசிவாகம ஸித்தாந்தமனுத்துணையுமபேதி க்கப்பட்டதின்றாம. ஞுதிரககாரா (ஸூத்ரகாரர்) எனக கூறவந்ததெல்லாம ஜீவர்களுக்குறபத்தி கூறக்கூடாதே னபதொழியவேறில்லை. சிவாகமங்களில்யாண்டுஞ் சிவா களுக்குற்பத்தி கூறினதேகிடையாது. தத்துவாந்தரங் கட்குற்பத்தி மாயையிலும், அவதாரங்கட்காவிர்ப்பவம் சிவத்திலும் வேதத்திற்கூறுமுண்மையால் சிவாகமமும ப்படியேகூறின படியாம். இதனால் வேதசிவாகமங்கட்க பேதமேசித்தித்திருப்பதறியாது ஜீவனைப்பிரம்மத்தினு டைய அம்சமெனவும், ஸங்கர்ஷணாதி ஜீவர்கள்விஷ்ணு, வினிடம்பிறந்தார்களெனவும், பிரகிருதிவாசுதேவனுக் கபின்னமாயிருப்பதொன்றெனவுங் கூறிதீதிரியும் பாஞ்

சராத்திரசித்தாந்தமேயன்றோ வேதபாஹ்யமாயிற்று? இனிக், காலம் அநாதியென்று வேதத்திற்சொல்லியதற்குமாறாக மாயையிலதற்குற்பத்தி யென்று சிவாகமஞ் சொல்லுவதென்னையெனின், பதார்த்தத்திரயங்களையே நித்தமுமநாதியுமென்று கூறிய வேதத்தில காலமொன்றையவற்றிற்குவேறானதொரு நித்தப்பொருளாகக்கூறுவது அசங்கதமாகையால தங்நிவிர்ததியைமுன்னர்த்தேடலவேண்டும். காலம், நியதி, கலையாதிகள்தத்தமிலக்கண வேறுபாடுகளோடு காரியப்பாட்டால் வெளியாவுதன்முன்னரே மாயையாகிய காரணசமஷ்டியில தனிததனிவியஷ்டிசூக்ஷ்மங்களாக விருக்குமுண்மையே அநாதித்வம்பெறுந் தன்மையைக்காட்டும். பின்னாவெளியாதலையேயுறபத்திக கிரமத்தில ஆதியென்று வியவஸ்தாரூபத்தால்நாட்டும். இதனால், வேதாகமங்களினுண்மை விரோதமின்றிககே யினிதுசிதத்தது காண்க.

மேல்விவகாரத்தால் சிவாகமங்களுக்கும், வேதத்துக்கும் பரஸ்பரவிரோதமுண்டென்றுகாடடவந்த வமமூதேவியார்க்குபரதி யுணடாகசசெயதனமாகையாற பின்விவகாரத்தையினிப்பேசுவாம். (నచకర్తుఃకరణం) என்னுஞசூத்திரத்தால் பாஞ்சராத்திர ஸித்தாந்தத்தைச சங்கராசாரியர் கண்டித்திருப்பதை மறைத்துவிட்டு அவர்தமது மததததையேஸ்தாபித்தாரென்று அநுகூலப்படுத்திககொள்ளமுயலுமப் பஞ்சமசசிரேஷ்டர்க்கினியாம்கொடுப்பது பழஞ்செருப்பேயாம்: சங்கராசாரியர் பாஷ்யம் சைவவிருத்தமாகையால அதுகொண்டேயாம் பின்னும் விவகரிப்பது யுக்தமன்றாகவிடித்துப் பாஞ்சராத்திரமதத்தையநுசரித்தஇராமாநுஜபாஷ்யஸ்ரீத்தாந்தவனத்தை ஸ்ரீ கண்டாசாரிய பாஷ்யகோடரியால் வெடியழித்தவரும் சதுர்த்திகசதப்ரபந்தகர்த்தாவும், பரமபாசுபதாக்ரகணயரும், துவைதாத்வைதவிசிஷ்டாத்வை

தங்களாகப்போலிப் பெயர்தாங்கியுலகில் பிரஸித்தமாயுள்ளவேதபாஹ்ய மதங்களைக்கண்டித்து ஸ்வஸித்தாந்தமாகிய சைவஸ்தாபனஞ்செய்தவருமாய் விளங்கும்ஸ்ரீமத்அப்பதீக்ஷிதேந்திரரான பரமாசாரிய மூர்த்திகளால் செய்யப்பட்ட அத்வைதபாஷ்யாக்கினி கொண்டேதகித்து அவ்வந்தியஜசித்தாந்தத்தை நிர்மூலமாக்கியுலகத்திற்குக்ஷேமத்தைச செய்விக்கவே யெமக்கிப்பிரவிருத்தியுண்டாயிற்றெனவறிக.

மேலவசனத்தை விவகரித்துச சைவமதநிராசனஞ்செய்கின்றோ மென்னும் வீணெண்ணங்கொண்டுபுலம்பியழிந்த வப்புண்படடவாயார் சங்கரபாஷ்யத்தில் நாராயணனே பரததவமென்றும, அவன்விஷயத்திலே பஞ்சஸம்ஸ்கார பரிகருஹீதராயச சர்வரும் வர்த்திக்கக்கடவ ரென்றும், பாஞ்சராதத்திரத்திற் சொல்லுகிறவர்த்தமெல்லாஞ்சுருதிஸித்தமானஸத்தியார்த்தங்களென்றுஞ் சொல்லப்பட்டதாகப் பக்கவரிகளையுங்கூடக்காட்டி யழுதோய்ந்தபின்னர்ச சிவன் கடவுளல்லவென்றும், அவர் சாவஞ்ஞரென்பதற்குச சுருதிபிரமாணங்கிடையாமையா லவரால செய்யபபடட சிவாகமம் அஸாமஞ்சஸமென்றும் ஷெபாஷ்யத்திலேதானே பெறப்பட்டதாகவு மிரததக்கண்ணீரவிட்டனர். சங்கராசாரியர் பாஞ்சராத்திர ஸித்தாந்தத்தைத் தமதுபாஷ்யத்திற்றுபித்தாரெனின், அந்தியஜாசாரியென்னு மிராமநுஜன் சங்கரபாஷ்யத்தைக்கண்டிககமுயன்ற தெற்றுக்கு? பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தையும், பாஞ்சராத்திரத்தையு மங்கீகரித்த சங்கராசாரியர்க்கும் பட்டைநாமஞ் சாத்தியெந்தப்பெருமாள்கோயிலிலுமேனவைத்துக்கொள்ளவில்லை? இன்னுமச்சங்கரபாஷ்யமும்வைஷ்ணவபாஷ்யமென்றுகொள்ளுவதிலென்னதடை? இப்படியரபாசப்பட்டுப்போகத்தப்புவிவகாரத்திற்றலையிட்டுரையாடு மத்தாத

ப்பிணத்தோதேலையடித்துக்கொள்ளுவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! இனியவர் செய்த பாஷ்யரீதியாகச் சிவாகமத்திலவர்க்குப்பிரமாணபுத்திவந்ததில்லையென்பதெமகுமுடன்பாடாகையால் அவர் தூற்றுஞ் சைவதூஷணம் நிஸ்புருஹமென்க. வேதத்தில் சிவனைச் சாவஜ்ஞனெனக கூறவில்லையென வவர் தமதுபாஷ்யத்திற் கூறினாரென்பதுமாத்திரம் அசங்கதம்! அசங்கதம்!! அப்படிக்கோரொழுத்துமவர்பிரஸ்தாபிக்காதவுண்மையால். (கல்லாதானுடபங்கழியநவறுயிர்ந், கொள்ளாறி வுடையா) என்றபடி சைவஸித்தாந்த பாஷயராகிய சங்கராசாரியா சிவனைச் சர்வஜ்ஞனெனக் கூறினும, சாவகாரணனெனக கூறினுமவற்றை யாமங்கீகரியோம்! அங்கீகரியோம்!! சிலவிடங்களிற் றழுவுவதெனனையெனின், பிரமாணபுத்தியாறகொள்ளேமாகையா லாணடுங கௌரவமபெறுதொழிந்தமைகாண்க.

இங்ஙனநிற்க, "ఉత్పత్త్యసంభవాత్" என்னுமிவவதிகரணத்துக்கு வியாகரியானஞசெய்கையில் "ఉత్పత్త్యసంభవవచోగుణివాసుదేవా జీవస్యనిర్గుణజనిహీనవిశేషాత్, సంకర్షణాన్నకరణంచనసామ్యవేషాజ్ఞానాదిశ్శృతినిషేధమగన్తయత్" என்னும் வாக்கியத்தை யுதகரித்து "జన్మాద్యస్యయతః" என்ற தேத்யாதி சூத்திரங்களில ஜீவனுக்கு நிர்குணபபிரம்ஹத்திலிருந்துற்பததி சொல்லப்பட டிருப்பதால சூத்திரக்காரர் சொல்லிய வுற்பத்தியஸமபவவசனமானது குணிவாசுதேவரிடத்தினின்று முற்பத்திகூடாதென்பதேயென்று பரிஷ்கரித்திருக்கின்றனர். பாஞ்சராத்திரஸித்தாந்தத்தில் குணிவாசுதேவரிடத்திலிருந்துஜீவாகளுக்கு ஸங்கர்ஷணாதிருபத்தாலுற்பத்தி சொல்லப்படுவிதுவேதபாஹ்யமென்பதிற்றட்டில்லை. "అవస్థితిరితి" என்னுஞ்சூத்திரத்தாலும்; "అసినజీవనాత్మనాం

[illegible]" என்னுஞ்சுருதியாலும், "[illegible]" என்னும் அபே தவுபதேசசிரவணத்தாலும் நிர்க்குணவாகதேவரிடத்தி லுமுற்பத்திக்கிடங்கொடாமலதுவேஜீவனுயுள்ளதாகப பெருமாறெனனையெனி னதனையிங்கேவிள்ங்க வுரைப் பாம். சிவஞானபோதம் இரண்டாஞ்சூத்திரம் (அவையே தானேயாய்) என்னும் முதலதிகரணத்தில் "உயிர்காம்புமு தலியவற்றாற் பிணிக்கப்படுமுடம்பினையு மைம்பொறிமுதலிய கருவிகளையுங் கைக்கொண்டுநின்று, சாத்தாகொற்றனென வுடம்பி ற்கிட்ட பெயராற்பிறரழைத்தவழித் தானெனனையெனவந்து சிற றல்காண்டுமன்றே! இருவர்கைகோத்ததினறுழியுமவரு ளழைக் கப்பட்டோனேயன்றி யேனையோனெனனை யென்ற லுலகத்தின லமையினவ்வாறன்றி யுடமபினபெயரானழைத்தவழியுயிரென்னெ ன்றதற்குக் காரணம் பிறிதோராறாறு பெறபடாமையின அருத தாபத்தியளவையானே உவ்வுயிருடமபெனத தானென வேற்ற மையின்றி யபேதமாய நிற்றலபெறுமதுபோல முதல்வனுயிரக ளினபேதமா யொட்டிநிற்றபோனும். அவகாரெடியவழி யுயிரு யிரே யுடமபுடமபே யுயிருடம்பாயொழியாதுடம் புயிராகமாட டாது. அவ்வாறுயினு முயிருடம்பாயு மதனினவேறுயுநிற்கும். உட ம்பங்வனகில்லாது. அதுபோல முதலவனமுதலவனே யுயிருயிரே முதல்வனுயிரா யொழியானுயி முதலவனுகமாட்டாது. அவ்வா றுயினு முதல்வனுயிராயு மதனினவேறுயுநிற்பன. உயிரங்வன நில லாது." எனவும், "அவனுளமாகில்லாதுளமவனுமாட்டாதவனு ளமாயல்லனுமாமாங்கு. எ - து, ஒன்றுயுமொன்றனலமக்கறுபவர் காட்டியவாறு.,, எனவும் போந்த நிருபணத்தால் மேற் காட்டிய வபேதசுருதிகளின் சத்யார்த்தம்வெளிப்பட டவாறறிக.

இப்படிப்பொருள் கோடலின்றி அவித்யாகல்பித நாமரூபவிகாரவுற்பத்தி விலயவசத்தால் விகாரோபவி தஜீவனுக்குமுற்பத்திலயங்களுபசரிக்கப்படுமென்றாலி யிடுஞ்சங்கராசாரியர் சித்தாந்தமுந் தலைகாட்டாதொழி கிறது. அன்றியும், அக்னிகணதிருஷ்டாந்தத்தால் பிர மாணங்கள் [illegible] இவர்களுக்குற்பத்திகூறுமபசிதாந்தமும்

தெ ரிந்தது. ஸ்புலிங்க ஸ்தானீயனாக ஆத்மாவைக் கொள்ளுங்கால் ஜீவோற்பத்திக் கிடமுண்டாயிற்றே யெனின், ஸ்ருஷ்ட்யநந்தரம் பரமாத்மாவினுடையவியாபகத்தினின்றும் வியாப்தியாயுள்ள ஜீவன்தநுவாதிகளைப்பெற்றுவெளிவந்தமையேயதுவாம். வியாபகவியாப்பியவியாப்திதர்மங்களை விசாரித்துழி மேலாசங்கை நசிக்கையால் அக்னிகண திருஷ்டாந்தத்தால் ஜீவோற்பத்திக்கிடஞ் செய்வது அவைதிகமெனவறிக. ஆயின், சுருதி சூத்திரங்களில் பரமாத்மாவினுடைய நாலிலொருகூறு ஜீவனாயுள்ளதெனக் கூறுவதென்னையெனின், அதுவுங்கிரஹண தோஷமேயாம். பரமாத்மாவினகண்ட வியாபகததில நாலிலொருகூறிலெண்ணிறந்த வுயிர்களுமடங்கியிருந்து வெளிப்படுகின்றனவென்பதே யதன்கருத்தொழிய நாலிலொருகூறு ஜீவர்களாகக்காரிப்பட்டதென்பதுசர்வாபத்தமாம். பரமாத்மா ஜீவனாகத் திரியவும், திரிந்து அவஸ்தைகளான் மொத்துண்டலையவும், பின்னர்ப்பரமாத்மாவாகவேயாயவிடவு மாவசிகமும், நியாயமுமுண்டாகாமையால் நிர்மலதவாத்யநந்ததர்மங்களையுடைய பரமாத்வினிடத்தில மலபத்தாதி ஹேயதர்மஹித ஜீவோற்பத்தியை யபேக்ஷித்தல் சர்வாசங்கதமென்க. அடுக்குப பாத்திரங்களொன்றிலொன்றடங்கியிருந் தெடுக்கவருங்காலெபபடி யொன்றிலொன்றுக்குற்பத்திகூற விசையாதோ வஃதேயிதற்குப்பொர்ந்தநிதரிசனமாம். ஜீவோற்பத்தியைக் கூறுஞ் சுருத்தியபிப்பிராயமினைத்தென வெளிப்பட்டமையாலினியுலகமுண்டாவதற்குப் பிரம்மறத்தையபின்னநிமிதிதோபாதானமாகக்கூறு மசங்கத்தையுமகலும் படிச் செய்வாம். "ప్రకృతిశ్చప్రతిజ్ఞాదృష్టాంతానుపరోధాత్" என்னுமதிகரணத்திலும் "నవిలక్షణత్వాదస్యతథాత్వంచశబ్దాత్" என்னுமதிகரணத்திலும் "అభిధ్యోపనయాత్తథాహిదర్శయతి" என்னுமிதியாதியதிகரணங்களிலும் பின்னநிமித்தோபாதானகாரண

வாதத்தையும், அபின்னநிமித்தோபாதான காரணவாத த்யுக்தீகூதிதமூர்த்திகள் பிரதிஷ்டாபனஞ் செய்திருக்கின் றனர். பின்னநிமித்தோபாதானவாதம் மேல் ஜீவோற்ப த்தி நிரஸநவியவஸ்தையால் வெளிப்பட்ட தன்றியும், (காரியகாரணங்கள் முதறுணைநிமித்தங்கண்டாம், பாரின்மண்டி ரிகைபண்ணு மவன்முதறுணை நிமித்தம், தேரின்மண்மாயையாகத் திரிகைதன்சதநியாக, வாரியன்குலாலனாய்நின்றாக்குவனாகில்மெ ல்லாம்) என்னுந் திருவாக்குண்மையானு நிலையுதலமை யும். அபின்னநிமித்தோபோதானகாரணவாதத்தை யடிக்கின்றோமென்றாரம்பித்துத் தீகூதிகரவர்கட்குப் பின் னவாதத்துடன் அபின்னவாதமுமங்கீகாரமென்றதென் னையெனின், குளிர்ந்தபூமியில வித்தொன்றை யிட்ட போது அதினினறு மங்குரம்வெளியாமாறு சத்திமா னாகிய பரசிவபூமியில் மாயையாகிய வித்தினின்றுமங்கு ரமபோன்ற வுலகுதிககுமென்பது ஸ்வதஸ்ஸித்தம். பூ மியினின்றும்அங்குரம் வெளிவந்தமையினங்குரத்துக்க பின்னநிமித்தோபாதானம்பூமியேயாயிட்டு.பூமியில்அத றகுவேறாகியவித்தில்வழியங்குரந்தோன்றாமையால் அ ங்குரத்துககு விததேயபின்னோபாதானமாகிப் பூமியிற கொண்டவபின்ன நிமிததோபாதான காரணவாதநசித் தது. இந்தத்திருஷ்டாந்த நிரூபகத்தால ஜகத்துக்குக் கேவலம் அபின்னநிமித் தோபாதனங கூறுமவிவேகி கள் கூற்றுமடியோடே சாய்ந்தது. மேலபிப்பிராய சிரஹணமின்றி வேதத்தில் கேவலம் அபின்ன நிமி ததோபாதானமே கூறப்பட்ட தென்னுந் துர்வாதம் பறந்தொழிந்தமையால் வேதத்திற்கூறியபடி ஜகத்துக் குபாதானம் மாயையெனவும், பிரம்மமெனவுஞ் சி வாகமங்களுங் கூறிவரு துட்பமறியாமல் சிவாகமம் கே வலம் பின்னவாதங் கூறுகின்றது என்று விபரீதம்பே சித்திரியு மவ்விபசாரிமகனார்க் கின்னும் விளக்கவேண் டப்பாம். அங்குரம் வித்திலுண்டாயிற் றென்றாலும். பூமி

பிறுண்டாயிற்றென்றாலுமெப்படிச்சாமஞ்சஸமோவப் படியே யுலகம் மாயையிலுண்டாயிற்றென்றாலும், பிரமத்திலுண்டாயிற்றென்றாலு நிலையுதல் பெறும். இரண்டுக்கும் பொருள் வேறுபாடுள்ளபடியேயன்றோ சித்தாயுள்ளசிவத்தையுமசித்தாயுள்ள வுலகத்தையு நோகசியுண்மைகோடல் பெறும். இவ்வுண்மையையுணர்ந்த பெரியோர் (உலகவனுருவிற றோன்றி யொடுங்கிடும்) எனவும, (உயிரனையொடுங்கும்பினனு முத்பபதெனறவனபால்) எனவுங கூறியிருப்பதுஞ சான்றும. இனனும, உலகவனுருவிற றோன்றியொடுங்குமென வாதுளாக மததிறகூறியதுமே சாலும். இந்தவிசாரததால, அபினனநிமித்தோபாதானவாதமெனபசாரிகமாய வேதங்கூறு முண்மையையே பாஷ்யகாராதிகளவிரிததோதியபடியாம். அனறெனில், "నాత్మాశ్రుతేర్నిత్యత్వాచ్చతాభ్యః" என்றதேதயாதி ஸ்தலங்களில் ஜீவோற்பத்தியை நிஷேதிததிருபபது விரோதிகரும்.இதுநிற்க, "అథాతో బ్రహ్మజిజ్ఞాసా-జన్మాద్యస్యయతః-శాస్త్రయోనిత్వాత్" என்னும் மூன்றுசூத்திரங்களில முதல சூததிரம பிரமேயவிஷய மாயிறறு. மூன்றுவதுசூததிரமபிராமணவிஷயமாயிறறு. பிரமேயபிராமணங்களொழியவே பிரமாத்ருவுக்கிடம் வேண்டுகையா லதுவே மதயசூத்ரமாகியவிரண்டாவது சூத்திரமாயிற்று. ஜந்மாதிஸூததிரததில்(అస్య)எனவாறுவது வேறறுமையுள்ள சபததத்துக்கு ஜீவபரத்துவமே ஸ்தாபிககப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னுஞ்சீவனுடைய தன்மையை விரிக்கில், "చరాచరవ్యపాశ్రయస్తు స్యాత్తద్వ్యపదేశోభాక్తస్తద్భావభావిత్వాత్" என்னும் ஸ்தலத்தில் ஜநநமரணவிவகாரங்கள் தேகத்துக்கேயன்றிசீவனுக்கில்லை யென்றுசொல்லிய படியாலும், "అసంతతేశ్చావ్యతికరః" என்னுஞ் வசனப்படித்தேகத்தினுலுத்தரோத்தரசந்ததி யுண்டாவதுபோற் றன்னிட முண்டாகாமையாலும், மோக்ஷத்திலுமவிநாசியாயிருப்பதாலுஞ்

வேதுக்குற்பத்தி லயங்கள்கூடவே கூடாது. இவ்வண்
மையால் (ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ) என்னுஞ்சுருதியும் பிரமத்தி
வையே காட்டவெழுந்ததாயிற்று. பிரமேயத்தினைச்ச
மாகப் பிரமாத்ருவைக்கொண்டு குறைத்துக்கேவலம்,
அபின்னநிமித்தோபாதானவாதத்தாலழாகிற்கு பிரா
மாணுஜபாஷ்யாவலம்பகரேயன்றோ வேதபாஹ்யரா
ரென்பது மேல்விசாரத்தாற் றீர்மானிக்கப்பட்டது?
இப்படிப்பட்ட ஸித்தாந்தங்களைவர்ணிப்பதிலிப்பிரபந்த
ம்வளருமென்றே யிவ்வளவில் விடுத்தரீம். இன்னஸத்தி
யார்த்தங்களையெல்லா மறியும்புண்ணியமின்றிச சிவாக
மங்களை வேதபாஹயம், வேதபாஹ்யமென்றுகூபமண்கே
த்தைப்போற்கத்தி நிந்தைசெய்துவருமக்குடிகேடர்பெ
ருவஞ்சனைகள் கேடுண்டுபோக வின்னுஞ்சிலநியாயங்க
யெடுத்திசைபபாம். சைவாகமமானது உளர்த்துவஸ்
ரோதஸ்ஸு எனவும், அதஸ்ரோதஸ்ஸு எனவுமிரண்
டாகப்பிரிந்து முதலாவது வேதாவிருத்தமும், இரண்
டாவது வேதவிருத்தமுமாய் விளங்குமென்று சூதசம
ஹிதையிற் படிககபபட்ட படியால் அதஸ்ரோதஸ்ஸு
என்னும் வாமபாசுபதத்தைக்கழிதேயன்றோ "சைவாலை
ஈதேஷி" என்று ஸ்ரீ பாஷியகாரரும் பிரஸ்தாபித்து ஊர்
த்துவஸ்ரோதஸ்ஸையே பிரதிஷ்டாபனஞ் செய்தனர்?
இதனால், தக்ஷிணபாசுபதமாகியசைவஸித்தாந்தம் வைதி
கமும், சிஷ்டஜனபரிக்ருஹீதமுமாகுந்தன்மையுண்மை
யால், பாஞ்சராத்திரவைகானசமென விரண்டாகப்பிரிந்
து முழுதும் ஹேயமாகிக் கர்மபக்தியோகஞானங்களெ
ன்னு நான்குசாதன விஷயங்களிலும்வேதவிருத்தத்தை
யே பயக்கும் வைஷ்ணவசித்தாந்தமேயன்றோ அரு
முமுக்ஷுஜனப்பிராப்யபதமாகத்தக்கது? "ரஸ்ஸுரூபக்ஷ
ஸ்ரீ ஸஹேஸ்ஸுஸமுச்சரேத்" என்னும்வசனமானது பாஞ்
சராத்திரவைகானசர்களென்னுஞ் சகல வைஷ்ணவரா

னையும் பொதுவானே பிடித்துக்கொண்டமையால் "ஏ வாமபாகபரோஸ்ஸ்ரீஷ்ட" எனவப்பேதையார்காட்டிய வசனத்துக்கு வாமபாகபதத்தை யாமொப்புக்கொடுத்தது போல், வேறுவிதத்தால் பரிகாரந்தேடிக்கொள்ள வழியில்லை. (தஸ்மாத்ஸ்ரேஷ்ட்டம்) என்பதை வேறொருவர்மேற்போட்டுவிட்டுத் தப்பித்துக்கொளளக்கூடாமையால் வாமபாகபீதாசாரநிஷ்டமாகிய சூலடமருகசின்னதாரணங்களைப்போலவே சக்கிராங்கனவைபவமும் பரித்யாகமேபெறும். இதனால சூடுண்டு திரியும் பட்டிமாடுகளாகிய பாஞ்சராத்திரிகள்தம்மைவைதிகரென்ப் பிரமைகாட்டித்திரிவதுசெல்லாது! செல்லாது!!

இதுநிற்க, "நாராயணாத்ப்ரஜாஜாயந்தே" என்னுஞ்சுருதியால்நாராயணனுககே பரதத்துவம சித்திததது என வக்கபோதிராயாமகிமைபாராட்டினர். இது, (தசரதாத்ராமோஜாயதே) எனவும், (வசுதேவாத்கிருஷ்ணோஜாயதே) எனவுங்கூறவருமமமாத்திரத்திலொழியுமென்க. இதனுண்மையைஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரியசுவாமிகள் செவ்வனேதமது முதறபாகத்தில விளக்கியிருத்தலேபோதும். இன்னும், "அந்தர்ப்பஹிஶ்சதத்ஸர்வம் வ்யாப்யநாராயணஸ்ஸ்தித:" என்னும்வாக்கியததால்நாராயணருககேயுள்ளும் வெளியும்வியாபகம் சித்தித்தமையாலவரே பரதத்துவமென்றறியதத்க்க தென்றனர். (யோவேதாதௌஸ்வரஃப்ரோக்தோ வேதாந்தேசப்ரதிஷ்ட்ட:। தஸ்யப்ரகிருதிலயஸ்ய: பர: ஸமஹேஶ்வர:) என்னுஞ்சுருதியைப் பார்ததாலவரஹங்காரமடங்கும்! அடங்கும்!! பிரகிருதியில் பற்றினவாபுருஷராகியநாராயணரென்பதை (வாஸுதேவ: பரா: ப்ரகிருதி:) என்னுஞ்சுருதிவசனங்காட்டுகையாலும், "ப்ரகிருத்யவச்சிந்நதயாபுருஷத்வம்புனஶ்ச" என்னும்ஸாஸ்வதீரஹஸ்யோபநிஷத்வசன பரிமாணமாகையாலும் (ருத்ர: பரஸ்ஸமஹேஶ்வர:) என்னு முண்மையா லாநாராயணபரமாயுள்ளவர் பரமசிவனே யெ

ன்பது ஆக்ஷேபமின்றி ஸித்திக்கிறது. ஆயின், பிரபஞ்சி லீனருக்கு வியாபகங்கூறுவது அசம்பவமெனின், ஜகத்தையபேக்ஷித்து அவர்வியாபகந்தாழாதென்க. இடமாயுள்ள ஆகாசத்துக்குமே யன்றோ யுள்ளும்வெளியும் வியாபகங் காணப்படுகின்றது? அங்ஙனமாக, சிதம்சரான நாராயணருக்கு வியாபகத்வம சித்தியா தென்பது யாண்டமையும்? அவருக்குப்பரரான சதாசிவமூர்த்தியைசசாட்சாசசிந்மாத்திரரொன்னுமிதரசருதியையுமீண்டெதகரிப்பாம. "ஸ்ரீஷுதாமஸுயஜ்ஜ்ஞ்யம் ஭ோக்தா ஭வேத்ஸ்ச்ச்ஸுவேச் । தேப்ஸ்ஸுலக்ஷணஸ்ஸ்ரீஷிந்மாத்ரோஹம்ஸதாசிவஃ" என்னும் வசனத்தால் ஜாக்கிரமுதலான மூன்றுஸ்தானங்களிலு மெதுபுஜிக்கத்தக்கதோ, எவன் புஜிக்கிறவனோ, எதுபோகமோ, அவைகளுக்கு விலடசணமும், சாட்சியும், சிந்மாத்திரமுமான நான்சதாசிவன் என வெளிப்பட்ட தன்றியும், "சிவமத்வைதம்சாந்தம்சதுர்த்தம்மந்யந்தே" என்னும்வசனத்தால் சிவனை அத்வைதரும், சாந்தரும், துரியருமாகப்பெரியோர்களறிகின்றனர் எனவும், "சிவஏஜ்ஜ்ஞ்யஸ்மிவம்கரஸ்ஸர்வமவ்யத்ஸ்ரிஜ்ஜ்ஞ்" என்னும் வசனத்தால் அன்னியமாயுள்ள சகலமானவற்றயுந்தள்ளிவிடடுச்சிவமென்னுந்தன்யைான மங்களத்தைசசெய்கின்றசிவபெருமா னொருவரேதியான ஞ்செய்யத்தக்கவர்எனவும்பெறப்படடது. இந்தவாக்கிய விவிதங்களால் நாராயணர் தன்மையும், அவருக்குப் பரரான சிவபெருமானுண்மையும் பரிபாகிகள் கண்டுணராமற்போகார்.

இனி, "கரம்ப்ரதானமமுதாக்ஷரம் ஹரஃ க்ஷரத்ஆத்மாக்ஷரஃ ஶிவஃ" என்னும்வாக்கியத்தில் ஹரசப்தத்துக்குப் பரமசிவனென்று பொருள்கொண்டு சிவநிந்தையிலப்பிரஞ்சராத்திரபுமான் புத்திசெய்திருக்கின்றனர். உண்மைநூல்த்தை யோசிக்கில் க்ஷரமானதுஸாங்கியனுக்கு [illegible] பட்டபிரதானம், அமிருதமான அக்ஷரமானது [illegible]

ன்னும் புருஷன். இரண்டுக்கு மொருதேவனீசனுகிறு னென்னுமிதில்(ఈశే)என்னுஞ்சப்தந்தானே சிவபரமா ருமேதவிர வேறொன்றுமாகாது. புருஷபரியாயமான ஹாசப்தம் மேலிடத்தினிரூபித்தபடி நாராயணபரமா மாருமேதவிர வேறில்லை. அல்லது திரிமூர்த்தியந்தர்ப் பூதரான வுருத்திரவாசகமாவதிலுங்கேடின்றித் திரிமூர் த்தியுத்தீர்னரூனமஹாதேவரிடத்தின்மாத்திரம் அதை ப்பிரகிருதோபயுத்தமாகச சமர்த்திப்பதுகூடாது. இன் னும் விரிப்பிற்பெருகும்.

இங்ஙனநிற்க, "ఏతావంతోవైపశవోద్విపాదశ్చతుష్పాదశ్చ" என்னுஞ்சுருதியால் சகலசேதனங்களையும் பசுக்களெ ன்றுசொல்வது கூடாதெனவும், மாடு, குதிரையிவைக ளொழிந்த மற்றவையெல்லாம் பசுக்களல்ல வெனவும், மேல்சுருதியால் இருகால், நாற்கால்சிவன்களே பெறப படுகையால் பாம்பு, வண்டு, சிலந்தி, செய்யான்முதலிய காலில்லாதனவும், அறுகால், எண்கால், பலகாலுடை யனவுமாகிய ஜீவன்கள பசுவாதலிற்ற விர்ந்தனவெ னவும, (இது பசுசப்தம் யாகநகருகருபயுக்தமான ரூபசுவையும், ஆடுமுதலானநாறசாற பசுவையுமேகாட்டுகிற தெனபதே பெறப படும்) எனவுமப்பரம பாஷண்டியார் பிரசங்கித்தனர். சிவாகமசங்கேதிதமாகிய பசுசப்தமானதுவைதிகமாகா தென்றுதாபிக்கவந்த வத்தடியாம்பிள்ளையார் நாலுகா லுடையனவாகிய மாடுகுதிரைக ளொழிந்தவை பசுக்க ளாக மாட்டாவென்று சொல்லத்துணிவதன்முன்னர் முதற்சுருதியில் நாலுகா லுடையனவோடு இரண்டுகா லுடையனவும் பசுக்களாகுமென்று பெறப்பட்டதற்கு என்னசமாதானந் தேடிக்கொண்டனர்? இவ்வளவுசண் மகுதனமாய்த் தலைகிடறிப்போகவந்த தென்னபுது மை மேலுருதியிற்பெறப்பட்டவிருகால்நாற்கால் சிவ னகளேயன்றிக்காலில்லாதனவும், அறுகால்,எண்கால்,

பலகாலுடையனவுமாகியஜீவன்களனைத்தும் பசுக்களல்லவென்றுசுருதியிற்சொல்லப்பட்டாலொழியவப்பெரும்பேதையார்கூற்றுப்பெருமைபெறுதென்க. (ప్రష్టేస్తం పర్యన్తా పశూ॒ భధ్వానమీశ్వరః। పాశైరతి॒ప్రద్ధః కాలస్యాకారయిష్యయం'' என்னும் ஆதித்யபுராண வசனத்தால் பதியாகியமஹேசுவரர் பிரம்ஹாதிஸ்தம்ப பரியந்தங்களாகியபசுக்களை மலமாயாதி பாசங்களாற்கட்டிக் காரியங்களைச செய்விக்கின்றார் என்று பெறப்படுகையால் பசுவர்க்கமிவையெனறு வெளிப்பட்டது. மேல்வசனத்தால் ஸ்தம்பமீறுகப் பசுக்கள் வெளிப்படலால் காலில்லாதனவும், அறுகால், எண்கா லுடையனவுமாகிய ஜீவன்கள்பசுவாகாவென்னும் பாழுரைபறந்தது! பறந்தது!! இன்னும், மாடுகுதிரைகளொழிந்தமற்றவை பசுக்களாகாவென்றுகூறியதை மறந்து யாகங்களுக் குபயுக்தமானநரபசுவையும், ஆடுமுதலான நாறகால பசுவையுமே காடுகிறதெனறுடனேபிதற்றியதென்னமடமை? மாடுகுதிரைபிரண்டையுமேபசுகளெனத்தாபிக்கவெழுந்து தம்மையறியாமலே யவற்றோடுநரையும், ஆட்டையும் பசுக்களெனவங்கீகரித்தனராகையால் அவர் தொடுக்க வந்தவீண்வழக்குத் தோல்வியடைந்ததென்க. இதனால், மேற்போந்த சுருதிவாக்கியத்தைகொண்டே சிவாகமஸங்கேதப்படியே சர்வசேதனங்களும் பசுக்களென்று சொல்லப்படு மென்பதே நாட்டப்பட்டது.

இனி, "ప్రష్టారుద్రః పశూనామధిపతిః" என்னுஞ்சுருதியால் ஸ்ரீருத்ரமூர்த்திக்கு ஸர்வசேதனபசுபதித்வஞ்சித்தியாதென்வும், திரிபுரதகனஞ் செய்யவேண்டிச் சிவனைத்தேவர்கள் கேட்டுக்கொண்ட போது சிவன் அவர்களைக்கூவி கேட்டனரெனவும், இதற்கவர்களும்க்ருஷ்ணனடியகூவியைக் கேளுமென்றவுளவில் உலகத்தியல்[illegible] ஹாரங்களுக்கெல்லா மென்னையே கடவுளாக[illegible]

ருக்க வைதிகமான ஹிம்ஸைகளின் மாத்திர மென்னை யொழியப்பசுஹிம்ஸை செய்யாநிற்பது என்னையெனப் பிரசம்ஸித்து அதனையுமெனக்கே கொடுத்துவிடவேண்டியதொன்றே நான்விரும்புங் கூலியென்று பெற்றுக் கொண்டனரெனவும், அதனால் யாகங்களிற்கொல்லப்படும்பசுக்களுக்கும் யஜமானனாய்விட்டானுருத்திரனென்பதேயன்றோ மேல்சுருதி வாக்கியங்காட்டுகிறதெனவும் பேரிழவெடுத்தனர்.

சிவபெருமான் திரிபுரதகனஞ்செய்கையில் அவர் திருக்கரத்தில்நாராயணர் அம்பாகச்சமைந்தபடியையூகிக்கில அம்பு அசேதனமாயுள்ளதொருபொருளும், அதையெய்பவர் சேதனருமாகிய வுண்மைவெளிப்படும். அசேதனமாகிய அம்பானது எய்யுமவர்கையினின்றுமகன்றால் அசையவுஞ் சத்தியற்றுக கிடககுமே லன்வஜடதவப்பிரகாசரூபரஹிதமாகிய அம்புவடிவமாகிய விஷ்ணுவைச்சர்வசேதனாசேதனங்களையுமசைக்கின்றவருமசைப்பிக்கின்றவருமாகிய சிவபெருமானோடு சமானாதிகங்களால் பரதத்துவப்பொருளென்றுநாட்ட முயலுவது என்னபேதமை? பசுக்கள் பாசததைநோக்கச சேதனமும், பதியைநோக்க வசேதனமுமா மென்னுமுண்மையைச் சேதனராகிய நாராயணர்பதியாகிய மஹேசுவரர் கையிலம்பாகி யசேதனமாகிக் கிடந்தமையே சாடசிகூறும். விஷ்ணுவுக்கே யிந்தக்கதி வருமாயினேனைய பிரமனாதியர் தன்மையை யாம் பேசவேண்டியதின்றாம். சிவபெருமான் இரதிகரும், நியாமகருமாவதறியாது அவரிச்சைவழியியங்கற்பாலாரும், இயங்கற்பாலனவுமாகிய சாரதியாகிய பிரமனையும், நாரியாகியசேஷனையும், குதிரைகளாகிய வேதங்களையும், இரதமாகிய பூமியையும், தநுஸாகியமேருவையும், பாணமாகிய விஷ்ணுவையுமுடைய வமசத்தில்லவரோசொம்யாதிகங்களுடையவரும்,

உடையனவுமாகக் கூறவிசையும்? இவர்களைச்சிவபெரு மான் திரிபுரதகனஞ் செய்வதற்குக் கூலி கேட்டன ரென்பது எங்கேபெறப்பட்டது? திரிபுராதிகளைகசெ யிக்க மாட்டாமல் விஷ்ணுவாதி சேதனர்கள் பட்டி பாட்டைப் பாரதாதிகளிற் பரக்கக் காணலாமே! ஆயி ன் வேதத்தில் பசுபதியென்னும் வரத்தைத்தேவர்கள் சிவனுக்குக் கொடுத்தாகளென்று மாசங்கையுண்டே யெனின், விஷ்ணுவாதி சமஸ்ததேவர்களும் சிவபெரு மானைத் திரிபுராதிகளுககஞ்சிச சரணமடைந்த காலையி ல் அதுவே தக்கசமயமெனக்கொண்டு சிவபெருமான் அவர்களைநோக்கி (స్వతస్సిద్ధపశుత్వంమే యుష్మాకం పశుతాపిచ) என்னும் வசனத்தால் (ஹே விஷ்ணுவாதிகளே!) எனக் குப் பசுபதித்வம் ஸ்வபாவமும், உங்களுக்குப்பசுத்வம் ஸ்வபாவமுமாகுமென்றுகூறி நீங்கள்ஸ்வதந்திரஹீனரா கிய பசுக்களென்பதை யின்று வெளிப்படுத்தாநின்றீ ர. பசுககளாகியவுங்களுக்குப பதேபதே அஹங்காரமே லீட்டால் நானேபதி நானேபதி யென்னும் விபரீதஞ் சனித்துநீங்களழியவருவதுஞசகசமாகையாலன்னஸ்வ தந்திரததை யிநத வவசரத்தில் நீவிரடங்கலு மெமக்கு அர்ப்பணம புண்ணி விட்டாலன்றி நீங்கள் யிழைக்கமா டடீர்கள் என்றுபேசினர். அப்போது சமஸ்தமானபே ரும் ஹேபசுபதி! எங்களைக்காத்தருளும் என்று முறை யிட்டு ஓரோ படித்தாய்ச் சிவபெருமானுக்குப் பசுபதி த்வத்தையும், தங்களுக்குப் பசுவத்தையு மொபபுக் கொண்டனர். பதிகளல்லாத தங்களைப் பதிகளென்று தனித்தனி யொவ்வொருவருவ் *கொண்டிருந்த ஸ்வதந் திரத்தையேயன்றோ வந்தவவரத்திலுள்ளபடியே யுதி யாகிய சிவனுரிடம் விஷ்ணுவாதிபசுக்கள் அர்ப்பணம

பிரமாணத்தாற்போதரும். எல்லாமர்ப்பணஞ் செய்த பின்னருமிடருறக் கூட்டலென்றது தற்போதசேடமிருத்தலுமொழிய வேண்டியென்க. இப்படியேயன்றோதேவாகள் பசுபதித்வத்தைச சிவனாககர்ப்பணஞ செய்துவிட்டதற்கேறபத் தங்கள்பசுத்வ தாமத்தையே பிரகாசப்படுத்திக் கொள்ளுவதாகத் தமக்கென வொருசேட்டையுயின்றியொழிந்த பாணம், தநுஸ்ஸு, சாரதி, நாரி முதலிய ரதாங்கங்களாகச சமைக்கபபட்ட பின்னருஞ் சேடித்திருந்தவன்னோர்தறபோத நிவிர்த்தியைநாடி யபபடிசசமைநதவவாறலோருபிரயோசனமுந் தமககுவேண்டாமையைககாட்டுவாராகிச சிரிபபுமாத்திரத்தாலத திரிபுரங்களைத்தகிநதுவிடடு அநதரதசநநாஹுததையுங கெடுத்துவிடடனர்? சிவபெருமான் இரதிகரானமையால பசுபதித்வமும், விஷ்ணுவாதிகளபாணமும், சாரதியுமே முதலாகச சமைநதமையால் பசுதவபாசதவங்களுமே சிததித்தது. இதைமாறறியெல்வித விநதிரஜாலம்பகாநதாலுமென்னை? வேதமிருநதவூரில குடியிருநதறியாத வெறித்தாதருககன்றி யவையேணையோககுப் பிரயோஜனமாகாது! ஆகாது!!

இதைவிடடு யாகங்களில கொலலபபடுகிற பசுகளுக்கும எஜமானனாகிற வரதத்தைபபெறறுக்கொண்டமையால் பசுபதியென்னும பெயரைச சிவபெருமான தாங்கினரென்பது சர்வாவைதிகமெனக. அதவாகொண்டபோதும், விஷ்ணுவைப்பசுவாகககொண்டு தேவாகள் சிவப்பிரீதியாக யாகஞசெய்தாகளென்னுஞ் சுருதியால் யாகத்தில் கொல்லபபட்ட விஷ்ணுவாகிய பசுவுக்குமேயன்றோவவர்பிரீதியாயினர்? பாசுபதோபநிஷதத்தில், "స్వతశ్శివః పశుపతిస్సాక్షీసర్వస్య సర్వదా సర్వేషాంతు మనస్తేన ప్రేరితం నియమేనతు" என்னும் வாக்கியத்தால் சிவபெருமான் தாமே பசுபதியாயும், ஸர்வத்துக்கும் ஸாக்ஷியாயுமிரு

க்கின்றனர். சகலருடைய மனசும் அவராலேயேநிய மமாக வெங்கு மேவப்படுகின்றது என்று பெறப்பட்டது. இன்னும், "ब्रह्मेन्द्रविष्ण्वादयः पशवःपरिकीर्तिताः। तेषांपतित्वाद्देवेशश्चिवःपशुपतिस्मृतः" என்னும் ஆதித்யபுராண வசனத்தால் பிரம்ஹா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலானசமஸ்தமானபேரும் பசுக்களெனவும், தேவதேவராகியபரமேசுவரரொருவர்தாமே பதியெனவும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இப்படிவிஷ்ணுப்பிரம்ஹாதிகளே பசுக்களென்னு முண்மை வெளியாவதறியாது பசுசப்தம சர்வசேதன சாமான்யமாதல கூடாதெனவும், சிவபெருமான் சர்வசேதனபதியாகானெனவும் ஆருமில்லாதவூரில் அசுவமேதஞ்செய்வது எங்ஙனநகைக்கத்தகும்? மேலசுருதியாலும், புராணவசனத்தாலும பசுபதியான சிவபெருமானைச சர்வசாடசியாகச சொல்லமிடத்தலறியாது ஜீவைகதேசபதித்வத்தையே "ज्ञाज्ञौद्वावजावीशनीशावजा" என்னுஞ்சுருதிகாட்டிறதெனறு பிதற்றிய சோம்பேறிவாதஞ் சோர்ந்துவிடடதெனக. ஆதிமாடுகளுகருமாதகிரம பதியாயுள்ளவா தங்கள்மயிரவதாரமாதியாகிய கிருஷ்ணரொருவரே யெனறறிந்துடங்கி கிடபபாராக.

இதுநிற்க, "ज्ञात्वादेवंसर्वपाशापहानिः" என்னுஞ்சுருதியாற்பெறபபடட பாசசப்தம சிவாகமஸங்கேதிதபாசத்திற்பொருளாகா தெனவும், "ज्ञानंसर्वगतंध्यानाद्यत्वाद्यैश्वर्यमहितम्" என்னுஞ்சுருதியில் பக்தியோகத்தால் பாசவிச்சேதஞ் சொல்லுகையால அந்தப்பாசம் ஸம்ஸாரபாச மாகுமன்றிக் குண்டமண்டல பூர்விகையாகிய ஹௌத்திரியால் தகிக்கப்படுகிற சிவாகமஸங்கேதிதமாகிய மலமாயாகர்மபாசமாகாதெனவும், தியானயோகத்தாற்கழியுமென்ற வைதிகசங்கேதித பாசத்தைச்சிவாகமசங்கேதித பாசமென்றகாலேயில் தீக்ஷையால் பாசங்கழியுமென்ற சிவாகமத்துக்குப் பங்கமுண்டாகிறதென

வும் பரிந்துபரிந்தழுதார். மேல்காட்டியமுதல்சுருதியில் (சர்வபாசாபஹாரிஃ) என்றுசர்வசப்தமிருத்தலால் அப்பேதைமகனார் காட்டியபடி ஸம்ஸாரபாசமெனக் கொண்டகாலத்துஞ்சிவாகமஸங்கேதிதபாசம்சிதைந்திலது. வைதிகர்தாமென்னை, அஞ்ஞானமென்றும், காமாதிஷ்ருதுயக்ரந்தியென்றும, அவிவேகாதிகளென்றும் பாசத்தை யநேகபிரகாரமாய்சசொல்லுகையால் மலமாயாகர்மசங்கேதித பாசம் மாட்சியே பெற்றது. ஸமஸாரபாசமென்றழவந்தவசசண்டிமகனார்கு அதுகாரியபாசமாகககொள்ளவருகையில காரணபாசமொன்று ஆதற்குமுன்னரோ விருமபவருகையா லககாரணததைப் பாசமென்னுமபரிபாஷையால்வேதங்கூறுதென்பது விதண்டாவாதமெனக.ஸர்வமஎன்னுஞ் சொல்லால காரணகாரியங்களெல்லா மென்பதேயன்றோ மேலோர்கொள்ளாநிற்பர்? பாசவிசசேதம்தீக்ஷையாலன்றியுண்டாகாதென்னுஞ்சிவாகமஸித்தாந்தம் மேலிரண்டாவது சுருதியாற்கெடுமெனறுரைததவக் கேடுகெடடகமுதைராயர்க்குஎவ்வளவென்றுதான் புத்திசொல்லலாம்? "பலவிதமாசான் மோசனதாளபணணுமபடி நயனாதருள்பரிசவாசகமானதமு, மலகில்சாத்திரமியோக மெனதிராதியரேமுளவவு, நினைத்திரியிரண்டுதிறமா, மிலகுஞானங்கிரியை யெனஞானமனதாலியற்றுவதுகிரியையெழி.சனட மண்டலாதி, நிலவுவிரதுசசெய்தல் கிரியாவதிதானின்னுகிர்ப்பீஜமெனவிரண்டாகிகிகமும்." என்னுமிந்தவசனத்தால்பாசமோசனமுண்டாகும்வகைககுத்தீக்ஷாபேதமநநதபிரகாரமாயிருக்கு மெனவும், அவை நயனதீக்ஷை, ஸ்பரிசதீக்ஷை, வாசகதீக்ஷை, மானசதீக்ஷை, சாஸ்திரதீக்ஷை, யோகதீக்ஷை, ஒள்ளத்திரிதீக்ஷை முதலநந்தமாயிருக்கு மெனவும், அவற்றுள், ஞானதீக்ஷை, கிரியாதீக்ஷையெனவிரண்டாகவெளத்திரிபெறப்படுமெனவும், மனத்தாற்செய்யப்படுவது ஞானதீக்ஷையும், குண்டமண்டலாதிகளிடுச்செய்வது கிரியாதீக்ஷையு

மெனவும், இவற்றுள் கிரியாவதி ஸபீஜநிர்ப்பீஜங்களென வெளிப்படுமெனவும் பெறப்பட்டது. இந்த ஆப்தவசனத்தால் சிவஞான விசாராதிசயத்தால் பாசந்தகிக்கப்படுமென்றசுருதியால் சிவாகம ஸித்தாந்தங்கெடுமென்றுபுலம்பிய சிரிப்புண்டவாசகம் சிதைவுண்டுபோயிற்றென்க. குண்டமண்டல மிட்டுச்செய்வதே சிவதீக்ஷையெனவும், வேறுபிரகாராந்தரங் கிடையாதெனவுங் கொண்டிறுமாந்தெழும்பிய வக்குண்டகத்தலைவர் சைவசமயாசாரியமூர்த்திகள் நால்வருக்கு மெந்தக்குண்டமண்டல பூர்ப்பிகையாகிய தீக்ஷைசெய்யப் படுடனவென்பதைச சறறேநிதானித்துயூகிப்பாராக. அவர்க்குச் சிவபெருமான்செய்தருளிய தீக்ஷைகள் வேதாகம நிஷ்டமென்பது வேதவேதாந்த பாரங்கசிலராகிய மேலோர் துணிபென்க. இந்தவுண்மை விசாரததால் வேதத்திற்பெறப்பட்ட பாசம சிவாகம ஸங்கேதிதபாச மாகாதென்னும் வெறிமுண்டையாக்கு நலலவடிபபோடு விருந் தளிககபபட்டதென்க. பாசமளன்பது மூலமலத்தையேபற்றுகையால் அதனம்சமாகிய ஸம்ஸாரபாசவிசசேதமும அப்பாஞசராதத்திரப் புலையர்ககிலலையென்பதும் மேல்விசாரத்தாற்பெறப்பட்டது. எங்ஙனமெனின், அப்படுபாவியர்மதத்தில் பாசமென்னும் வைதிகபரிபாஷை மூலமலத்திற்குரையாமையால தந்நிவிர்த்தியைப் பயவாத சம்பந்தத்தாலதனம்சமாகிய ஸம்சாரபாசநிரோதமுண்டெனத்தாபிக்க வெழுதலெங்ஙனங்கூடும்? எவ்வகைப்பட்டபாசமு மம்மதத்தி லொழியவிடமுண்டாகாமையாற்பாசத்திலேதானே சிக்குண்டு அலமந்து வருந்தும் புழுப்பிராயர்களாகவே யாண்டுமவரழிவதேயன்றி வேறு ஒருநலத்தையும் அடையாரொரூபதேசித்தம்! சித்தம்!! இன்னும்விரிகிற்பெருகும்.

இதுநிற்க, "ஸத்யோஜாதம்ப்ரபத்யாமி" இத்யாதிசுருதியைப்பஞ்சசிவ்மூர்த்தி பிரதிபாதகமென்று கொள்வது

பிழையெனவும், அதுதைத்திரியத்தில் நாராயணமென்னும் ஸமாக்யையையுடைய பிரகரணத்திலோதப்படுவதால் அதவா பஞ்சருத்ர மூர்த்திபரமெனக்கொண்டகாலத்தும் பிரகரணபலத்தாலும், ஸமாக்யாபலத்தாலும நாராயண விபூதித்வமே யாண்டுஞ்சித்திக்கு மெனவும, இவ்வுண்மை ஸ்காந்தத்திற்பெறபபடட ஸ்ரீராமகீதையில் தாசரதிவிஷயமாக வுபபபிரம்மஹணஞசெயயபபடடபடியே விளங்கலால் சத்யோஜாதாதிமந்திரங்களெலலாம் நாராயணைகபரமாகவே நாட்டபபடடனவெனவும், ருத்ரன்பண்ணின் சைவாகமத்தில ஆசுரப்ரகிருதிமோகனார்த்தமாகக்கொண்ட தன்னுடைய ரூபங்களுக்கு நாராயணருடைய நாமங்களிற சிலவற்றையிட்டுக்கொண்டு வஞ்சித்தாரெனவுங் கைகொண்டவாமனமபோனபடிகலலாங் கூசாதெழுதிவிடடனர்

இந்தவண்ணரகழுதையை வாய்மேலடித்து அதன் பெருங்கூசசலையடக்குவாம. சதயோஜாதாதிமந்திரங்களைப் பஞ்சப் பிரம்ஹ மந்திர மென்றும், பரமேசுவரனுடைய பஞ்சமுகங்களுக்கே யம்மஹாமந்திரநாமங்களுரிமையென்றும், அததிருநாமங்களையுடைய சதாசிவமூர்த்தியே பஞ்சப்பிரமஹமூர்த்தியென்றும் வேதமறிந்தவைதிகஸிரேஷ்டரனைவருமாசரித்து வருகின்றனர். நூற்றெட்டுபநிஷத்தில் பஞ்சப்பிரம்ஹோபநிஷதெனவொன்றுபிரகாசித்தலாலதனடியாகவே மேலுண்மையைவிளக்குவாம். அதில், "அவஸ்தாத்ரயாதீதம்துரீயம்ப்ரஹ்ம சம்ஜ்ஞிதம்। ப்ரஹ்மாணாவிஷ்ணுவிஷ்வேஸ்வரம் ஸர்வேஷாஞ்ஜநகம்பரம்। ஈசானம்பரமம்த்ர்யாத்ப்ரேரகம்புத்திஸாக்ஷிணம்। ஆகாசாத்மகமவ்யக்தமோங்காரம்ஸர்வபூஷிதம்। ஸர்வதேவமயம்சாந்தம்ப்ரசாந்தாத்யதீதம்ஸ்வராத்மபிஃ। அகாராதிஸ்வராத்யக்ஷ மாகாசமயம்ப்ரஹ்ம। பஞ்சகிருத்யநியந்தாரம் பஞ்சப்ரஹ்மோத்தமம்ப்ரபுத்। பஞ்சப்ரஹ்மோபஸம்ஹாரம் கிருத்வாஸ்வாத்மநிஸம்ஸ்திதம்। ஸ்வமாயாவைபவாத்ஸர்வாஸ்ஸம்ஹிருத்யஸ்வாத்மஸ்திதிஃ। பஞ்சப்ரஹ்மத்வாதீதோ ஭ாஸதேஸ்வாஸ்ய

తేజసా। ఆదావంతేచమధ్యేచ భాసతేనాన్యహేతునా। మాయయామోహితాశ్శంభో మదాదేవంజగద్గురుం। నజానంతిసురాస్సర్వే సర్వకారణకారణం" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால ஜாக்கிரமுதலான மூன்றவஸ்தைகளுக் கதிதரும், துரியரும், பிரம்ஹமெனறு பேருளளவரும, பிரம்ஹ விஷ்ணுவாதிகளால் சேவ்ய மானரும, சகலருக்கும ஜநகரும, பரதத்துவமானவரும, புத்திகளுக்கு ஸாக்ஷியாயுள்ளவரும, சகலனாயு மேவல்செய்விக்கின்றவரும, பரமருமான ஈசானனாயே யறியத்தக்கது. ஆகாசஸ்வரூபரும, அவயக்தரும், ஓங்காரஸ்வரூபரும, உதாத்தாதிஸ்வரத்தால பூஷிக்கபபட்டவரும, ஸாவதேவமயரும், சாந்தரும, சாந்திகத்திதரும், ஸ்வரத்துவுக்கு வெளியிலகாரமுதலான ஸ்வரங்களுக்கதிபதியும, ஆகாசமயமான தேகமுளளவரும், ஸ்ருஷ்டிமுதலான பஞ்சகிருத்யங்களுக்கு நியமனஞ் செயகின்றவரும, பஞ்சபிரம்ஹ ஸ்வரூபரும, பெரிதானரூபமுளளவரும, பஞ்சரூபமாகின்ற பிரம்ஹரூபங்களாகும பிரம்ஹாமுதலாகிய பஞ்சகர்த்தாக்களையுந் தமமிடத்திலுபஸம்ஹாரஞ்செயது ஸ்திரமாகவிருக்கின்றவரும், தமது மாயையின வைபவத்தால ஸாவங்களையும ஸம்ஹரித்துத தமக்குத்தாமே பிரகாசிக்கின்றவரும், பிரம்ஹஸ்வரூபங்களாகும பஞ்சமூர்த்திகளுக்கதிதருமாகத் தமது தேஜஸ்ஸினாலே யந்தப்பரமேசுவரர் விளங்கிககொணடிருக்கின்றார். ஆதியந்தமத்தியத்திலுந் தமக்குத் தாமே விளங்குகிறாரே தவிர வன்னிய காரணத்தால் பிரகாசிக்கின்றவரானறு. தேவர்களனைவரும் சம்புவின்மாயையான்மோகிக்கப்பட்டு ஜகத்குருவும், சர்வகாரணங்களுக்குக் காரணருமான மஹாதேவரை யறிகின்றாரில்லையென்று பெறப்பட்டது.

இன்னும், "సర్వపంచాత్మకంద్యాత్వంచద్రష్టృత్వతత్వతః। పంచద్రష్టృత్వకాంక్షిద్యాం యోధీలేభక్తిభావతః సపంచాత్మకామత్యభాసతే

పంచధాస్వయం। ఏవముక్త్వామహాదేవో గాలవస్యమహాత్మనః। పృపాంచ కారతశ్చైవ సోంతర్ధిమగమత్స్వయం" என்னும்வாக்கியங்களால சர்வத்தையும் பஞ்சஸ்வரூபமாக வறியதக்கது பஞ்சப் பிரம்ஹ விதத்தையை யெவன பக்தியுடனபியசிக்கின்றானோ வவன்பஞ்சரூபதத்தை யடைந்து பஞ்சவிதமாக வெப்பொழுதும் விளங்குகிறான். இப்படி மஹாதேவர்காலவருகருபதேசித்த பினனரவ்விடத்திலேதானே யந்தர்த்தானமாயவிடடார் என்றுபெறபபட்டது. மேல்வாக்கியங்களில சிவபரியாயநாமங்களால் பஞ்சபிரம்ஹமபிரகாசிப்பதாலும, பிரமஹவிஷ்ணுவர்திகளுக்குஞ்சேவ்யமானதென்று அபபஞ்சபிரமஹமூர்த்திபெறபபடுகையாலும,சேவகருளொருவராகியநாராயணரோ யருதமருதிரத்தாற பிரதிபாததியென்று பிதற்றவருத வப்பெரியாள வாசகத்துக்கு எங்கேஜீவனமுண்டாம்?இப்படிவிசாரியாது அதனபபிரசங்கஞ் செய்யவருதவபபண்டிதசிரோமணியாபிரமிருத்தியானது ஊஷரபூமியிலசெயதகிருஷிபோலாயிறறென்க.தைத்திரியத்தில நாராயணரைச சொலலியதபடுககதியாதெனின், உபநிஷத்துகளுக்கேகவாக்கியதை வரவேண்டியவவசியத்துக்காகவருதத்தைத்திரியோபநிஷத்திற்பெறபபட்டநாராணபிரசின சதமந்திரமும சிவபரமெனறேசத்துக்கள் துணிந்துரைப்பரென்க. சுருதிஸ்மிருதிகளுக்காவது, சுருதிஇதிஹாஸங்களுக்காவது, சுருதிபுராணங்களுக்காவது ஒன்றுக்கொன்று விரோதமுண்டாகில சுருதிக்கவிரோதமாகவேனையவற்றிற்பொருள்கொடலஸங்கதமெனவும, ஏனையவற்றிறகவிரோதமாகச சுருதியிற்பொருள்கோடல்அஸங்கதமெனவும்பிரபலமானநியமத்தையாவருமொப்புக்கொண்டிருககின்றனர். அதுபோல்,சுருதிகளுக்கொன்றுக்கொன்றுவிரோதமுண்டாகில முக்கியசுருதிககவிரோதமாகவே கௌணசுருதியிற் பொருள்கோடல்யுக்தமெனநியமமிருப்பதால்பஞ்சப்பிரம்ஹோப நிஷத்தை

ன்னும் விசேஷத்தால் முக்கியமான விந்தப்பிரகாணம் பிரபலமும், தைத்திரியோப நிஷத்தென்னுஞ் சாமாநியத்தால் கௌணமான வந்தப் பிரகாணம் துர்லபமுமாகி ஸத்யோ ஜாதாதிமந்திரங்கள் சிவைகபரமென்பதே பசுமாத்தாணியறைந்தாலென்ன நாட்டப் பட்டது. தைத்திரியத்துகனே பஞ்சப்பிரம்ஹோப நிஷத்தைகோக்க ஸாமானியத்வமுண்டகுமெனின், ஸ்காநதம் ஸ்ரீராமகீதையிற் பெறப்பட்டதாகக கூறவந்த விஷ்ணுபாரம்யமெகனே தலைகாட்டுமெ? ஸ்காந்தம் சிவபாரம்யபபிரதிபாதித புராணங்களிறறலைமை பெற்றதென்பது சர்வபிரசித்தி யாகையால், அதனிடததில விஷ்ணுபாரமய புத்திவைப்பது சாவாசங்கததெனக. "రామంత్రేత్రంసోమార్థధారణంశూలినంపరం। భస్మోద్ధూళితసర్వాంగం కపర్దినముపాస్మహే" என்னும் வாஸிஷ்டவசனததால மேலுண்மைவெட்டவெளியாயிற்றென்க. இபபடிப்படடவுபநிஷதாஹஸ்யாராத்தங்களையெல்லாம வேதபாஷ்யரானபாஞ்சராத்திரிகளுககுச சொல்லுமபடி நேரிடடதேயென்னும் வருததமெம்மையதிகமாமாயப் பாதிககின்றது. "శుగస్యతదనాదరశ్రవణాత్తదాద్రవణాత్సూచ్యతేహి" என்னும ஸூத்திரப்படி சூத்திரர்களுக்கொப்பாகப் பாஞ்சராத்திரிக்கு வேதத்திலதிகாரமில்லை யென்று நாம்சொல்வது யுக்தியுக்தந்தான். இந்ததுர்க்கதியைத்தந்தலையிலேற்றிக்கொண்டிருப்பதறியாது சிவத்விஜர்களுக்கு வைதிகோபநயநங்கூடாதென்று வைத்ய நாதாதிகள் சித்தாந்தம்பண்ணியிருககின்றார்களென்று பிறரிடமுள்ளவவிவேகத்தையும் வெளிப்படுத்தி (தான்கெட்டதுமல்லாமல் சந்திரபுஷ்கரணியையுங் கெடுத்தது) என்பதுபோலப் பிரதிஷ்டையடைய விரும்பிய வப்பட்டைநாமப்பறையனா யென்னசெய்தாற்றான் தீரும்? இன்னும், வாமதேவாயநமः, ஜ்யேஷ்டாயநமः, காலாயநமः, கலவிகரணாயநமः, இத்யாதிசிவமந்திரங்களையெல்லாம் தங்கள்தேவதா பரமாகவே பொருத்த நிமித்

தமில்லாமல் அக்ஷரங்களை யொன்றோடொன்று சேர்த்தெழுதுவதே பொருளென்றுகொண்டு இஷ்டம்போலெல்லா மெழுதிவந்து மீன், ஆமை, சிங்கம, பரசுராமன், ஏழைராமன், பலராமன், கிருஷ்ணனிவாகளிடமே சமர்த்தித்துக் கற்கியென்னுங் குதிரையிடஞ் சமர்ததிபபதற்கு மந்திரம்போதாமையால் அதைச சொல்லாதொழிந்தது பவிஷ்யத்தென்னு மிடந்தோற்றுகைககாக வென்றாளையிட்டனர். வேதந்தோன்றிய காலத்துக்கு ஏழையிவடய னிளிசசவாயர் முதலினோரும் பவிஷ்யத்தையே யபேக்ஷித்தவர்களாக, ஐயோபாவம்! குதிரைமூஞ்சிக்கு மாத்திரமிடமகபபடாமறபோய்விடடதால பவிஷ்ய நியாயங்காடடவந்த வப்பண்டிதசசிரோஷ்டர்பவிஷ்யமே குலைந்தது! குலைந்தது!!

இங்ஙனநிற்க, ஸ்ரீ சாஸ்திரங்களில், "தஸ்துரமக்ஷ்ரோ ஸர்ஜாமஜநார்த்த." என்றுதொடங்கி யுபயோகமிலலாத சிலசுலோகங்களை யெழுதிவிடடனர். ஸ்ரீ சாஸ்திரமென்பது சுருதியா? ஸ்மிருதியா? இதிஹாசமா? அலலதுபுராணமா? இவைக ளலலாமையால பாஞ்சராத்திரத்தைச சேர்ந்த கசுமாலபாகமொன்றெனவைதிகராயுளளபோ கழிக்கின்றனர். அதனால், அப்படிப்பட்ட வப்பிரமாண வசனங்களுக்கு ஸமாதானஞ்சொல்வது அநாவசியமெனக்கொண்டுபேக்ஷைசெய்தனம். இம்மட்டேயன்றி (ந்ருஸிம்ஹதாபநீயோபநிஷத்தை) விஸ்தரிக்கப் பிரவர்த்தித்து "ஏதத்வாஏதத்ஸுதர்ஶநஸ்ஸுமசக்ரம்நாம்ஸ்வ காமிகமோக்ஷத்வாரம், ஋ஷ்மயாயஜுர்மயம் ஸாமமயம் ப்ரஹ்மமய மவ்யக்தமயம் பவதிதஸ்ய புரஸ்தாத்ஸ்வஸ வஆஸதே - ருத்ரதக்ஷிணத: ஆதித்ய:பஶ்சாத் - விஶ்வேதேவா உத்தரத:, ப்ரஹ்மவிஷ்ணு மஹேஶ்வராநாத்யாம் - ஸூர்யாசந்த்ர மஸாபாஸ்வாஸ்ஸோ:" என்றற்றொடக்கத்து வாககியங்களால் சகரத்தாழ்வானுடைய பிரபாவபிரசம்ஸையால் சிவபரத்வஹானி சித்தித்ததென்று திருகுபேசினர். இந்தவுபநி

ஷத்தானது ஸ்தூலப்பார்வையில் க்ருஷ்ணாநாமவிஷ்ணுபரமாகத்தோன்றுமேதவிர ஸூக்ஷ்மப்பார்வையில் பரசிவபரமாகவேவெளியாகாநிற்கும். எங்ஙனமெனின், பிரம்மா விஷ்ணுமஹேசுவரர்களாகிய மும்மூர்த்திகளுக்கும் மேலானதுரிய பரமசிவனால் விஷ்ணுவுக்கு வெகுமானமாகக்கொடுக்கப்பட்டதுசுதர்சனமென்று யாவருக்குந்தெரியுமே! சுதர்சனமென்னுமந்தச்சக்கரத்தை விஷ்ணுவும் நாபியிலிருந்து பூஜிக்கினறாரல்லவா? துரியவிஷ்ணுவைப் பாஞ்சராத்திரியோரொப்பவில்லை. துரியசிவனுண்டென்பதற்கு இதரகருதிகள் அநேகமாக விருந்தபோதிலும் இந்தகருஷ்ணமஹாதாபநீயோபநிஷத்திலுங்கிழ்வாகியங்களாலநிலைபெறக்காட்டுகிறோம். "ஸஹோவாசப்ரஜாபதி- ஆஸ்ஸைவாஸீதேகஸ்ஸ ஏகாகீ ஸர்வாணிபூதானிப்ராணா இந்ரியாணிசதேவோஸ்ஸ மஸ்ருஜதஸ்மாத் ஸ்வராட் ஸ்வராட் தஸ்மாத்ஸ்ஸ்ரேஷ்ட்ரமம் பாவஜாநீயாத்" என்று ஆரம்பித்துச் ருரியனையிரண்டாவது பாதமும், சந்திரனையுனாலாவதுபாதமுமாகச்சொல்லியபின் "ஸ ப்ரஜா ஸிஸ்ருக்ஷுஸ்தபஸ்தப்த்வா ஸ்வராட் தஸ்மாச்சுக்ரம்பாவஜாநீயாத் யாஜாநீதோஸ்ய தத்ஸ்தாநம்ச்ருணு" என்று சொல்லிமுடித்ததால் திரிமூர்த்தியுகதீர்னரான பரமசிவனே நாலாவதுபாதத்தின் அதிஷ்டானமென்று ஸ்பஷ்டமாயிற்று. பின்னுமிந்தஸாமதத்தினதுநாலுபாதத்தையுஞ்சொன்னபிரஜாபதியானவர் "யுக்தம்ஸத்யாரபரம்ப்ரஹ்ம புருஷம் கிருஷ்ணபிங்கலம். ஊர்த்வரேதம்விரூபாக்ஷம் விஶ்வரூபாய வைநமோநம:। உமாபதிம் பசுபதிம் பினாகிநம்மிதுஷ்டுமி:। ஈசாநஸர்வ்வவித்யாநாம் ஈஶ்வரஸ்ஸர்வ்வபூதாநாம்" என்றித்தியாதி மந்திரத்தையுஞ் சொல்லி அந்தப்பிரகரணத்தை யுபஸம்ஹாரஞ் செய்திருக்கின்றனர்.

இந்தவுண்மை நியாயங்களால் மேலுப நிஷத்தானது பரமசிவபாரம்யப் பிரதிபாதனமென்பது திர்மானம். இதனையுணரும் புண்ணியமின்றி யேகாதசருத்ரர்

కలేయుం, త్రిమూర్తియంతర్గతరుద్రాయుం సంతరిచన సక్కారత్తిన్ పరివారంగళాగచ సొల్లలియదైమాత్రమ పార్త్తుచ శివపారమ్య మిల్లయెనదు గుణాత్తమవంత ఉప్పాణ్ణచరాతదిర పాలిచరాయిన్ను మిడిత్తుణాప్పాం. త్రిమూర్తియంతర్గతరుద్రాయ పరివారమాగచసొల్లియపడియేవిష్ణువైయుమాణ్డిదైత్ తిరుప్పదైమదైత్తుత్తువాదశాత్తియరుళొరువరాగియ విష్ణువెన్ఱుసమాధానమపగాదుకొణ్డవచ్చమక్కుణాయాలెన్నపయన్ కణ్డరా? అన్దచశకరమ శ్రీ పరమేశ్వరాగైయిలిరుదదాగైయాల విష్ణువుమ్ముదలియ త్రిమూర్తిగళుమ్ పరివారంగళాయిన. ఇవ్వుపనిషత్తానదు స్తూలపదార్థవైయాల్ (నృసింహరాగియ) విష్ణువేవాచకమాగత్తప్పొరుళెనవుణరాదదువదు పోలనిరుప్పినుమ, యామిదుగాలుమ నిరూపిత్తదువన్ద సకలపదియాలుమ శ్రీపరమశివనే లక్ష్యమాగదప్పొరుళెన కాటట్టిరదెనపదు వెళిప్పడై.

ఇన్ద నృసింహమూర్తియిన్నుడైయ కాలత్తైయుమ్ డక్కి మేలిట్ట పరాకక్రమముళ్ళ సరపాలదారణ్ చెయ్ద పరమశివన్నుడైయ మహిమయై విశేషమాగచ సొల్లుగిఱ సరభోపనిషత్తైచ శైవపురాణంగళుత్ తామసంగళెన్ఱవర్ పేశిత త్రిపురదుపోల సొల్లలాదవరాయిల అవరాపేశ వేణ్డువదాత్తైచకిడమిన్ఱు. "అథ్యేతం ప్రేప్సవో బ్రహ్మణమువాచ, భోభగవన్ బ్రహ్మరుద్రాణాం మధ్యే కోధికతరో కోధ్యేయస్తత్త్వమే వనో బ్రూహి" ఎన్ఱుపకగిరమిత్తు, "తస్మైస హోవాచ పితామహస్సబహూనిపుణ్యాని కృతానివేన తేనైవలభ్యోసర మేశ్వరోసౌ। యస్త్వంగజోహం హరిరుద్రముఖ్యా మోహాన్నజానంతిసురేంద్రముఖ్యాః। ప్రథుంపరేణ్యం పితరంమహేశం యోబ్రహ్మణం పిదధాతితస్మై। వేదాంశ్చసర్వాన్ ప్రహిణోతిచాగ్రం తంవై ప్రథుంపితరందేవతానాం। మమాపి జ్ఞోజనకందేవమీడ్యం యోంతకాలేసవ లోకాన్సంజహార। సవి

కశ్శ్రేష్ఠశ్చవరిష్ఠశ్చ। యోఘోరంపేమహాస్థాయిశరభాఖ్యమ్మహేశ్వరః। నృసింహాలోకహంతారం సంజఘానమహాబలః। హరింహరంతంపాదాభ్యామనుయాంతిసురేశ్వరాః। మావధీఃపురుషంకృష్ణం విక్రమస్వమహానసి। కృపయాభగవాన్విష్ణుం విదదారనఖైఃఖరైః। చమాంబరోమహావీరో వీరభద్రోబభూవహ। సకోపక్రోధ్యయు స్సర్వేపాంసవసిద్ధయే। యోవామపాదాచితః కృష్ణనేత్రస్తస్యైరదౌచక్రమతివహ్నిస్థః। తస్యైరుద్రాయనమః. అస్తు। యోవధమ్యజ్ఞరుసంఘాన్విజిత్యకృష్ణంబబంధోరగపాశేనవీరః। తస్యైనమస్తు। యోలీలయైవత్రిపురంధదాహకృష్ణంకరంపామనూయాంగ్నినేత్రం। సర్వేదేవాః పతితావవాపుః స్వయంతిష్ఠోప్యకపర్దిస్వబంధూవ। తస్యైనమస్తు। యోమత్స్యకూర్మాదివరాహసింహాన్విష్ణుక్రమంతం వామనమాదిదేవం। సర్వక్లబంపీడ్యమానం సురశ్రేష్ఠసృత్య మస్మత్ప్రియమంచ। తస్యైనమస్తు। యేవంప్రకారేణ బహుధాప్రతుష్ట్యాతమూపయామాసు నీలకంఠం మహేశ్వరం। తాపత్రయసమ్భూత జన్మమృత్యుజరాదిభిః। నానాపదానిదుఃఖాని జహారహరమేశ్వరః। యేవమంగిరోచ్ఛిదః ప్రాప్తానాం సర్వదేవానాం। శంకరోభగవానాద్యో రక్షతుసకలాఃప్రజాః। యత్పాదాంభోరుహద్వంద్వమృగ్యతేకృష్ణనాసహ। స్తుత్వాస్తుత్యమ్మహేశాన మవాప్తజనసంగోపరం। భక్త్యానమ్రతనోఃకృష్ణో. ప్రసాదమకరోచ్ఛివః" ఎన్నుం వచనంకలాల్ వెకు పుణ్యాత్మకులోచ చెయ్తవర్కలాలటయత్తకకవరుం, పరమేశువరరుం, తిరిమూర్త్తికలుకుప్పత్తి స్థానమానవరుం, ఇన్తిరాతికలాన్ మోకతాలమియప్పడాతవరుం, ప్రభువుం, శిరేష్టరుం, సకలరుక్కుంపితావుం, మహేశువరరుం, ప్రమ్హావైయుణ్డుపణ్ణి అవరుక్కువేతంకలేక కొడుత్తవరుం, ఎనక్కుంవిష్ణువుక్కుం జనకరుం, దేవరాయులవరుం, యావరుంతుతిక్క వరియవరుం, అన్తియకాలత్తిల్ సకలలోకంకలేయుంసంహారంచెయ్కిన్రువరుం, ఎకరుం, శిరేష్టరుం, వరిష్టరుం, భయంకరమాన శరభమెన్నుంవేషత్తైత్తరిత్తు లోకపీడితరాయిరున్త నరసింహనాయ

டித்தவரும், பாதங்களால் ஹரியையரிக்கின்றவரும், புருஷராகியவிஷ்ணுவை வதஞ்செய்யாமல் தேவரீருடைய பராக்கிரமத்தை மாத்திரம் அவரிடத்திற்காண்பித்தருளுமென்று சகலதேவர்களாலும் பின்றொடர்ந்துபிராதிக்கப் பட்டவரும், கிருபையினாலே ந்ருஸிம்ஹருடையவுடலின் றோலைமாத்திரம் நகங்களாற் கிழித்து அரையில் வஸ்திரமாகக் கொண்டவரும், மஹாபலமுள்ள வீரபத்திரமூர்த்தி யானவரும், சாவரும் ஸகலசித்திகளினபொருட்டுத் தியானஞ்செயயத் தக்கவரும், விஷ்ணுவினுடைய கண்ணாலபூஜிக்கப்பட்டவரும் ஆதிமூர்த்தியுமுள்ளவரும, அதனால விஷ்ணுவுக்கு ஸம்மானமாக ஸுதரிசனமென்னுஞ்சக்கரத்தைப்பிரஸாதித்தவரும், தக்ஷயாகத்தில சகலதேவர்களையுஞ்செயித்து நாகபாசத்தால்விஷ்ணுவைக்கட்டி யுருட்டினவரும, லீலையினாலேயே திரிபுரத்தை யெரித்தவரும, வியாபகராகையால விஷ்ணுவும், சென்றதையறியுந் தன்மையாற்கவியும், சந்திரசூரியாக்கினிகளென்னு நேத்திரமுடையவரும், சகலதேவதைகளும் பசுக்களானபடியால தாம் பசுபதியானவருமான அந்தருத்ரருக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறோம். விஷ்ணுவையும, அவருடைய வவதாரங்களான மத்ஸ்யகூர்மவராகந்ருஸிம்ஹாதிகளையுமவாட்டிபபிடிக்கின்றவரும், சுரேசரான ஆதிவிஷ்ணுவையும், மன்மதனையும், இயமனையும் பஸ்மமாகச்செய்தவருமான அந்தவருத்திரருக்குநமஸ்காரம்என்றின்னவாறுவெகுவிதத்தால தேவர்கள்தனித்தனி நீலகண்டரான மஹேசுவரரைத் துதித்து ஸமாதானஞ் செய்தாகளெனவும், பரமேசுவரரானவர் அவர்களுடைய தாபத்திரய்மாகிய ஜன்மமிருத்யுஜரைமுதலானவற்றாலுண்டான நானாவித துக்கங்களையும் ஹரித்தார். இப்படித் தேவதைகளுடைய பிரார்த்தனையையங்கீகரித்தாரெனவும் பெறப்பட்டது. தேவதைகள் பிரார்த்தித்த காலையில் விஷ்ணுவைப் பஸ்மமாக்கா

மலிருந்தபோதிலும் பிரளயகாலத்தில் ஸம்ஹாரஞ்செய்தபடியால் பூர்வோத்தரவிரோதமில்லை. பகவானும், ஆத்தியருமானசங்கரர் சகலபிரஜைகளையுமிரக்ஷித்தார். எவருடையபாதாரவிந்தங்கள் விஷ்ணுவால் தேடப்படுகின்றனவோ, அந்தவிஷ்ணுவுடன் கூடித் தேவதைகள்வாக்குமனசுகளுக் கெட்டாதவரும், துதிக்கத்தக்கவருமானமஹேசுவரனைத் துதித்துப் பின்னர்ப்பக்தியால்வணங்கினர். அப்போதுசிவபெருமான்விஷ்ணுவுக்குப்பிரசாதஞ் செய்தாரென்றிப்படி யாருந்தப்பிரகாரர்ந்தரமாகப்பிரதிபாதிக்குஞ்சுருதிகளைக் கண்டுதெளியும் புண்ணியமின்றி வேதங்களிற் பரமசிவபாரம்யத்தைக் குலைக்கத்தொடங்கியவப்பாஞ்சராத்திரக்கழுதையின்மனோதமெப்படிப பூர்த்தியாகும்? நிருவிம்ஹதாபநீயத்தை ஆஸனமனையாகச செய்துகொண்ட விந்தச்சரபோபநிஷத்தைப் போலிதையுமப்படிச் செயயத்தக்க வோருபநிஷத்தையெந்தப்பாஞ்சராத்திரியாவது காட்டவல்லவனேலன்றோவவர்பரம்மதத்துக்குப் பிராகாரியமுண்டாம்? உலகத்தில் பிரசித்தங்களான நூறறெட்டுபநிஷத்துக்குள்ளொன்றுவதுசாபத்தை நிகரிரகித்தவிஷ்ணுவைச்சொல்லுமாகில் வித்துவான்கள் சபையேறிவரட்டும் பாரபோம். ஒருதுண்டுவசனத்துக்குங் கெகிகெட்டவத்துர்மதப்பிராந்தர் சிவனுடையபாததத்தை விஷ்ணுநேத்திரத்தால்அர்ச்சனைபண்ணினதும், சிவனுடையபாதத்தை விஷ்ணுதேடியலுத்ததும், இன்னுமவேறு சிவபணிகள் விஷ்ணுசெய்ததுமாகியயாவும் மாயா ஸீதையைப்போல்சிவனால் சிருட்டிக்கப்பட்டமாயாவிஷ்ணுவினுடையநடத்தைகளென்று சமாதானந்தேடிக் கொண்டனர். இத்ற்குமேற்காவது சுருதிபிரமாணங்காட்டி யொப்பச்செய்தாலல்லது வச்சிரிப்பாருண்டஜன்மத்துக்குச் சிலாக்கியமுண்டாவதெப்படி?

இந்தவிசித்திரத்தை நினைக்குந்தோறுஞ்சிரிப்புண்டாகிறது. என்னெனின், மாயாவிஷ்ணுவைச் சிவன்சிருட்டித்துத் தன்க்குப்பலவிதத்திலுங்கீழாகச்செய்கையில் மெய்யானவிஷ்ணுவென்ன செய்துகொண்டிருந்தனர்? தூக்கந்தெளியாதுகிடந்தனரோ? அப்புறமாவதுவிழித்ததில்லையா? விழித்தபிறகேனுஞ் சிவனையேதுஞ்செய்ததில்லையா? இன்னுந்துங்குமூஞ்சியாகவேதான்கிடக்கின்றாரோ? ஐயோபாவம்! இனியாவது அவரைத்தட்டியெழுப்பிச் சாஸ்திரதைப்படுத்துவாராக. அந்தவிஷ்ணுவானவர் தேகத்தைப்பூமியிற்கிடத்தியிருப்பதிலதிக பிரீதியுடையவராகையா லவரையெழுப்புவதுகஷ்டம்! கஷ்டம்!!வடபத்திரசாயியாய்ச்சயனகோலத்தாற்சிவனைப்புணர்ந்து அயனைப்பெற்றும், மோகினியானபோது கீழே தள்ளிச்சிவனுர்தர்வித்தலால்சாஸ்தாவைப்பெற்றும்,விருஷபமாகிசசிவபெருமானுக்கெதிரில்சயனகோலத்தாற் பொலிந்தும், காசியில்மஞ்சிதேவர்வேண்டுகோளாற் சென்று ஸ்ரீவிசுவநாதர்சந்நிதி முன்பாக வீழ்ந்துநமஸ்கரித்துக்கொண்டுமிருக்கும்பலகாட்சிகளாலவர்தன்மையினிதுவிளங்கும். எஜமானருக்கன்றி மற்றையருக்கவரொழுந்திரார்! எழுந்திரார்!! சிவனுர்க்குவிஷ்ணுவைச்சகலபடியாலுந்தாழ்ந்தவரென்று மாயாவிஷ்ணுவிவகாரகற்பனையாலாவதுஅவரோயங்கிரித்தனராகையால்,மெய்பொய்யென்பதுமாத்திரமே சந்தேஹாஸ்பதமாயிற்றன்றிவிஷ்ணுவணங்கினுரென்பதுமாத்திரம் பேதிக்கப்படவில்லை? பொய்விஷ்ணு வென்பதிற்போந்தவாபாசத்தை மேலே காட்டினேமாகையாலின்னுங்கொஞ்சமெடுத்திசைப்பாம்.சாமானியனொருவன்மஹாராணியாரைப்போலொரு பிம்பத்தைச்செய்து அதைப்பலவாறுபாவருமறியும்படி அவமானப்படுத்துவானெனினவனுக்கென்னகதியுண்டாம்? விஷ்ணுவானவர்பரமபதியானகாலத்துஅவரைப்போலொரு பொய்விஷ்ணுவைச்சிவனுருண்டாக்கிஅவமான

ப்படுத்தினுரென்ருலப்போதுசிவனை விஷ்ணுவென்செ
ய்திருக்கமாட்டார்? ஏதாவதுசெய்தாரெனினென்னசெ
ய்தார்? அவையெங்கேசொல்லப்பட்டது? பொய்விஷ்
ணுவைச்சிவன்பரிபவமுண்டாகச்செய்ததே வேதத்திற்
பெறப்பட்டதாயின், மெய்யானசிவனையவர்செய்த குற்ற
த்துக்காக விஷ்ணுதண்டித்தலை வேதங்கூறுதொழியுமா?
அந்தப்பாகத்தை வேதத்திற் கொஞ்சமெடுத்துக்காட்
டலாமே! இந்தவிடத்திற்பொய்யான விஷ்ணுவையே
சிவன்மாடாக்கிக்கொண்டனென்றதேத்யாதிகளைக்கூறி
த்திருப்பதியுடைந்துகொண்டவர் மற்றோரிடத்தில்மாட்டா
கவும், பாணமாகவும்மெய்யானவிஷ்ணுவேயுருக்கொண்
டசிவனைக் காத்தாரெனவும், அந்தவிஷ்ணுவாகிய மாட்
டின்மேல் சிவனேறியதுகொண்டே சுமந்தமாட்டை
நோக்கச்சிவனுருயரமாட்டாரெனவும், அதுசிவன்றலையி
லேறியிருக்குஞ சந்திரனைநோக்க விளங்குமெனவுஞ ச
மாதானங்கூறத்தொடங்கி யூளையிட்டதென்னை? மேலி
டத்தில் பொய்விஷ்ணுவோ மெய்விஷ்ணுவோவென்னு
ஞ சந்தேகந்தெளியவேண்டுமென்று தொடுத்தவாசங்
கையுமீண்டு விட்டொழிந்தமையால சர்வகருதிகிஷ்ட
மாகிய சிவோத்கர்ஷம் தாழாது! தாழாது!! இந்தவே
தாந்த பாகங்களையெந்தவிந்திரஜாலங்காட்டி மாற்றத்
தொடங்கினுமேருது! ஏருது!!

மேலெடுத்துக்கொண்ட மாயாவிஷ்ணு ரோதன
ப்படியே நாரதபாஞ்சராத்திரமென்றும், சுகபாஞ்சரா
த்திரமென்றும், ஆக்கினேய பாஞ்சராத்திரமென்று மி
ப்படிப் பாஞ்சராத்திர பேதங்களைக் கல்பித்து ஸ்மிருதி
புராணங்களி னிந்திதமாகிய பாஞ்சராத்திரங்களுக்குப்
போக்குவரத்து விஷ்ணு பாஞ்சராத்திராதிக்யத்தைத்
தாபிக்க விரும்பினர். பாஞ்சராத்திரமென்பதே [illegible]
[illegible] நாநாவித பாஞ்சராத்திரங்க

ளை நாடியழுங்குத னலனுசெய்வதெப்படி? எல்லாப்பா ஞ்சராதத்திரங்களுந் தண்டாபூபிகாநியாயத்தா லெடுபட் டுப்போமாகையால்,(ఇతిహాసపురాణాభ్యాంవేదంసమపబృంహయేత్) என்று வேதத்தை யிதிகாசபுராணங்களால் விவரித்த றியத்தக்கதென்று சொல்லுகையால் மாயாவிஷ்ணு விஷயத்துக்கு அவைகள் பிரமாணமாகுமெனின், ஸ்மிருதிகளிற்கூட வேதவிருத்தங்க ளிருப்பதால் முக்கியப பிரமாணமாகாதெனறு யாவருமொப்புக்கொண் டிருக்க வதற்குங் கீழுபபிரமாணங்களாகிய விதிகாசபுராணங்களில வேதவிருத்தாமசங்களிருப்பதி லென்னவாக்ஷேபம்? இதனால அவைதிகங்களாக விதிகாசபுராணங்களிற் கூறுமாதத்திரத்தானே யங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பது அடியோடே சாயந்ததென்க. (భారతఃపంచమోవేదః) என்று சொலலியது மேகதேசாபிபபிராயமே தவிர வேறில்லை. இதிஹாஸதவபபிரஸித்தியாலும், அதிலந்தாக்கதமாகிய பகவத்கீதை முதலியவற்றை ஸ்மிருதிகளென்று விவகாரம் ஸித்தமாயிருபபதாலும் ஐந்தாம்வேதமெனனு மௌபசாரிக நாமம பாரதத்துககுண்டாயினமை யவ்வளவாகப பிரமாணமாகாதென்க. இன்ன பிரஸித்தமான நியாயவிஸ்தாரங்களும், புராணுபேக்ஷயா விதிஹாஸம பிரபலமாகாதென்னு முண்மையும் இராமசுபபு என்னும் அசததொருவன்செய்த விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யம் என்னுங கபோதித்திரட்டை மறுத்து ஸ்ரீமத் அப்புசாஸ்திரிகள் செய்தருளிய (விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யகண்டனம) என்னுங் கீர்வாணகிரந்தத்தா லினிது விளங்கும். இப்படிப்பட்ட பிரபலநியாயங்களையும், பிரமாணங்களையுஞ் சித்தசமாதானத்தோடு சிந்தியாது "శాస్త్రస్సర్వవిద్యానా మీశ్వరస్సర్వఘాతానాం బ్రహ్మోపదర్శ్రీమణోపదర్శ్రీ శివోమేఅస్తుసదాశివోం" என்ற தேவியாதி சிவமந்திரங்களை யெல்லாந் தங்கள் தேவதாபாலு சமர்த்தித்துக்கொள்ள வாசைப்பட்டால் என்

செருப்படி யுண்டாகாது? இந்தமந்திரத்துடன் ஸத்யோஜாதாதி மந்திரங்களையும் விஷ்ணுமந்திரமென வீண்டழுவந்த வவ்விழுதைமக்க ளம்மந்திரங்களை விஷ்ணுவாராதன சமயங்களிலாத்மார்த்த பூரார்த்தங்களி லேன்வழங்கிக்கொளளாராயினர்? சிவாகமங்களில்சிவபூஜாப்பிரகரணத்தில் விதிககப்பட்டபடியே பாஞ்சராத்திரத்தி லம்மந்திரங்கள் படிகக்பட்டாமற போனகாரணமென்னை? வீணாசையா லெங்களுககே யாவுமுண்டென்றாராருடமைககுப பேராசைப்பட்டால செரிக்குமா? செருப்படியே சிறக்கும்! சிறககும்!!

இதுநிற்க, "అధ్వనామధ్వపతే శ్రేష్ఠస్త్వధ్వమ పారమసీయ" எனவும், "యత్త్వామహేసామ నసాయమద్రిః" எனவும போந்த சுருதிகளால ஷடத்துவாப் பிரதிபாதகமும், சிவபூஜோச்சவாசாராதி பிரதிபாதகமும் பெறபபடுதலை யருயையால் அபாரததகூற முயலுமதுவும் மேல்வாககியவிவகாரங்களி னேரிடட கதியையே பெறுமாகையா லதனை யிங்கே விஸ்தரியாது விடுததாம. இப்படியே வேதமடங்கலுஞ சிவாகம ஸநகேதிதபரிபாஷைகளால் தத்வத்திரயநகளை நிருபணம்பண்ணி யிருத்தலில் வீண்மாச்சரியங் கொள்வதனு லேதாவது பாஞ்சராத்திரம் வைதிகமாகபபோகிறதா? நாரதபரிவராஜகோபநிஷத்தில் (நாதம், பிந்து, கலை) என்னுஞ சைவபரிபாஷாதத்துவத்தை "నాదః బిందుః కలాశ్చేతి శాంభవ్యస్తిస్రః మనోన్మనీ" என்னும் வாக்கியங்களால் பிரணவ விவரணஸ்தலத்தில் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் வேதமடங்கலுஞ சைவமென்பதும், வேதத்தினர்ந்தமா யுள்ளது சிவாகமமென்பதும் பசுமரத்தாணியழைந்தா லென்னநாட்டப்பட்டது. பாஞ்சராத்திரிகள் வேதபாஹ்யரென்றபடி வேதாதிகாரியல்லாத வவ்வெறித்தாதர் மேற்போந்த வுபநிஷத்துக்களை யொராறொரு காலத்துங் கண்டே

கேட்டுமிராத தன்மையால் வேதத்திலும், வைதிகங்களிலும் சாந்தியென்றும், சாந்தியதீத சிவனென்றும், பிந்துவென்றும், கலையென்றும் வரும் சைவதத்வங்கள்பெறுப்பட்டனவேற் காட்டசசொல்லி வினவினர். அவரிது வரையிலிந்தச சப்தஜாலங்களை வேதத்திற் காணுதிருந்தது யுக்தந்தான். நாம் வேதங்களைப பார்க்க வதிகாரமிலலாதவராகையா லெப்படிப் பார்ப்பதென்றெண்ணியெண்ணிப் பயந்து காலங்கழிதது வந்ததனுல் ஸித்தித்த வேதபாஹயத்வமே யனறோ வன்னதுராபேக்ஷங்களிலவரையேவிற்றுர்இவையேயன்றி வேதத்தி சொல்லப்படாத சிலதத்வங்களுஞ சிவாகமததிலுண்டு. அவையும் வைதிகமேயாம். எங்ஙனமெனின, ஒருவிருக்ஷத்திற் காணபபடுகிற கொப்புகளும், குலைகளும, பூக்களும,காய்களும்,பழங்களும் விததிற காணுமலிருநத போதிலும் சூடசுமரூபமாக வதிலிருபபனவாகயூகித்தறியுநிதரிசனமேவேதததிற் பெறபபடாத சைவ ததவங்களுக்கும் வேதாவிரோதத்வததை நிலைபெறசசெயயும். காரியமானகடத்தில் காரணமான மண்ணிலிலலாத ஆகாரவிசேடங்களைக் கண்டபோதிலும, அவை மண்ணைவிட்டாமலிருபபனபோல் வேதபாஷ்யமான சிவாகமமானதுவேதத்தைவிடவேமாட்டாது. இப்படியே பாஞ்சராதிரத்திலுங் கொளளாமோவெனின, பாஞ்சராதிர ஸித்தமான சுவேதம்ருதிகாதாரணம, தபதமுததிராதாரணம் இத்யாதிகளை வேதம பச்சையாய நிந்தித்தலால் பாஞ்சராத்திரம் வைதிகமாகாது! ஆகாது!! வேதத்தில் நிந்திக்கப்பட்டதொரு விஷயமே வேதபாஹ்ய மாகுமன்றி வேதத்திற் பெறப்படாதனவும், பெறப்படாமையால் வேதத்தில் நிந்திக்கப்படாதனவுமாகிய விஷயங்கள் வேதபாஹ்யமாகா! ஆகா!! பாஞ்சராத்திர ஸங்கேதித விஷயங்கள் வேதநிந்திதமாதலபோல் சிவாகம ஸங்கேதித விஷயங்கள் யாண்டும் நிந்திதம் பெறுமை

யால் சிவாகமமடங்கலும் வைதிகமென்பது சொல்லா மே யமையும்.

இங்ஙனநிற்க, சித்சிதீசுவர பதார்த்தத்திரய பிரதிபாதகமாகிய இராமநுஜ ஸங்கேதித மதாசாரத்தை அவைதிக பரிபாஷா மூலமென்றது செல்லாதெனக் காட்டவேண்டி ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பிரதிருத்யதிகரணாதிகளில் சிதசிதாதித்வங்களை யிட்டே ஸ்ரீகண்டாசாரியர் தத்வநிரூபணஞ்செய்த தென்னையென்று வாய்மதம்பேசினா. பாசம் என்பது பந்திக்கற்பாலதாகியவொரு பொருளும், பசுவென்பது பாசத்திற்பட்ட தொருபொருளும், பதியென்பது இவ்விரண்டையு மாளுமொரு பொருளுமென்பது அமையும். இவ்விலக்கணப்பாட்டிற் கேற்பவே பதாரதத்திரயங்களை வேதசிவாகமங்களுணர்த்தாநிற்கும். இநதச்சப்தங்கள்வேதத்துக்கும், சிவாகமத்துககுமொதத பரிபாஷாமூலங்களாய்பபிரகாசிக்கின்றன. இவையல்லாத சித்தசித்தீசுவரனென்ற தேத்யாதி சப்தங்கள் அமுக்யமென்பதை நிரூபிப்பாம். சித்தென்பது பசுவும், அசித்தென்பது பாசமும், ஈசுவரனென்பது பதியுமாகக கொளளவருங்கா லவையாண்டு மப்பொருளைப் பயவாமற்பிறமுமசங்கதத்தாலமுயும். எங்ஙனமெனின், சித்தென்பது பசுவுக்கேயன்றிப் பதிக்கே முக்கியமெனக் கொள்ளவரும். சித்தென்பது அறிவு எனப்பொருள தாலால் அறிவாயுள்ளது பதியேயாம். பதியறிவுக்கு அழுக்கில்லாமையாலது சதோதயமாயொருபடித்தாதலமையும். பசுவுக்கு அறிவுளதேனு மந்துடனழுக்கு முடைமையா லவ்வறிவு சித்தென்னும் பெயரை யறியாமை தொலையுமட்டும் பெறுதலசங்கதம். சுத்தவறிவாகிய பதியும், மலினவறிவாகிய பசுவுமொருபடித் தாகாதபோது சித்தென்னும் பெயரிரண்டுக்கு மொப்பவுரைத்த லெப்படியிசையும்? சுத்தவறிவுக்கே சித்தென்னும் பெயர்நிலைக்குமன்றி, மலினவறிவுக்கு

கௌணபட்சமே சால்புடைத்தாம். பாசம் என்பது அழுக்கும்; பசுவென்பது அழுக்கிற்பட்டதொரு பொருளும், பதியென்பது அவ்வழுக்கிற் பற்றாத சுதந்தரப் பொருளொன்றுமாகிற சைவஸங்கேதித பரிபாஷையவ்வப்பதார்த்த லக்ஷணவிரோத மின்றிக்கே யமையுமாபோல் பாஞ்சராத்திரஸங்கேதித பரிபாஷை யமையாமையையின்னும் பிரவசனிபபாம். சித்தென்பது பசுவுக்கு விருத்தத்தை விளைவித்தல்போல் ஈசுவரனென்பது பதிக்குரிமையாகக் கோடலு மசங்கதமேயாம். எங்ஙனமெனின், ஈசுவரனென்பது அவர்மததிற் போ ப்ரம்பொருளாகிய விஷ்ணுவுகு ரூடிப்பெய ரன்மையானும், நாராயணர், விஷ்ணுவெனபனவாதிகளே யுரிமையாகலானும், பசுபதியென்னும் ரூடிப்பெயர் சைவஸித்தாந்தத்திற் போந்த பரததுவபொருளுக் குரித்தாமாபோ லவர்மதத்தி லமையாமையானுமேயசங்கதமென்றலமைவுடைத்தாம. பாசம என்பதை அசித்தெனக் கூறுவது மவஸ்ப்படுமாறுகாடடுதும. புதியென்பது ஆன்மாவைநோக்கவசித்தாயினும, தேகததை நோக்கச் சித்தாமாறு வெளிப்படலால் புதியாகிய சித்தும், தேகமாகிய வசிததுங் காரியப்பாடடைப் பெறுதற்கிடமாகிய மூலபாசததை அசித்தென்னும் பரிபாஷையால் வழங்கலுமேனசங்கதமாகாது? இவ்வுண்மை விசாரத்தால் பதார்த்தத்திரயங்களை மேற்காட்டிய விரோதலட்சணயுக்தமாக வேதங்கூறுதாகையால் சிதசிதீசுவர பரிபாஷாமூலமாகிய இராமநுஜ ஸங்கேதித மதாசாரம் பதார்த்தத்திரய நிரூபணவிஷயத்தில் அவைதிகத்வம் பெற்றதென்பது சித்தாந்தஞ் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீகண்டாசாரியர் முதலினோரவற்றை யெடுத்தாண்டனரென்பது பதிபசுபாசபதார்த்தங்களுக்குப் பரியாய பதங்களாகவெனவறிக. பதிபசுபாசங்கள்அவைதிகபரிபாஷையென வவர் தன்னினொளி என்றோ சைவபரஷா மூல

ம்லாமஞ்சஸமாகாமற்போம்? இன்னும், ஸ்ரீகண்டாசா
ரியபிரபுருதிகள் முதலினோரெடுத் தாண்டனனெனக்
காட்டிய வறியாமையா லப்பாஞ்சராத்திர ஸித்தாந்தி
யார்க்கு அந்தப் பரிபாஷையுஞ் சொந்தமாகாமை
வெளிப்பட்டது. தமக்கேயன்றிப் பிறர்க்குமவை பொ
துவகையிற் பிரகாசிக்கும் பெற்றியால. பிறவாகிரிய
ரு மவற்றைத் தம்மைப்போல் மூலபரிபாஷை யாகக்
கொள்ளாமையால பதிபசுபாச பதார்த்தத்திரய சப்த
ஜாலங்களன்றி யந்யசபதவியவஹாரங்களால் பதார்த்த
த்திர—நிரூபணஞ்செய்தல் சர்வூசதங்கத மென்பது
நாட்டப்பட்டது.

மேலிடத்திற்காட்டிய சாரோபநிஷத்தில், "ஸர்வ்
ஜீவா: பசவ: ஸர்வ்வ:! ஸ்வயம்ஸ்ரீஸ்ரீபசுபதி:" என்று பெ
றப்பட்ட வசனத்தால சாவதேவாககளும பசுக்களெனவும, அந்தப்பசுககளுககுப் பதியாயுளளவர் சிவபெரு
மானெனவும வெளிப்படுமாறறால சர்வசேதன பசுபதி
த்வம சைவசித்தாந்தாநுசாரமான பரம்பொருளாவா
ர்க்கே யுரித்தெனபது நாடடப்பட்டது. சர்வசேதனங்
களும பசுக்களென்னுஞ் சைவபரிபாஷையும ஸமர்த்தி
க்கப பட்டது. மேல ஓரிடத்தில் பிரமஹாமுதல்ஸ்தம்ப
மீறுகப் பசுகளென்று விளக்கும் புராணவாக்கியத்தை
க்காடடினோமாகையாலீண்டு அதற்கு மூலமாகிய சுருதி
வசனத்தால சாவதேவர்க்களும்பசுக்களென்று வெளிப்
படுத்தினோம். இப்படி அநந்தசுருதிமுகங்களால் நிரூபிக்
கப்பெறும்பதிபசுபாசபதார்த்தஸங்கேதித சைவபரிபா
ஷையை யவைதிகமெனப்புலம்பிச் சிதசிதீசுவரபதார்த்
தத்திரயஸங்கேதிதமாகிய அந்தியஜமத ஸித்தாந்தத்தை
ப்பெருமைபாராட்டாநிற்கு மப்பேடியாயருக் கெவ்வா
றென்று தானெடுத்துச்சொல்வது? காமக்குரோதலோ
பமோஹாதிகளென்னுந் துர்க்குணங்களில் அறுதலாரா

மும், டம்பமு மெர்ருசேர்ந்து அந்தியஜனென்னு மிரா மாதுஜனுகப் பிறக்கப்போகிருனென்று கேதாரகண்டத்திற் கூறியிருத்தலா லவ்வந்தியஜன்குஞ்சுகளுக்கெவ்வளவு யோக்யமுண்டா யிருக்கலாமென்பது விவேகிகளறியாமற் போகார். இங்ஙனமாக, பதிபசுபாசங்களையீண்டித்தூவிக்கவந்த வப்பாஞ்சராத்திரப்பதடியின்றன்மையை யாவிங்கே விஸ்தரிப்பது அவசியமன்று.

இங்ஙனநிற்க, "సర్వతంహిమయాపూర్వం ప్రతంపాశుపతం శుభం। గుహ్యాద్గుహ్యతమం సూక్ష్మం వేదసారం మతం మమ। ఏషాపాంచరాత్రస్సేవనీయోముముక్షుభిః" என்னுங்கூர்மபுராணவசனத்தில், (అముముక్షుభిః) என்று அப்பட்டைநாமத்தாசர்பதசசேதஞ் செய்து சிவாகமமந்திரங்கள் அமுக்ஷுக்களால்சேவிக்கத் தக்கனவென்று பொருளைகூறிமகிழ்ந்தனர். சுபம் எனவும், குஹ்யாதகுஹ்யதமம எனவும், சூக்ஷ்மம எனவும், வேதஸாரம் எனவும், விமுக்தமெனவும போந்த சப்தங்களைப் பார்த்தபிறகும் (అముముక్షుభిః) என்று பதச்சேதஞ் செய்ய வுடன்பட்ட வவர்பாஷண்டதத்தன்மையை யென்னென்று வியப்பது ? அவர்பதச்சேதஞ் செய்த முறையில் பூர்வோத்தர விரோதமுண்டானபடியா லிந்தச சுலோகமே கல்பிதமென்று தள்ளிவிட்டாலன்றித் தமது ஆசயம் ஸபலமாகாதே ! இதிற் சொல்லிய சுபமென்றது முதலானவைந்து சபதங்களாற் சிலாகிக்கப்பட்ட பாசுபதவிரதத்தை அமுமுக்ஷுக்களால் சேவிக்கத்தக்கது என்று வியாக்கியானஞ் செய்யவந்த வத்துர்மதியை யொருசுலோகத்தின் பூர்வோத்தரங்களைக் கூட விமரிசிக்கச் சத்தியற்ற முழுப்பேதையென்றே கொள்ள விடந்தரலா லொருபிரகரணத்திலு மொருசாத்திரத்திலு மெப்படிப் பூர்வோத்தர விமரிசஞ்செய்யத் தகுதியுடையாரென வித்துவான்கள் நம்புவார்கள் ? இப்படியே யின்னுஞ் சிலவிடத்தி லிம்

மூதேவி மகனுர் பதச்சேதஞ் செய்து வியாக்கியானஞ் செய்துள்ளவைகளைக் கிரந்தவிஸ்தாரபீதியால் நின்புரு ஹமெனத் தள்ளிவிட்டனம்.

மேலோராயடுத்து வேதார்த்தங்களையறியும்விவேகமில்லாமையால் காமிகாதிசிவா கமங்கள்சிவபெருமானுடையவூர்த்துவமுகத்திற் பிறந்தனவென்றுசிலவிடத்திலும், அவருடையவைந்துமுகங்களிலும் பிறந்தனவென்று சிலவிடத்திலும, சிவாகமங்கள் வேதசாரமென்று சிலவிடத்திலும,வேதம்சிவாகமத்திற் பிறந்தனவென்று சில்லிடத்திலும விரோதமுண்டாகச சிவாகமங்கள் கூறுகின்றன வென்னும வியாஜமேறகொண்டு அவற்றை வீணேநிந்தித்த வவ்வெறி முண்டையாரக்கு யாமென்னென்று விடைபகருவோம ? வேதம் சுயம்பு வெனவும, வேதம சிவனுற சொல்லப்பட்டதெனவும், வேதம ஹமஸரூபத்தால பிரமஹதேவருக்கு விஷ்ணுவால கொடுக்கப பட்டதெனவும வைதிகநூல்களில் வழங்கி வரும் விரோதங்களுக கெனன சமாதானங்கண்டார்? புராணங்களைசசிவனசெயதாரெனவும, வியாசர்செய்தாரெனவும விரோதமுண்டாகக கூறும புராணவாக்கியங்களுககு என்னகதி தேடிககொண்டார் ? விஷ்ணுவினுடைய நாபிகமலத்திற பிரமஹா பிறந்தாரெனவும், பிரம்ஹதேவருடைய குததில் விஷ்ணு பிறந்தாரெனவும போந்தசுருதி விரோதங்களை யெப்படி ஸமர்த்திக்க வல்லார் ? இன்னன பலவுளவற்றைக் கற்பபேதநியாயத்தால் நிரவகித்துகொள்ளும ஸாதுக்களுக்கேயன்றி ஷை சிவாகமத்திற் போந்த பாகங்கள் அவிரோதமெனக் காண்டலமையாது! அமையாது!! இது கொண்டேயின்னும்நந் தயுக்திகளைத் தேடி மற்றைச் சாமானிய கட்சிகளுக்கெல்லாம் புத்திமான்களாயுள்ளபேர் சமாதானஞ் சொல்லிக்கொள்ளுவார்களென்று நம்பி ஸ்தரியாது விட்டனம்.

இதுநிற்க, பாத்மோத்தர கண்டத்தில், "ஶ்வாஂசரு ஶ்ரீ மஹாஹாஹா" என்ற தேத்யாதி சுலோகங்களால் சைவபுராணங்களெல்லாந் தாமசங்களென்று பிதற்ற வந்த வித்தறிதலைமகனார்க்குத் தாடைசுத்திசெய்து சமாதானங்கூறுவாம். ஸ்மிருதிஹாசபுராணங்கள் வேதோபப்பிரம்ஹணங்களென்பதின்கருத்தாவது ஸங்கிரஹ ராமாயணத்திற் சொல்லிய விஷயங்களையே ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தால்விஸ்தரித்துச்சொல்லியது போல்வதேயாம். வேதவிருத்தங்களென்பதின்கருத்தாவது வேதத்திற்சொல்லப்படாததும், வேதத்தில் நிந்திக்கப்படுவதுமாகிய பாஞ்சராத்திராகமங்களைக் கலந்துசொல்லுகிற பாத்மோத்தரகண்டவிஷயம் போல்வதேயாம். இதனால், வேதவிருத்தாகமத்தின் கருத்துகளை யிடையிடையே கலந்து சொல்லும் புராணங்களும், ஸ்மிருதிஹாசங்களுமே வேதவிருத்த மென்பதிற் றட்டில்லையாகித் தாமசத்வவிநிவிருத்தியைப்பெறும். இந்தவுண்மையையே "தாமஸாநி புராணாநி ஹயக்ரீவவசோயதா" என்றபடித் தாமசங்களென்று சொல்லலாமே தவிரப் புராணங்கள் யாவுந் தாமசமென் றுரைப்பது சுத்த தாமசமாய்முடியுமென்க. "அஷ்டாதசபுராணாநாம் கர்தாஸத்யவதீஸுதஃ" என்னும்வசனத்தால் பிராம்ஹமுதலான பதினெட்டுப்புராணங்களும் வியாசராலே செய்யப்பட்டதென்று நிச்சயம். கணாதர்முதலான பத்துரிஷிகள் செய்த புராணங்கள் உபபுராணங்களாகும். வியாசருடைய மனதி லுருத்திரன் பிரவேசித்துத் தாமசபுராணங்களைச் செய்வித்தாரென்று கூற முடியாமையால் வியாசரால் செய்யப்பட்ட சைவபுராணங்கள் பத்தும் தாமசங்களென்று பாஞ்சராத்திரி சொல்வது அப்பிரமாணமாயிற்று. உருத்திரர் வியாசரை மோகிப்பித்தே யப்படிச்சொல்லுவித்தா ரெனின், அந்தவியாசர் விஷ்ணுவாம்சரானபடியால் விஷ்ணுவையே சிவன் மோகிப்பித்தாரென்று முடிந்து விஷ்ணுவுக்

நூல்களிற் பெறப்பட்டிருக்கு முண்மையைச் (சிவபாரம்யப்பிரதரிசினி) என்னுநூலில் யாம்விஸ்தரித்திருக்கின்றோமாகையாலாண்டுக் கண்டுணர்க. இன்னும், "அந்தர்ஜ்ஞாநாய பஹிர்வ்ரத ப்ரதீரே" என்னும் சிவதத்வஸுதாநிதிவசனத்தாலுந்தெளிக.

இதுமட்டோ, ஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்திக்கு விஷ்ணுவையும், பிரமனையும் ஜனகர்களாக வீணர்த்தங்கொண்டு சுருதிகளி லப்படி யிருப்பதாக விரோதம்பேசிவரு மவ்வெறிகொண்டநாயைக் குலைக்காமல் வாயடங்கச்செய்வாம். பிரமவிஷ்ணுருத்ரர்களென்றுசகலசுருதிஸ்மிருதி புராணங்களிலும் பிரஸ்தாபிக்கப்படுஞ்சந்தர்ப்பங்களோறுமிந்தக்கிரமத்தை யொருவராலும்மாற்றமுடியாதன்றே! இந்தமூன்று மூர்த்திகளும் மேலுக்குமேல்உத்கிருஷ்டர்களா? அல்லது நிகிருஷ்டர்களா? உத்கிருஷ்டர்களென்று சொல்வாரெனின், அப்போது ஸ்ரீ ருத்ரபாரம்யம் தானேஸித்திக்கது. நிகருஷ்டர்களென்று சொல்வாரெனின், பிரம்ஹாவைக்காட்டிலும், விஷ்ணுவுக்கும், விஷ்ணுவைக்காட்டிலும்உருத்திரருக்கும்அபகர்ஷத்வம்ஸம்பவிக்கின்றது. ஆகவே, விஷ்ணுபாரம்யத்தைநாட்டவந்தவவர்மனோரதமும் விணாய்முடியும். இக்கிரமத்தை யேன்மாற்றக்கூடாதெனில், பிருதிவிஅப்புத்தேஜஸுகளின் கிரமத்தைமாற்றக் கூடாதாகையால் அவைகளின் அதிஷ்டானதேவதைகளாகிய மும்மூர்த்திகளின் கிரமத்தையும் மாற்றக்கூடாதென்பதுசொல்லாமேயமையும். மூன்று பூதங்களுக்கும் வியாப்பியவியாபகத்வமெப்படியோவப்படியேமூன்று அதிஷ்டான தேவதைகளுக்குமாகும்படியை விரிக்கவேண்டியிருக்கின்றும். இங்ஙனமாக, ஸர்வகாரணத்வஸித்தி விஷ்ணுவுக்குப்பிராப்தமாவ தெப்படிக்கூடும்? இதனால் விஷ்ணுவுக்குஜனகத்வம்உருத்திரரிடத்திலுண்டாமென்பதெப்படி? கைவல்

பம், காலாக்னிருத்ரம், சுவேதாசுவதாம், அதர்வசிரஸ், அதர்வசிகையென்னுமிவ்வைந்துபநிஷத்துக்களும் பஞ்சருத்ரமென்று பிரஸித்தநாமம் பெற்றுவிளங்கு முண்ணம்தேராது இவைகளிலும்விஷ்ணுபாரம்யத்தைப்பிரவர்த்திப்பிக்க முயலுமப்பாஞ்சாரத்திரச்சேய்க்கு எப்படியோஜயமுண்டாம்? அதாவசிரஸில் தியாதாவுருத்திரா, தியானமவிஷ்ணு, தியேயாஸர்வைசுவரிய ஸம்பந்நரும், ஸர்வேசுவரரும், ஆகாசமத்தியிலிருக்கின்றவரு மாகிய சம்புவென்று சொல்வதோடு (த்யாயீசேசானம் பிரதியாயிதவயமெனறும், ஈசனானறும பரமசிவனையே தியானஞ்செய்பாதிக்கதென்றும்) நிலைபெறநாடடி யுரைத்தலா லிவ்வுண்மைகளை யறியாது வாயில் வந்தனவந்தனகுழறுமம்மாலசசிறுவர்வாதம் மடிந்துபோயிற்றெனக.

இநதசசைவோபநிஷத்துககளின்படியே கோபாலதபனம், இராமதபனம், நருஸிம்ஹதபனம், மஹாநாராயணம், ஹயக்ரீவமென்னுமைந்துபநிஷத்துக்களைவைஷ்ணவமாயிருத்தலாலிவறறுளளேதேனுஞ் சிவோதகர் ஷங்கூறவிடமிராதேயெனின், இவைகளுக்கு வாச்சியார்த்தம்விஷ்ணுவானபோதிலும், லட்சியார்த்தம் சிவபெருமானுகையால் சொந்தசொத்துள்ள விடத்தில் எம்மவர் பிரவேசிப்பதற்கு என்னதடை? இப்படியே சைவோபநிடதங்களுக்குவாச்சியார்த்தம்சிவனும், லக்ஷியார்த்தம்விஷ்ணுவு மாகக் கொண்டாலென்னை யெனின், மேல்(கூகூ) வது பக்கத்திற் காட்டியிளுக்கும்சுருதியிலபிரமனுக்குப் பரம் விஷ்ணுவும்,. விஷ்ணுவுக்கு பரம் ஈசனுமென்றுகூறியுள்ள தர்மத்தால் விஷ்ணுவுக்கிடம் ஸ்பஷ்டமாகக் கிடைத்திருப்பதால் சைவோப நிடதங்களுக்கு லக்ஷியார்த்தத்வம் அவரிடங்கோடலமையாதென்க. பஸ்மஜாபாலத்தில் விஷ்ணுவானவர் சிரசில் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு சிவலிங்காராதனஞ் செய்கின்று

ரென்று மேவிடத்தில் விவரித்திருப்பதுமே போதும். இத்யாதி பஹுதரப் பிரமாணங்களால் சிவோத்கர்ஷமே ஸித்தித்திருப்பதறியாது அதர்வசிரசில்முதலாவது கண்டத்தில் நாராயணன் தமக்குள்ளே அந்தராத்மாவாயிருக்கின்றானென்று சிவன் சொன்னதாக்காட்டுவந்த தப்புரைகளெங்கே தலையெடுக்கும்? அதர்வசிரசிலில் "శివఏవోధ్యేయశ్శివఏకరస్సర్వమన్యత్పరిత్యజ్యసమాప్తోధర్వశిఖ" என்னும் வசனத்தால் சர்வத்தையுந் தியாகஞ் செய்துவிட்டுச் சிவபெருமானொருவனையேதியானஞ்செய்யவேண்டியதென்றுபெறப்பட்டது. இந்தஸர்வசப்தமானதுவிஷ்ணுவொழிந்த மற்றஸ்தானங்களையே பற்றுமெனின், "హాయాస్వప్నాదికాఃసురాః" என்னுஞ்சரபோபநிஷத்தால் அந்த விஷ்ணுவினுடைய கௌரவம் வெளிப்பட்டமையேபோதும். இதனால், மோக்ஷாபேக்ஷையுடையவரால விரும்பத் ததக்க மெய்ப்பொருளிதுவென்று வெளிப்பட்டது. "సాక్షీచేతా కేవలోనిర్గుణశ్చ" என்னுஞ்சுருதி சப்தங்களையும், "తేభ్యోవిలక్షణస్సాక్షీ చిన్మాత్రోహంసదాశివః" என்னுஞ்சுருதி சப்தங்களையும் ஸமந்வயஞ் செய்து பார்த்தால் ஸ்ரீசிவபெருமானே விஷ்ணு முதலான ஸகலபிரபஞ்ச அந்தராத்மாவாயுள்ளவ ரென்பது தெற்றெனவிளங்கும். இன்னும், "శివమద్వైతంశాంతం చతుర్థంమన్యంతేసఆత్మా సజ్ఞేయః" என்னுஞ்சுருதியாலுந் துரியரான பரமசிவனே நாராயணருடைய ஆத்மாவென்று ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கலால் விஷ்ணுபாரம்யம்எவ்வளவுஞ் சித்தியாமை வெளிப்பட்டது.

ஆயின், "నారాయణాద్బ్రహ్మజాయతే" என்ற தேத்யாதி வசனங்களாற் போந்த விஷ்ணுபாரம்யத்துக்குக் கதியேதெனின், மேல் (ஏசு) வது பக்கத்திற் காட்டியிருக்கும் நியாயமே போதுமாயினு மின்னுஞ் சிலவற்றை யீண்டு விளக்குவாம். நாராயணருடைய புத்திரனை,

பிரமனுக்கே ஸ்ரீருத்திரமூர்த்தி நீலலோஹித ரென்று பவித்திருக்கும்போது நாராயணரிடத்தி லிருந்து நேரே அவர் ஜநித்திருப்பதிலென்ன ஆக்ஷேபமிருக்கின்றது ?·அப்படிப் பிரமனிடத்தும், விஷ்ணுவினிடத்தும் பிறந்தவராகக் கொள்ளுமுருத்திரரை நோக்கின், அவர் ஏகாதசருத்ரரதருத்ர ஸஹஸ்ரருத்ரர்களுக்குளளொருவராகவேமுடியுமன்றி ஸம்ஹாரருத்ரராகமாட்டார்.மேலிடத்திற்காட்டியபடித்தேஜோதிஷ்டானமானவுருத்திரர்ஜனகரும், அப்பதிஷ்டானமானநாராயணர் ஜன்யருமாகத்தீர்மானங்காணுகிறபடியால் அந்தஸமஹாரருத்ரருக்குநாராயணரிடததிலுறபத்திசொலவதுஎங்ஙனங்கூடும்? திரிமூர்த்திகளி லொருவராகிய ஸம்ஹாரகர்ததாவுக்கே நாராயணரிடத்திலுற்பத்திகூறவிசை யாதெனின், திரிமூர்த்தியுத்தீர்னராகிய துரியபரமசிவனை நாராயணரிடததிற் பிறந்தாரென்று கழுதையோசைகாட்டிக்கத்தவருமப்பாஷண்டிக்கு என்ன சமாதானஞ் சொல்லலாம்? இவைகளேயன்றி, அதர்வசிரசில் "బ్రహ్మవిష్ణురుద్రాస్సమ్ప్రసూయన్తే" என்று பெறப்பட்ட வாக்கியத்துக்குக் கதி தேடிக்கொள்ளவகையறியாமல் பிரம்ஹருத்ரேந்திராதிகளைக்கற்பங்கடோறுஞ் சிருட்டித்துப் பிரளயகாலத்தில் ஸம்ஹரித்துவிடுகின்றார்ஹரியென்றுமனப்பால்குடித்துமடியுமம்மடையசிரோமணிக்குஎன்னசமாதானஞ்சொல்வது? பிரம்ஹருத்ரேந்திராதிகளோடு விஷ்ணுவையும் ஜநித்தவரொன்று ஸ்பஷ்டமாகக்கூறு மிச்சுருதியைப்பண்டிதராயுள்ளபேரொடுத்துக்காட்டுங்கால் பல்லையிளித்துப்பசபசவென்றுவிழிப்பார்போலும். பிரளயகாலத்தில் ஸம்ஹரிக்கின்றவர் விஷ்ணுவென்றுஎந்தச்சுருதியிலாவது, ஸ்மிருதிஇதிஹாஸபுராணங்களிலாவது, அல்லதுசாமானிய தர்மம்மாகவுலகவழக்கிலாவது பெறப்படுவதுண்டா?எங்குங்காணோமே! இப்படிமிகவும்அப்பிரமாணமான ஸம்ஹாரகர்த்திருத்வத்தை விஷ்ணுவுக்குச்சொல்வி

த்திருப்தியடைபவர் எவ்வளவுபொய்யைத்தான் பேச மாட்டார்? மாயாரூபியாகையால் ஞானத்தை ஸம்ஹரிக்கின்றவர்விஷ்ணுவெனின், ஸ்ரீருத்ரப்பிரஸாதமற்றவர்களுடையஞானத்தைமாத்திரம் விஷ்ணுவால் ஸம்ஹரிக்கமுடியுமேதவிர அவருடையபிரசாதம் பெற்றவர்களாகிய சிவனடியார்களுடையஞானத்தையொருவராலும்ஸம்ஹரிக்கமுடியாது! முடியாது!! பிருதிவி அப்புவிலிலயித்து, அப்புத்தேஜஸிலிலயித்து, அந்தத் தேஜஸ்ஸானது தானேஜ்வலித்துக்கொண்டிருப்பதுபோல் பிரம்ஹதேவர் விஷ்ணுவினிடத்திலும், விஷ்ணுமூர்த்தி ஸ்ரீருத்ரரிடத்திலுமிலயித்து அந்தவுருத்திரமூர்த்தி தானே அத்வைதரும், நித்தியபரிசுத்தமாயிருத்தலாலெந்தச சுருதியுகதியநுபவங்களாலும் விஷ்ணுவுக்கு ஸம்ஹாரகர்த்திருத்வம் சித்தியாதெனபது பகுமரந்தாணியறைந்தாலென்னநாட்டப்பட்டது.

இ.நுமிற்க, சூரியமண்டலமத்தியவர்த்தியாக நாராயணர் பிரகாசிக்கின்றாரென்றும், பல்லாயிரகோடியண்டங்களும் நாவிலொரு கூறென்றும், நாசமில்லாத திவியென்கிற பரமபதம் மூன்றுகூறென்றும், அவற்றினுளளும் வெளியு மந்தநாராயணர் வியாபித்துக் கொண்டிருக்கின்றாரென்றும், அதனால் விஷ்ணுவே பரதத்துவமாகின்றனரென்றுஞ் சாதிக்கவந்தார். "இருக்முதலிய வேதத்திரயங்களாகிய நிதிக்குக் கோசமாகியமண்டலத்திலிருக்குமாதித்தனை அதிட்டித்திருக்கும் புருடராகியசிவபெருமானை ஆதித்தியோகிடதம் "இவனே பூதாதிபதி" என்று சுட்டிக்கூறுகின்றது. "இவனேபூதாதிபதி" என்றன் மாத்திரையானே ஆதித்யாந்தரியாமி சிவபிரானென்பது துணியப்படாதாம் பிறவெனின்; அற்றன்று: இரணியமயன்" "என்றும், "இரணியயோகு" என்றும், "அம்பிதாபதி" என்றும், "உமாபதி" என்றுமவ்வுபநிடதங்கூறுதலின், ஆதித்யாந்தரியாமி சிவபிரானேயென்பது தெற்றெனத்துணியப்படுமென்க. மண்டலமும், அதிலாதித்தனும், அவர்க்கதிஷ்டானமாகிய சிவபிரானும், அவர்விபூதியும், அவற்றினுணர்ந்தாரெய்தும்பயனு

மென்னுமிவை ஆதித்தியோப நிடதத்தாற் போதரும்பொருள்க ளாம். இதனையுணர்ந்தார் காயத்திரியையு முணர்ந்தாரேயாவர்."

"இனிக்காயத்திரிக்குரியபொருள் சிவபிரானே யெனத்து ணிதற்கு ஆதித்தியோபநிடதமேயமையுஞ் சான்றும். காயத்திரி மந்திரப்பொருள் சிவபிரானே சவிதாவன்று. என்னை? அதனகத்துள் ள பர்க்கசத்தஞ் சிவபிரானுக்கேயிடுகுறியாகலானும், அவரே அறி வைப்பிரேரிப்பவராகலானுமென்பது. அப்பர்க்கசத்தம் ஆகா ராந்தமன்று ஸகாராந்தமெனின்; அதனகத்துள்ள யத்சத்தமும் தத்சத்தமும்முறையேபுல்லிங்கமும் நபும்ஸகலிங்கமு மாகலிற்றம் முள் அந்வயமுறு. ஆகவே, அந்வயமாதற்குரிய ஆபின்னலிங்கத்தை யவாய்நிற்கும். அதனால், ஸகாராந்தமெனல்பொருந்தாதெனமறுக்க. வியாகரணநூலார் அஸுன்பிரத்தியயமாக கருஞுப்பிரத்தியயமாக ஈற்றில்வந்தபதங்களுக்கு ஆதியில் உதாத்தசுரம்வருமென்றலினமை த்திராயணச்சுருதியில் அகாராந்தமாகக்காணப்படுதலின், திரிந்தகா ரகமாகியகருந்தமேயென்க. இந்தமைத்திராயணச்சுருதி "பர்க்கர் தி யானிக்கற்பாலர்" என்றும், "பாக்கப்பெயருடையான் உருத்திரன்" என்றுங்கூறுமுகத்தானே அது ஸகாராந்தமென்றலை நிராகரித்தது. காயத்திரியின்முதற்பாதத்தைக் கடாவிடைகளாறுகூறி "இரண்டா ம்பாதம்பர்க்கமயம்" என்றதலவகாரப்பிராம்மணமும்ஸகாராந்த மென்றற்கிடந்தராது"

"அற்றேல், எந்தப்பர்க்கன் எமதுபுத்தியைப்பிரேரிக்கின றான் அதனைத்தியானிக்கிறோம்" என்றுவிங்கபேதம் போதர அந்வ யித்தில் நமக்குஞ்சாலாதெனின்;—காயத்திரிக்குரியபொருளாகிய சிவபிரானதுபெயராகியபர்க்கசத்தம்உவரின்வேறாகாத ஒளிக்கிறோமு ண்மையின், "அதனைத்தியானிக்கின்றோம்" என்பதுஅந்தப்பர்க்கனோ டியைபுடைத்தாயவொளியைத்தியானிக்கிறோமென்றுபொருள்படு தலின், எமக்கதுசாலாமை யாண்டையதென்க. இதுசாம்பமிருதி நாற்றுணியென்க. "அதுவேயக்கரம்" என்றும், "அதுசவிதாவினா லரிக்கப்பட்டபொருள்" என்றும், "அதனினின்று மறிவங்குரித த்து" என்றுஞ்சுவேதாச்சுவதரோபநிடதங் கூறுதலினாலுங் காயத் திரிக்குரியபொருள் சிவபிரானேயென்பது தெற்றெனவுணர்க. இக்காயத்திரிமந்திரம் பர்க்கராகிய சிவபிரானையே யணர்த்துவதா யினும், சவிதாவென்னுஞ் சத்தமாத்திரைபற்றி ஆதித்தன்மேலுஞ்

செல்லும். பிருண்டும் ஒருகடவுளையுணர்த்து மந்திரஞ்சத்தவொப்புமையாற்பிறகடவுண்மேலுஞ் செல்லுமென முனிவர்கூறுப: அது அருக்கனைத்தெய்வமாகவுடைய இருக்கு விசுவதேவசத்தவொப்புமையாற்பூடணதேவர் மேலுஞ்செல்லுமாற்று ணுர்க. பிறவுமன்ன. இனியிவ்வாறன்றி, கிரகபூசாவிதியில் "சம்" என்றுதொடங்கிய மந்திரத்தாற்சனிபூசையும், "ஆத்புந்தியசுவ" என்றதனுற்பூதபூசையுங்கூறுதலுங்காண்க. "இருக்குயசுர் சாமமென்னும் வேதமூன்றனையுநன்குணர்ந்தபிரமன் அவற்றின்சாரமாகிய மூன்றுபாதத்தையுடைத்தாய இக்காயத்திரியைக் கண்டான்" என்றுமநுவாற்கூறப்பட்டது" எனக்கற்றுணர்ந்த மேலோர்காட்டிய நியாய விஸ்தீர்ணங்களைக் கண்டபின்னரு மெந்தக்கபோதியோ விஷ்ணுவைக் காயத்திரிப்பொருளென்று சொல்லத்துணிவான்?

இனிப்பரமபதமென்னும்விஷ்ணுலோகத்துக்கு அளவைகூறத்தொடங்கிப் பல்லாயிரகோடி யண்டங்களும் நாவிலொருகூறும், அந்தப்பரமபத மேனையமூன்றுகூறுமென வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுவவரதிர்ஷ்டமே! அதிர்ஷடம்!! காற்கூறுகிய பல்லாயிரகோடி யண்டங்களும் பிராகிருதமே யாகையாலேனைய முக்காற்கூறுமதுவேயாதலமையும். அதனுல்பரமபத மென்னும்விஷ்ணுலோகம்பிரகிருதிகாரியமெனலாகியதனுல்ளும்வெளியுமேனையபல்லாயிர கோடியண்டங்களிலும் வியாபித்திருப்பதுபோலவே நாராயணர் வியாபகராயுள்ளாரென விழுக்காதென்க. ஸ்ரீகைலாசம் அப்பிராகிருதமாகையாலாண்டுநாராயணர்விபாபகஞ்சாராது.நாராயணரேபிரகிருதிஸ்வரூபராகையா லவர்க்குப்பிரகிருத்யதீத ஸ்தானங்களில் விபாபகமுண்டாதல் யாங்ஙனம்? அப்பிராக்ருத புவனமாகிய ஸ்ரீகைலாசபதியைநோக்கப் பிராகிருதபுவனபதியாகியுவிஷ்ணுவுக்குப்பாரம்யஞ் சித்தியாதலானையால். இவ்வுண்மைத் தேர்ச்சியின்றிக் கூபமண்டூகம் போற்கதறல் அஸாமஞ்சஸமாயிற்றென்க.

இதுநிற்க, ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் பிரணவத்துக்குப் பொருளானவுன் பகவானாகிய விஷ்ணுவென்று சொல்லப்பட்டமையால் சமஸ்தவேதவேதாந்தவேத்யராயுள்ளவர் அந்தவிஷ்ணுவே யென்றறியத்தக்கதென்றும், இவ்வுண்மையை "நாராயணபரம்ப்ரஹ்ம தத்ஸ்வம் நாராயணஃபரஃ" என்னுஞ்சுருதியாலறிந்திடலாமென்றும், இதனையறியாதசைவர்கள் பலவாறு சிவபாரம்யத்தையஜுர்வேதம் நாலாவதுகாண்டத்திலுள்ளதாகநாட்டமுயலுகின்றுரொன்றும், அந்தநாலாவது காண்டத்தின்னடுச்சங்கிதையிற்றெறப்பட்டவநுவாகம்பதினொன்றனுளாறுவது அநுவாகத்திற்போந்தமுன்றுபஞ்சாதியின்றுற்பரியத்தை வித்தியாரண்யர்தமதுபாஷ்யத்தில் அக்னிப்பிரதிபாதித மென்றுபரிஷ்காரமாகவுணர்த்தியிருக்கின்றுரொன்றும், சிவனிடத்தில்தனக்குண்டாகிய அபிமானத்தாலஇராவணனஉருத்திரனைநமஸ்கரிக்கிறேனென்று நமகசமகத்தையுண்டாக்கிவைத்ததால் அது வைதிகமாகாதென்றும், அன்றியும், எஜுர்வேதத்தில் க-வதுகாண்டம் ௩-ம்பிரசினம், ரு-சு-எ, அநுவாகங்கள், உ-வது காண்டம், ரு-ம் பிரசினம் சு-ம் அநுவாகம், சு-ம் பிரசினம், ய-ம் அநுவாகம், உ-ம்பிரசினம் அ-ம்அநுவாகம், ச-வதுகாண்டம் ச-ம் பிரசினம் ய௧-ம் அநுவாகம், ரு-வது காண்டம் உ-ம் பிரசினம அ-ம் பிரசினம், எஜுர்வேதசாகையில் உ-ம் அஷ்டகம் ச-ம் பிரசினம், சு-ம் அநுவாகம், ஷ அஷ்டகம் அ-ம் பிரசினம், எஜுராரணம், ௩-ம் பிரசினம் ய௧-ம் அநுவாகம், சு-ம் பிரசினம், க-ம் அநுவாகம், இவைகளில் விஷ்ணு பாரம்யமேசித்தித்திருப்பதால் அவரே பரமபதியாவரென்றறியத்தக்க தென்றுங் கூறித் திருப்தியடைந்து கொண்டனர்.

இனைமுறையே மறுத்துச்சமாதானங்கூறுவாம். "யோநிஷாதோஸ்ய: ப்ரோக்த:" என்று பிரணவசப்தவாச்சியம்

శ్రీపరశివవైక నిష్టమాగచ్ఛరుతియిఁ బెరపుపడ్డది. అ
ఁన్నియుం "బ్రహ్మశివోమేఅస్తుసదాశివోం" ఎన్నుఁబెరపుపడ్డ
మైయుంజాన్నుం. ఇన్నుం, "ప్రణవోవాచకస్తస్య శివస్య పర
మాత్మనః" ఎన్ను ఇలింగ పురాణత్తిలుం, "వాచకఃప్రణవో,
యస్యజ్ఞానమూర్తేఉమాపతేః" ఎన్ను ఆదిత్తియపురాణత్తిలుం
బెరపుపడ్డ వుణ్మైకళాలుం, కడవల్లిమాణ్డేయా
తర్వశిరశశికాప్రశశినోపనిషత్తాదికళిఁ బ్రతిపాదిక్
కుం రహస్యార్థత్తంకళాలుం ప్రణవమానది శివపర
మాకవే వియాక్కియానదు చెయ్యపడ్డిరుక్కిన్నది.
"కష్ణ్యాదయోపిదేవాశ్చరుద్రస్యాప్యన్వయేసతి। కథంచిత్ప్రణవస్యాదౌ
భవిష్యంతినముఖ్యతః" ఎన్నుం స్కందసంహితావచనత్తాల్ప్రణ
వత్తుక్కు ముక్కియవిత్తియాయుళ్ళవర్ శివపెరుమా
నుం, కౌణవిత్తియాయుళ్ళపో విష్ణువాదిప్పిరు
మెన్ను పెరపుపడ్డ సత్తియార్థత్తంకళైయెల్లామొక్కిఁ
బారతత్తిఁ బెరపుపడ్డ ప్రణవార్థత్తం విష్ణువు
క్కెమ్మట్టిఁ బ్రయోజనప్పడ్డదెన్పదు వెడ్డ
వెళియానత్తాల్, ప్రణవార్థత్తపొరుళాయుళ్ళవర్ శ్రీ
శివపెరుమానెన్నపదేయిదు సాధికకప్పడ్డది. ఇక
నుల్ వేదవేదాన్తవేదియాయుళ్ళవరు మన్తప్పరమే
శ్వరరెన్పదే యమైయుం. ఇవ్వుణ్మై "వేదైశ్చసర్వైరహ
మేవవేద్యోవేదాంతకృద్వేదవిదేవచాహం" ఎన్నుంజివవచనం శ
వేదాశ్వరత్తిఁ బెరపుపడ్డమైయానుంవిళంగుం. ఇ
న్నుమనమాయిన్, "నారాయణపరంబ్రహ్మ" ఎన్నఱ్ఱొడుకత్తు
చ్ఛరుతివచనత్తుక్కుక్ కతియాదెనిన్, "అన్నంబ్రహ్మేతివ్య
జానాత్" ఎన్నదుముదలాకియవిడత్తిలెన్నచమాధానము
ణ్డాకుమోవదనైయేయిణ్డెంజిసిద్ధిక్కఁబాలదెన్క.
"ప్రణవోబ్రహ్మణోదేహం హరిసూత్రదర్శనః। వస్తితఃకమలాకాంతోనిర్జగా
మవిదుర్బుధాః" ఎన్ను శ్రీకూర్మ పురాణత్తిలుం, "దివ్యవర్షసహ
స్రాంతే జఠరాంతస్యధీమతః। అథోద్వారాత్వనిష్క్రాంతో భూతాన్యాదౌ
ప్రజాపతిః" ఎన్ను ఆదిత్తియపురాణత్తిలుం బెరపుపడ్డ

வசனங்களால் பிரமனது கர்ப்பத்திற் சென்று குதத்தி ன்வழியாய் அதோக்ஷஜனென்னும் பேரால் வெளிப்ப ட்ட விஷ்ணுவினுடைய மகிமை வெளிப்பட்டது. மே லே யோரிடத்திற்காட்டிய அதர்வசிகாவசனத்தால் ஸ்ரீப ரமசிவனிடத்தினின்றும் விஷ்ணுவுக்குற்பத்தி பெறப்ப ட்டது. முதற் சுருதியிற் பெறப்பட்டது பிரதமஜந்ம மும், பிற்போந்த வசனங்களிற்பெறப்பட்டது கல்பா ந்தர ஜந்மமுமாக மேலோர் கூறுநிற்பர். இன்னும், "సోమఃపవతేర్జనితానాంజనితాదివః। జనితాపృథివ్యాజనితాగ్నేర్జనితాసూ ర్యస్యజనితేంద్రస్యజనితాధక్షోః" என்னும் ருக்வேத வசனத் தால் உமாஸஹாயராகிய பரமேசுவரர் சூரிய சந்திராக் னி முதலியவற்றைப் படைத்தாரெனவும், அப்படியே விஷ்ணுவையும் படைததாரெனவும் வெளிப்பட்டது. இப்படிசசுருதி நிஷ்டமாகப பரமேசுவரரிடத்தில் ஜந்ய ராய்விளங்கும் நாராயணரை அவருக்குஜநகராகிய அப பரமேசுவரரைக் காட்டிலும் பரதத்வப்பொருளாகநிச சயித்தல் யாண்டிசையும்? இவ்வுண்மை நியாயங்களா ல் வேதப்பிரஸித்தமான பரதத்வப்பொருளாயுள்ளவ ர் ஸ்ரீசிவபெருமானென்றே கண்டாகோஷமென வைதி கச சிரேஷ்டராயுள்ளபேர் முழங்குவரென்க.

இன்னுமந்த வாக்கியம் நாராயணோப நிடதத்திற போந்த தொன்றுகலானவ்வுபநிடதம்பற்றியேயதனுண் மையை விசாரிப்பாம். "நாராயணோப நிடதத்திற் கூறிய உபாசனை சிவோபாசனை யென்பதுவும், அதன்கட்கூறிய உபாசிக கப்படும் பொருளினது உருவஞ் சிவரூபமெனபதுவும், மீமாஞ்சகர் கூறும் உபக்கிரமோபசங்காரநியாயம்பற்றித் துணியப்படும். அத ன்கண் உபாசனையைக் கூறிய தொடங்கிய உபக்கிரமதத்தின் கண் ணுள்ள வாக்கியஞ் சிவரூபஞ் கூறிமுடிந்த உபசங்கார வாக்கியத் தோடியைந்து ஒருபொருள் படுதலின், இங்ஙனந்துணியப்படவே, ஆண்டு நாராயணனுக்கு உபாசிக்கப் படுந்தன்மையும், உபாசனையா ந்தன்மையும் ஓராற்றானும் பொருந்தாமையின், அவன் அவ்விர

ண்டு மல்லனென்பதுவும், பாரிசேடத்தால் உபாசகனென்பதுவும் போதரும். அல்லதுவும், ஆண்டு "நாராயணனுடைய இருதயாக்கினியின் சிமாகத்தியிற் பரமான்மா உளன்" என்றவாக்கிய மே வேறுபிரமாணம் வேண்டாது அவனுபாசகனென்பதை வலியுறுத்தும். அதுவலியுறுத்தமாறென்னையெனின், "நாராயணனுடைய இருதயத்திற் பரமான்மாவுளன்" என்று கூறினமையின், அவனைப பரமான்மாவென்றல் பொருந்தாமையினென்க. நாராயணன் றனதிருதயாக்கினிக்கணிருந்துகொண்டு தானேதன்னையுபாசிபபனெனின்; அக்கூற்றியாவர்க்கும் நகைவிளைக்குமென்றொழிக.

அற்றேலஃதாக; நாராயணன் மேல் வைத்து உபாஸனையை வருணித்தவாறென்னையெனின்; நாராயணனுடையவிருதயமும், அதன்கட்டகாரமும், அதன்கட்பெரிய அக்கினியும், அதன்சிகாமத்தியிற் பரமான்மாவு முண்டென றங்ஙனமருத்தவாதம்படக் கூறுமுகத்தானே, ஆசரிப்பவருக்குச் சிரதை போதர விசிட்ட புருடன் மேல்வைத்து, உபாசனையை விதித்தவாறென்க.

அற்றேல், ஆண்டு இருதயம் வேறோதப் பட்டதனுன் அது நாராயணனுடையதென்றல் பொருந்தாதாம் பிறவெனின்; அற்றன்று: நாராயணப் பிரகரணத்திற கூறப்பட்ட விருதயம் பிறரைச்சார்தற் கியைபின்மையின் அஃதவனுடைய தென்றல் பெருந்துமென்க.

அற்றேலஃதங்ஙனமாக, யதிப்பிரகரணத்திற் பூர்வாறு வாகத்தான் விதிக்கப்பட்ட உபாசனையாவர்கண்ணதெனின், ஆண்டையியைபு பற்றி ஆராய்வார்க்கு அதுவுஞ் சிவபிரான கண்ணதென்பது தெறறெனப் புலப்படுமென்க. அஃதேல், ஆண்டு நாராயணனைப் "பரப்பிரமம்" என்றும், "பரஞ்சோதி" என்றும, "பரதத்வம்" என்றுங் கூறுதன மலைவாம்பிற வெனின், அற்றன்று: மாந்திரிகன் கருடபாவனையாற் கருடனோடத்துவிதமாய்நின்றவழி அக்கருடனென்றே கருதப்படுதல்போல நாராயணன் சிவபாவனையாற் சிவபிரானோடத்துவிதமாய் நின்றவழி அங்ஙன முபசரிக்கப் பட்டானாகலின், மலைவுயாண்டையதென்க. இவ்வொற்றுமைபற்றியன்றே அருச்சுனற்குக் கீதை நூல் செவியறிவுறுத்தகண்ணன் "யானே உலகெல்லாமாயினேன்" என்றதுவும், சிவபிரானது விசுவரூபத்தைத் தான்காட்டியதுவும், "ஏனைவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுக" என்றதுவும், அதனை உறுதியாகக் கொண்ட அரு

ச்கனன் அவன்கூறிய கருத்து நோக்கிச் சாங்காறுஞ் சிவபூசை செய்தனவும், கண்ணன் மேலிட்ட போதகள் சிவபிரான் திருமுடிமேற் கண்டனவுமென்க.

அற்றேல், ஆண்டுப் பரமான்மாவின் விபூதியில் வைத்துப் பிரமன்முதலிய தேவரோடு சிவபிரான் படிக்கப்படுதன் மலைவாம்பிறவெனின்; அற்றன்று: ஆண்டுப் பரமான்மாவின் விபூதியில் வைத்துப் பிரமன்முதலிய தேவரோடு படிக்கப்பட்டமையின் சிவசத்தத்தானுணர்ததப்பட்டவன் சங்காரத்தொழிலைச்செய்யுமரனென்பது தெள்ளிதிற் பெறப்படுதலினுலும், ஆண்டுப்பரமான்மாவெனப்பட்டவர் அயனரியரனென்னுந திரிமூர்த்திகளையு நியமிக்குந் துரியமூர்த்தியாகிய சிவபிரானுகலானும, சிருட்டித்தொழில் திதித்தொழில்களைச் செய்யு மயனரிபோற் சங்காரத்தொழிலைச் செய்யு மரனும் அவரதுவிபூதியேயாகலானும், மலைவுபாண்டையதென்பது. அற்றேல், ஆண்டுப்பரமானமாவின விபூதியில் நாராயணனைப்படியாத தென்னையெனின்; கைவல்லியோப நிடதத்திற் கூறிய தகரவித்தையில் அவனும் விபூதியிற் படிக்கபபட்டானுகலின், இவ்வுபநிடததிற்படியா துய்ததுணரவைத்த தென்பது." எனக்காட்டிய நியாயமேபோதும்.

இனி எஜுர்வேதம் நாலாவது காண்டமத்தியிற் சிவபாரம்யத்தை நாட்டமுயலுஞ் சைவர்களுடைய பிரயத்தினம் நிஷ்பிரயோஜனமெனக்கதறவந்த வந்நீள்செவியனுக்கென்ன சமாதானம் பகர்வது? "పంచాక్షరీవిపదే నవిభూతిమద్రా ధ్యాయస్థయాన్నురతిశేనచతుర్థకాండః। కాండేనసర్వయ జుషేవిభాతిశేన ఋక్సామమధ్యమణినాచవిభాంతివేదాః" என்னும்பிராண வசனத்தால் பஞ்சாக்ஷரீமந்திரமானது சிவ என்னும் அக்ஷரத்வயபதத்தாலும், ருத்ராத்யாயமென்கிற நமகமானது அந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரியாலும், எஜுர்வேத ஸம்பந்தமான முதலேழுகாண்டங்களி னிடையே நின்ற நாலாவதுகாண்டம் நமகத்தாலும், எஜுர்வேத மடங்கலும் அந்தநாலாவது காண்டத்தாலும், எல்லாவேதங்களும் ருக்ஸாமங்களுக்கிடையே நாயகமணிபோல்விளங்கும் எஜுர்வேதத்தாலும் பிரகாசிக்கின்றனவென்றுபெ

றப்பட்டது. இவ்வுண்மையை யாம்வெளியிட்டிருக்கும் தணிகாசல ஸ்தவமென்னும் பிரபந்தத்தானுங் கண்டுணர்க.

(எசுர்வேதத்துக்கேற்றமுரைத்தது.)

"ஐந்தெழுத்தழிவில் சிவவெனுமிரண்டா
லலருமவ்வைந்தினு லுயாகொண்
முநதசீருத்ர நமகமுமதனுன
முதலெழுகாண்டதி னடுவே
யுநதுநாலாவதொப்பில் காண்டமுமற்
றுளவதனு லெசுர்வேதம்
வநதொளிர்தருமென நிகசத்தனன்றணிகை
வாழ்வெனவந்த கண்மணியே."

(வேதமடங்கலும் விளம்பலிதென்றது.)

"எசுரெனும்வேதத்தா லுளவெல்லா
வேதமும்வயகு மிங்கதனு
லிசையுமெம்பெருமை யன்றிமாமறைக
ளேத்துருதென்றெனக்கிசைத்தான
அசரமுஞ்சரமு மாகியல்லவுமா
மருட்பரன் றன்னில்வேறுகாக்
கசமுகற்கினையசேயெனுந் தணிகைக்
கநதவேளென்னுயிர்ததுணையே."

என்னும் பாடல்களே யவை. இக்கருத்தையே யன்றோ "மும்மறையுணடு மறையின் முனிவிலெழுகாண்டதிற், செம்மைதருநடுக்காண்டனு சேர்நதவெழுசங்கிதையி, லம்மநடுச் சங்கிதையி னுதியீறெழுத்துநடுப், பொம்மலுறவமர்மனுவின் பொருளாவானெவன்மைநந" என வான்றோருங் கூறியிருக்கின்றனர்? எல்லாவேதங்களிலும் எஜுர்வேதமேயுயர்நததென்பதற்குப் பிரம்மவல்லி யுபநிஷத்தில் "ப்ராணம்தேவா அநுப்ராணந்தி" என்கிற அநுவாகத்தில் "தஸ்யயஜுரேவசிரः। ருத்ர க்ஷிணःபக்ஷः। ஸாமோத்தரःபக்ஷः। அதர்வாங்கிரஸःபுச்ச்ம்ப்ரதிஷ்டா" என்னும்

வாக்கியங்கள் பிரகாசித்தலால் அவயவங்களில் சிரஸ்ஸு பிரதானமாவதுபோல் எஜுர்வேதம் சமஸ்தவேதங்களிலுஞ் சிரப்பிரதானமாய் விளங்கிற்றென வெல்லா வேதங்களையுஞ் சிவபெருமானது திருமேனியினங்கங்களாகக் கூறவந்த பகுதியில் வேதபுருஷனறுதியிட்டுரைத்திருக்கின்றனன். இன்னுங் காயத்திரீ ஹ்ருதயாதிகளில் பிராதஸ்ஸந்தியில் காயத்திரீதேவதை ருக்வேத பிரம்ஹஸரஸ்வதி ரூபத்துடன் ஹம்ஸவாகனியாகவும், மத்யஸந்தியில் எஜுர்வேத சிவபார்வதி ரூபத்துடன் விருஷபவாகனியாகவும், சாயங்கால ஸந்தியில் சாமவேத விஷ்ணுலட்சுமிரூபத்துடன் கருடவாகனியாகவும் விளங்குந் தன்மையுண்மையால் சிவபெருமான் சர்வவேதாத்மகராயினும் எஜுர்வேத ஸம்பந்தத்தால் விசேஷித்துரைக்கப்பட்டவ ராயினர்.

இங்ஙனமாக, எஜுர்வேதத்தாற்சிவபாரம்யம் ஸித்தியாதெனக் கூறவந்த வவ்வேழைமதியை யினிவென்னசெய்யலாம்? அப்பாஞ்சராத்திரசசேய்காட்டிவந்த சமாதானங்களினிடையே எஜுர்வேதத்தி லஷ்டகங்களிருப்பனவாகவும், அவற்றாலும்விஷ்ணுபாரம்யம் ஸித்திககுமெனவுங் கூறியழுதனர். வேதமிருந்தவூரில் குடியிருந்தறியாதவெறித்தாதருக்கென்னவிளங்கும்? எஜுர்வேதமானது ஸம்ஹிதபாகமாகியவேழுகாண்ட மெனவும், பராயாதமாகியமூன்றுகாண்டமெனவும், ஆரண்யக ஸங்கியாபாகமாகியவொருகாண்டமெனவும், உபநிஷத்தாகியவொருகாண்டமெனவும்பன்னிரண்டுகாண்டங்களாகப்பிரிந்துஸம்ஹிதாகாண்டம் (சச) பிரசினங்களும், பராயாதகாண்டம் (உஅ) பிரசினங்களும், ஆரண்யகஸங்கியாகாண்டம் (ரு) பிரசினங்களும், உபநிஷத்காண்டம் (ரு) பிரசினங்களுமுடையனவாகிமொத்தம் (அஉ) பிரசினங்களைக் கொண்டதொன்றுமென வேதவித்யாபாரங்கசிலர்கள்

விதந்துரைப்பர். இப்பகுதிகளில் முதலேழு காண்டங்கள் மாந்திரமெனவும், பின்னவை பிராம்ஹண மெனவும் பெறப்படும். இவற்றிலேதானே காஷ்டகமுதலிய பாகுபாடுகளுண்டு. அஷ்டகமாதிகள் ருக்வேதத்தன வேயன்றி எஜுர்வேதத்துக் கில்லையென்பது ஸுப்பிரஸித்தம். இப்படி வியவஸ்தாரூபத்தால் நிரூபிக்கப்படும் ஸத்யார்த்தங்களை யறியும் புண்ணியமில்லாத மந்த மதிகளோடு தலையடித்துக்கொள்வதுகஷ்டம்! கஷ்டம்!!

இனி ஸ்ரீருத்ரமென்றும், சகருத்ரீயமென்றும், ருத்ரஸூக்தமென்றும் பிரஸித்தமாயுள்ளவநுவாகங்களை அக்னிபரமாக வித்யாரண்யர் பாஷ்யஞ்செய்தாரெனவும், அதனாலது சிவபாரம்யத்துககாதாரமாகாதெனவும் பிரஸ்தாபிக்கவந்த வப்பாயிசர்சேட்டையைக் கொஞ்சம் அடக்குவாம். அவர் புன்மதத்தில் சம்பிரதாயமாய் வாடிக்கொள்ளுமனேகம்பொய்களிலொன்றாக வித்யாரண்யரை அக்ஷோப்யமுனியென்பவன் வாததிற் பின்னிட்டோடும்படிச் செய்தானென்னு மாதிக்யத்தையும் மறந்து அநியாயத்தில்அத்யாபகரனைவரும்புகழும்வித்யாரண்யராம் விமலவேதியர் என்று அவரையீண்டுப் புழ்ந்தது அதிசயம்! அதிசயம்!! அவ்வித்யாரண்யரெவ்வளவுயோக்யமுடையாரென்பதைக்கொஞ்சம்பரியாலோசிப்பாம். அவரும், அவருக்குப் பரமகுருவான சங்கராசாரியரும் வேதபாஷ்யம், வேதாந்த பாஷ்யங்களைச் செய்திருந்த போதிலும் வாமசாக்ததந்திரங்களால் மது மாம்ஸங்களையே ஸேவித்தவர்களும், அஸங்காத்மவாதத்தால் ஸ்வேச்சாசாரமுள்ளவர்களுமாக வவர்களுடைய பிரபந்தங்களாலேயே துலங்குகிறபடியால் அவர்களை வேதபாஷ்யரெனவும், அசங்கரர், அவித்யாரண்ய ரெனவும் பட்டங்கள்கொடுத்தொதுக்கி விடுவதே விவேகிகள் துணிபாம். அன்னோர் மத்தியபானஞ் செய்தாரென்பதை

ச்சங்கர விஜயத்தா லறியலா மன்றியும், வித்யாரண்யர் செய்த சூதஸம்ஹிதாவியாக்யான முதலிய பிரகரணங்களாலவர்வாடிசர்க்தனென்பதும், ஸ்வேச்சாசாரமுடையாரொன்பதும் வெளியாகின்றது. இன்னும் அவர்செய்திருக்கும் பஞ்சதசப்பிரகரணத்தில் "అప్రవేశ్యచిదాత్మానం పృథక్పశ్యంత్యహంకృతేః। ఇచ్ఛంతుకోటివస్తూని నచాథోగ్రంథిభేదతః" என்னும் வசனத்தால் ஞானிகள்அகங்காரத்தைச் சிதாத்மாவைப் பிரவேசிப்பிவியாமல் வேருகப் பார்க்கிருர்கள். ஆகையால் கோடிவஸ்துக்களையிச்சிக்கட்டும். கிரந்திபேதம்வந்துவிட்டப்படியால் அந்தவிசசைகளினுலவர்க்குயாதொரு கேடுமில்லையென்று பெறப்பட்டது.ஞானிகளுக்குச சகலவிசசையுமுண்டாயிருக்கலாமென்று மேலிடமேயன்றித் தியானதீபிகை முதலான விடங்களிலுங்கூறியுள்ளாராகலின் அவரையும், அவருடையகுருக்களையும் ஸ்வேச்சாசார பிரவர்த்தக ஸித்தாந்திகளாகிய வேதபாஷயரென்பதிலென்ன வாக்ஷேப மிருக்கின்றது? இவ்விஷயங்களை யறியாமையால் ஸ்மார்த்தர்களெல்லாம் அநியாயத்திலன்னேரைத் தங்களாசாரியர்களெனமயங்கி மடியாநின்றனர். வித்யாரண்யர் வேதத்துக்கும், சூதஸம்ஹிதை, பராசரமுதலியநூல்களுக்கும் வியாக்யானங்கள் செய்து முக்காற்பங்கு வைதிகத்தைக் கெடுத்தாரேனுங் காற்பங்காவது அவரிடத்திலுண்மை தேரும்.சங்கராசாரியர்விஷயமோவெனின், மணற்சோற்றிற்கல்லாராய்வதுபோலாம். அவரால் ஸ்மார்த்தர்கள் பெற்றிருக்கும் பயன்யாது? எந்தஸ்மார்த்த தர்மங்களை அவர்தாபித்தனர்? ஆவற்றைக் கோபித் தழித்தவரோயாயினராகையாலவரை ஸ்மார்த்தர்ஆதரிப்பது பாவம்! பாவம்!! அவரைக்காட்டிலும் வைத்யநாதாதிகளையாதரிப்பது உசிதமாம். இப்படி விசாரமுகத்தாலஸாமஞ்சஸமாய்ப் போகுஞ் சங்கராசாரியர், வித்யாரண்யர்க

ளுடைய வாக்குகளுக்குச் சிவிப்பில்லா தொழிந்தமை யால்ஸ்ரீருத்ரஸூக்தவிஷயத்தில் வித்தியாரண்யருடைய பிரஸ்தாபம் பிரயோசனப்படாமற்போயிற்றென்க.இனி யுண்மை விசாரத்தில் "நமஸ்தேருத்ரமன்யவே" என்றுபக்திரமத்தில் ஹேருத்ர! உம்முடையகோபத்துக்குநமஸ்காரம் என்று கோபமுள்ளவராகத் துதிக்கப்பெற்றவராகிய வுருத்திரரை அகநினியென்று எப்படிச் சொல்லலாம்? விஷ்ணுமுதலான சகலபிரபஞ்சத்தையும் ஸம்ஹரிப்பதினாலும், நிருஸிம்ஹன்முதலான வைஷ்ணவாவதாரங்களைமர்த்தனஞ் செய்வதினாலும் உருத்திரனென்கிறசிவனே கோபமுள்ளவனென்று பிரஸித்தமாயிருகக வந்த ருத்ரஸூக்தத்தைச் சிவபாரம்யமற்றது என்று ஆகாத்தியங் கூறுவதை வித்வான்களெப்படியொப்புவார்கள்? தக்ஷயாகத்தில் வீரபத்திரராக ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியவதரித்து விஷ்ணுவை நாகபாசத்திற் கட்டியுருடியும், சூரியனுடையபல்லையுடைத்தும், மற்றத்தேவர்களையுருத்திராஹ்வானமற்றயாகத்தில் வந்ததற்காகவுசிதமானபடித் தண்டித்தும், தக்ஷனுடைய சிரசைச் சேதித்துப் பின்னர் ஆட்டின்றலையையவனுக்குக் கூட்டியு மநுக்கிரகிக்கையில் தக்ஷன்பரசிவமகிமையறிந்து அவ்வாட்டுமுகத்தோடிருந்து துதித்தபாகமேயன்றோ நமகசமகங்களெனஸுப்பிரஸித்தமாயுள்ளது?

இதுகளை யறியாமல் இராவணன் றனக்குண்டாகிய வபிமானத்தால் ருத்ரனை நமஸ்கரிக்கிறேன் என்று கூறியள்ளதே நமகசமகமென்று கொடுக்கவந்த பேரிழவுக்கென்ன செய்வது? இராவணன் செய்ததெனின், அது வேதத்திலேன்சேரும்? அதற்கு வித்யாரண்யர் முதலினோர்என்வியாக்யானஞ் செய்வார்கள்? இராவணன் சிவனிடத்திற் றனக்குண்டாகிய வபிமானத்தாற் செய்தானென்று பிதற்றியதையும் மறந்து அது அக்னி

பரமாயுள்ளதென்றுபின்னர்க்கூறியதென்னை? அதற்கு வக்தா இராவணனாகாவிடினும் அவனுடையவாக்குக்கு அது விஷயப்பட்டபடியால் அவைதிகத்வம் பெற்றதெனின், "అగ్నిహోత్రాశ్చవేదాశ్చ రాక్షసానాం గృహే గృహే" ன்னும் ஸ்ரீமத்ராமாயணவசனத்தால் இராக்ஷசர்கள் நாலுவேதங்களையு முணர்ந்தவர்களென்று வெளிப்பட்டமையால் அன்னோர் வாக்குகளுக்கு விஷயப்பட்டஹேதுவால்வேதமடங்கலுக்கு மப்பிராமாணியத்வமேன் ஸித்திக்காமற்போகும்? வேதத்தின்மிகவும் அநதிகாரிகளாகிய பாஞ்சராத்திரிகள் அத்யயனஞ் செய்வதனுற்கூட வேதத்துக்கு யாதோ ரப்பிராமாணியத்வமுநேரிடாமலிருக்கும்போது பிரம்ஹ குலத்திலுதித்தவனான இராவணன் ஸ்ரீருத்ரத்தை யத்யயனஞ் செய்ததனால் அதற்கு எப்படி அப்பிராமாண்யத்வமுண்டாம்?

இதுநிற்க, வித்யாரண்யர்தாமென்னை, ஸ்ரீருத்ரத்தை அக்னிசப்தத்தால் வியாக்யானித்தவர் அது சிவபாரம்யமாகாதென வேதாவது காட்டியதுண்டா? "రుద్రోవాఏషయదగ్ని స్తస్యద్వేతనవా ఘోరాన్యా శివాన్యా" என்கிற சுருதியால் பரிதிரிசியமானனாகிய அக்னி யுருத்திரனென்றும், அவ்வுருத்திரனுக்குக் கோரதனு வென்றும், அகோரதனுவென்றுந் தனுத்வயங்க ளுண்டென்றும், அவ்விருதனுவுகளுக்கும் அபிஷேகவசுதாரைகள் பிரீதிகரமென்றுமுதகரித்து அக்னிகருதுசரமேஷ்டகாஜ்யாபிஷேகத்தில் வினியோகங் கூறியும், ஜபாபிஷேகாதி விதிகளைச் சிவப்பிரீதிகர முக்கியசாதனமாகக் கூறியும் நிர்ணயித்திருக்கின்றனர். அப்படியே பட்டபாஸ்கராசாரியர்களெல்லாமும் தங்கள் பாஷ்யங்களில் தீர்மானஞ் செய்திருக்கின்றனர். அன்றியும், சிவாஷ்டமூர்த்தங்களில் அக்னியொருமூர்த்தமாதலும் அவருண்மையைக் காட்டும். "యోరుద్రో అగ్నౌయోఅప్సు" என்கிறசுருதியானது

శివనేచ్ సర్వవల్లు. 'పరిపూర్ణలుకక్ కూరినదాల్ అక్ని యిటత్తిల్ అచ్శివపెరుమానే యిరుక్కిన్రుగెన్బదు పోతరుం. అదనల్, అక్నిక్రుదువిల్ ఆజ్యాపి షేకముం శివప్రీతికరమాయినమై కాణ్క. "సకలస్యరుద్రో ధ్యాయస్త్రీరుద్రో దేవతా" ఎన్ను పూర్వాచారియర్క ళెల్లాం నిశ్చయిత్తిరుప్పదాలుం, వియాస శిష్యరాకియ పోతాయనముని కళ్ రుద్రాధ్యాయం శివపరమెన్ను నిర్ణయిత్తు రుద్రనియాసకణ్డం చెయ్తిరుప్పదాలుం, నియాసవిధాయకత్తై "అథాతః పంచాంగరుద్రాణాం న్యాసపూర్వకం జపహోమార్చన అభిషేకవిధిం వ్యాఖ్యాస్యామః" ఎన్బదు ముదల్ ఉపాసకనదు శరీరత్తిలుం శివలింగత్తినుం సద్యోజాతాది మంత్రంగళాలుం, నమకమంత్రంగళాలుం ఆచరిత్తు వరువదాలుం, శ్రీరుద్రం శివపరమాకాదెన్నుం రుద్రవిధవాదం తలైయెడుక్కాదెన్క. ఇన్నుం, "యా తే రుద్ర ఇషుర్యా అస్మిన్ మహత్యర్ణవే ఇషుర్శిరసి" ఎన్బదాది మంత్రంగళాల్ సర్వాంగ నియాసంగళ్ కూఱి "ఆత్మానం రుద్రరూపిణం ధ్యాత్వా రుద్రరూపస్సన్ రుద్రమర్చయేత్" ఎన్ఱదనల్ తాన్ రుద్రవడివినలుకిప్ పిన్నరుద్రనైప్ పూశిక్కవేణ్డుమెన్ను విధిప్పడుత్తియిరుప్పదాలుం, కూశిరుద్రత్తిల్ భవ-రుద్ర-సర్వ-ఉగ్ర-భీమ-ఈశాన-మహాదేవ-పశుపతి నామంగళై యుచ్చరిత్తుప్ పూజాప్పిరణమాకి యుపచారంగళైచ్ చెయ్య విధిత్తిరుప్పదాలుం శ్రీరుద్రం శివపరమెన్బదెయినిదు సాధిక్కప్పట్టదు. ఇన్దరుద్రసూక్తమెయన్ఱిప్ పురుషసూక్తముం శివపరమెన్ఱే మేలోర్ నిశ్చయిత్తిరుక్కిన్ఱనర్. ఎన్నదెనిన్, "సహస్రశీర్షా పురుషః" ఎన్ను ముపక్రమవాక్యత్తిల్ పురుష శబ్దమిరుక్కిన్ఱదు. అదు యోగరుషిగళాల్ రుద్రవాచకమే యన్ఱి వేఱుపొరుళ్ పయవాదు. "పురుషో వై రుద్రః" ఎనవుం, "పురుషం కృష్ణపింగళం" ఎనవుం, "పురాతనోహం పురుషోహమీశః" ఎనవుం పోన్ద ప్రత్యక్ష శ్రుతిగళాలుం, "పురుషో నామ సంపూర్ణః శివస

త్యాదిలక్షణః। సాంబమూర్తిధరోనాన్యో రుద్రోవిష్ణురజోపివా" అన్ను స్కాంతత్తిలుం "ప్రకృతిస్త్వం సురశ్రేష్ఠ పురుషోహంనసంశయః। త్వన్మయంమన్మయంసర్వ మవ్యక్తంపురుషాత్మకం" అన్ను ఆదిత్యపురాణత్తిలుం మూరైయే పోంద వచనంగళాలుం పురుషశబ్దం శ్రీరుద్ర పరమాకవే రూఢియాకప్ పడిక్కప్పట్టదు. విష్ణువోవెనిన్, "వాసుదేవః పరాప్రకృతిః" అన్నుంశ్రుతియాలుం, "ప్రకృతిః పరమోవిష్ణుః" అన్నుం స్మృతియాలుం, "అవ్యక్తరూపంచతథాచవిష్ణుం" అన్నుం పురాణవచనత్తాలుం స్థిరమెన్పదు వెళిప్పట్టవాఱఱిక. ఇన్నుం, "ఏకైవశక్తిః పరమేశ్వరస్య ప్రయోజనార్థాయచతుర్విధాభూత్। భోగేభవానీపురుషేచవిష్ణుః క్రోధేచకాళీసమరేచదుర్గా" అన్నుం పిరమాణత్తాల్ మూలశక్తియాకియ కెళరియినదు అవతారమాక విష్ణుమూర్త్తి పడిక్కప్పట్టిరుక్కిన్రనర్. ఇప్పడి వెళిప్పట్ట పిరమాణస్తాతకంగళాల్ నారాయణర్ పురుషరాతలుం, అవరే పురుషసూక్తత్తాల్ పడిక్కప్పట్టవరాతలుంజ్ సేరామై తానేపోతరుం. ఇతనాల్, అతనుపక్కిరమత్తిల్ పెఱప్పటట పురుషవాచకప్ పిరయోగత్తిన్పడియే మత్తియకతవాక్కియంగళాకియ "యజ్ఞేనయజ్ఞమయజంతదేవాః" అన్నుం వాక్కియంగళుంజ్ శివప్పిరీతికరమే యాయిన. ఆండు మొదలిడైకళిల్ పోంద పడియాకాతు "శ్రీశ్చతేలక్ష్మీశ్చపత్న్యౌ" అన్నుపసంహారత్తిల్ పెఱప్పట్టదనాలుపక్కిరమ వచనకతపురుషాతి సబ్దంగళైయుం లక్ష్మీపతిత్వ సాధారణలింగ తాత్పరియ విచారత్తాల్ విష్ణుపరమాకవే కొళ్ళలామో వెనిన్, "యస్యైవంబ్రాహ్మణోవిద్యాత్ తస్యదేవాఅసన్వశే। శ్రీశ్చతేలక్ష్మీశ్చపత్న్యౌ అహోరాత్రేపార్శ్వే" అన్నుంవచనమే అదువాకయాల్ అదు సూక్ష్మవేత్తరాయుళ్ళ బ్రాహ్మణరుక్కుచ్ చొల్లియ పలుశ్రుతియెన్ప తఱియాతు అతిల్పెఱప్పట్ట పరమపురుషనుక్కుప్ పత్నికళే యాండుప్ పడిక్కప్పట్టనరెన్పదు సర్వాపత్తమెన్క.మహాలట్

சுமிக்குண்டாகிய சிறப்புடைமை கீர்த்திக்கு விஷ்ணு பத்தினியாகக் கொள்ளுந் தன்மையிற் சேராமையே யாண்டுப்படிக்கப்பட்டவர் விஷ்ணுபத்தினிகளென்பது ஸாமஞ்சஸமாகா தொழிந்தது. அதற்குரிய பொருளைக் கூறுங்கால் எந்தப் பிராம்ஹணனுல் புருஷ சப்த வாச்யனான சிவனைப் பூர்வோத்தர குணவிசிட்டனுக வறிந்து ஆராதிக்கின்றுனே (தஸ்ய-அந்தப்பிராம்ஹணனது, வசே - வசத்தில் (தேவதைகள்) அஸன்-இருந்தனர்.) அவருக்கு ஹரிலட்சுமீபதவாசயமான கீர்த்தியும், ஸம்பத்தும் பதிதினிகளைப்போலும் வசியமாகுவர் என்று மேலோர் விஸ்தரியாநிற்பர். அன்றியும், அதில் "ஈசா மூகுக்ஷ்ஸ்ஸ்ஸ்ஸ்ஸ:" என்றுள்ளவாக்கியத்தில் சாதாரணப்பிரம்ஹ சப்தங்களைக்கூறி அந்தப் பிரம்ஹம் எவ்வகைப்பட்டதென்னும் பரியாலோசனையில் அமிர்தத்வ மோக்ஷபாவத்தால் ஈசான ரென்றினிது சிவனையே விளக்கிற்றன்றிநாராயணுதிசப்தங்களால் விஷ்ணுவைமருந்துக கேனும் மறந்துங் கூறுதொழிந்தமைகாண்க. இவ்வுண்மைகளையறிந்தே ருத்ரநியாயஸத்தில் புருஷஸூக்த ஹருதயம்என்றுபோதாயனமுனிகள் வினியோகஞ் செய்திருக்கின்றனர். இதனுல், அந்தப் புருஷ ஸூக்தத்திற் சொல்லப்பட்ட சாதுர்வர்ணுதிஜனகத்துவமும் ருத்ரைகநிஷ்டமாகவே சாதிக்கபபட்டது. இப்படி ஸ்ரீருத்ரஸூக்தபுருஷஸூக்தங்க ளெல்லாமுஞ் சிவைக நிஷ்டமாகுமுண்மை தேராது அப்பாஞ்சராதநிர பாவிசர் முடிவாகக் காட்டிய வேதபாகங்களும் பரசிவப்பிரதிபாதிதமென்பதே அமையும். எஜுர்வேதத்தில் க - வதுகாண்டம்;-கூ. -ம் பிரசினம், ரு-சு-எ-அநுவாகங்கள், உ-வது காண்டம்;-ரு - ம் - பிரசினம், - சு-ம் அநுவாகமென்ற தேத்யாதிகளாகக் காட்டியவைகளே யவை. அவரிலக்கக்குறிப்பிட்ட வாக்கியங்களை யுதகரித்துக் காட்டாமை

யால் யாமுமவ்வாறு செய்தனம். அவரந்த வாக்கியங்களில் விஷ்ணு பரத்வங் காட்டுங்கால் யாமுமந்தவாக்கியங்களைக் கொண்டே சிவபாரம்யத்தை நாட்டிக்கொள்ளப் பின்னிடேம்! பின்னிடேம்!! ஈண்டுவிரிப் பிறபெருகும்.

இங்ஙனநிற்க, அவ்வந்தியஜமதச்சேய் திரிபுண்டரதாரணவிஷயத்தில் அநேக நிஷித்த வசனங்களைகொட்டிக்குலைத்தது. அந்தவசனங்களெல்லாம் பிரேதகிருத்யவிஷயங்களென்றறியாமல் ஸார்வவிஷயிகம், ஸார்வகாலிகமென்பது எப்படியுக்தமாகும்? பாஞ்சராத்திரி அவைதிகனுகையால் சுருதிஸ்மிருதிகளை யநுசரியாமல் பிரேதகிருத்யத்திலும் புண்டரதாரணஞ் செய்துகொள்ளுகிறான். இவன் தனனையுமோர் வைதிகனுகச சொல்லிக்கொள்வதைக்காட்டிலும் வேறு அநுசிதமின்று. சைவரும், ஸ்மார்த்தரும் வைதிக சீலராகையால பிரேதகிருத்யங்களில் புண்டரததை வர்ஜித்திருகின்றனர். பாஞ்சராத்திரிக்குரிய யோனிபுண்டரத்துக்கு உபநிஷத்பிரமாணவாக்கியஸகலங்கூடவில்லையென்றுமுன்னமேதானே சொல்லி யிருக்கின்றோமல்லவா? அப்பெருமபேதையார் அன்னியபுண்டரததைத்தூவித்தாரேதவிரத்தமது புண்டரத்தைச் சுருதிப பிரமாணததுடன் பூவித்துக் காட்டினரா? அப்படிக்காட்டினு லன்றோ வவவிஷயத்திலவரோடு எதிர்த்து வழக்கிடலாம்? சதுரங்கஸைனியத்துடன் யுத்தத்துக்கு வரும் வேற்றரசனோடு சூரனுயுள்ளவனெதிர்ப்பானன்றித் தன் பலமிலலாதவனுடன் யுத்தத்துக்குப் பிரவர்த்திகக மாடடானல்லவா? ஆகையால், புண்டரதாரண விஷயத்தில் பாஞ்சராத்திரியுடன் வழக்கிடுதிற்க நாமிச்சிக்கவில்லை. இனி ஷெ பழிமொழிக்கிரட்டுல் (சஉ) முதல் (ருச) வது பக்கம்வரையில் பாரபதவிந்தையையும், பாஞ்சராத்திர மகிமையையு மே

ராளமாய்ப்புலம்பினர். அவைகளைப்பற்றிமேலிடங்களில் விவகரித் திருப்பதேபோதுமென விண்டொதுக்கி விட்டன மென்க.

இது நிற்க, "வாசுதேவம்பரித்யஜ்ய யேந்யம்தேவமுபாஸதே। நரகாயபவந்த்யேதே நாத்ரகார்யாவிசாரணா" என்னுஞ் சுலோகத்தால் விஷ்ணு பாரம்யம் ஸித்திப்பதாக 'மயங்கிப் புலம்பினர். இது சிவபாரம்யமுடைய தென்பதை விளக்குவாம். (வாசுதேவம் வசுதேவபுத்ரம் பரித்யஜ்யத்யக்த்வா யேஅந்யம் பரமசிவமுபாஸதேதே நரகாய நரகானாம் கம் சுகம் மோக்ஷானந்த இத்யர்தஃ தத்ரபவந்தி. அதவா-வஸூந்யஸ்யாம்ஸந்தீதி வாஸுः பூதிவீதஸ்யாதேவः புத்ர்யந்தர்யாமீபரமாத்மா பரமசிவ இத்யர்தஃ-தம்பரித்யஜ்ய யேஅந்யம் ரூத்ரயர்தஃ-ரூம்யம் வாசுதேவ முபாஸதேதே ரௌரவாதிநரகாயபவிஷ்யந்தி. வாசுதேவோபாஸனக்ரமேணவா மோக்ஷ ஹேதுகத்வேபி பரமசிவத்யாகபூர்வகஸ்ய தஸ்ய நரகப்ராபிஹேதுத்வோபபத்தேः। அதவா வஸூந்யஸ்ய்ஸ்ஸந்தீதிவாஸுः குபேரः தீவ்யத இதிதேவः வாஸுதேவோயேஸஃ பரமேஶ்வரः தம்பரித்யஜ்யேத்யஸ்யத்ஸமானம்) என்னும்வியாக்கியானத்தால் எவர்கள் வசுதேவபுத்திரனைவிட்டு அவருக்கன்னியரானபரமசிவனையுபாசிக்கிறார்களோ, அவர்கள் நரர்களுக்கு முக்கியஸுகமான மோக்ஷாநந்தத்தின்பொருட்டு அதிகாரிகளாகின்றார்கள். அல்லது, வஸுக்களாவது தனங்கள். அவையுள்ளது (வாஸு-குபேரன்) பிருதிவி. அதற்குத் தேவர் பிருதிவி யினந்தரியாமியான பரமசிவன். அவரைத்தள்ளி அன்னியரும், ருடியர்த்தத்தா லறியத்தக்கவருமான வாசுதேவரை யெவர்களுபாசிக்கிறார்களோ, அவர்கள் ரௌரவாதிநரகத்துக் காளாவார்கள். இந்த வாசுதேவருடைய வுபாசனையால் கிரம முத்தி ஸித்திப்பதாயிருந்தபோதிலும், பரமசிவனைத் தள்ளி யுபாஸிக்கவருங்கால் அது நரகத்துக்குபயுக்தமாகுமென்பதே யுக்தம். அல்லது, வஸுக்களாவது தனங்கள். அவைகள் தன்னிடத்தில் விளங்குகிறபடியால் வாஸு. அப்படிக் குபேரன் விளங்

குறிறபடியால் அவனே தேவன். யாநால் குபேரன்விள ங்குகிருனே அவர்பரமசிவன். அவரைத்தள்ளி அன் னியனை யுபாசிக்கிறவன் நரகத்துக்காளாவ னென்று பொருள் தாலால், விஷ்ணுபரத்வபோதகமாகவே மேல் வாக்கியத்தைக் கிரகிப்பது அயுக்தமென்க.

இதுநிற்க, "సత్యాసత్యంపునస్సత్య మద్ధృత్యభుజముద్యతే। వేదా చ్ఛాస్త్రంపరంనాస్తి నదైవంకేశవాత్పరం" என்னுஞ் சுலோகத் தால் தனது பாஞ்சராத்திர சாஸ்திரம் ஸசசாஸ்திர மென்று வியாஸர்சொன்னதாகப்பிரஸ்தாபித்தனர். இத் னுலிவ்வுலகத்தில் வியுத்பத்தியுள்ளவ னொருவனு மில் லையென் றிவ்வேழை யெண்ணினதாகக் காண்கிறது. வேதசாஸ்திர மென்னும் பதமிருக்கையில் பாஞ்சராத் திரசாஸ்திரமென்றுகூறியதென்னவதிசயம்? வேதசாஸ் திரத்துக்கும், பாஞ்சராத்திர சாஸ்திரத்துக்கும் அபே தத்தை மற்றவிடங்களிற்சொல்லியிருப்பதாலும், வேதத் திற்சொல்லப்பட்டகேசவனே பாஞ்சராத்திரத்திற்சொ ல்லப்பட்டிருப்பதாலுங் குற்றமில்லை யெனின், அப்படி யோரிடத்திலும் வியாசர் சொல்லியதில்லை. சொல்லி யிருப்பதாகக் கொள்ளினு முபசாரமாகுமே தவிர முக் கியமாகாது. கேசவனைச் சொல்லிய காவிய நாடகங் களும், வேதங்களென வவைகளிற் கூறிய பொய்க்க தைகளும் மெய்யாகுமாயினன்றே விதுவு மப்படியா கும்? வேதததிற் போந்த கேசவனைசசொல்லிய மாத் திரத்தில் பாஞ்சராத்திராகமம் வேதமாவது, வேதநூல் யமாவது, எட்டுணையும் வேதத்தை யநுசரித்ததாவது ஸிருக்காலுமாகாது. இனிக் கேசவசப்தம் சிவபரமாத லைவிரிப்பாம். எங்ஙனமெனின், (కంజలం తస్యఈశః విష్ణుః తం మహాదిరకమిత్యర్థః - అథవా కః బ్రహ్మా తస్య ఈశః విష్ణుః తం మహాదిరకమితి పరమశివఏవ విష్ణ్వాదిసకలరక్షకఇతి సర్వవేదప్రసిద్ధత్వాత్) என்றப டியாம். கம் என்றது ஜலமும், பிரம்மாவுமாகும். ஜலத்

துக்கும், பிரம்ஹாவுக்கும் ஈசனான விஷ்ணுவை வகிக்கிறபடியாலும், ரக்ஷிக்கிறபடியாலும் கேசவன் பரமசிவனாவார். ஆகையால் (ஸதேவம் ஶிவாத்பரம்) என்றது பாசுபத ஸித்தாந்தத்துக்கநுகூலதாமாயிற்று. எங்கே அவர் ஸாமர்த்தியம் வெளியாகட்டும் பார்ப்போம். இம்மட்டேயன்றி (ஶம்஭ுபாவஸ்ஸ்வரபஶுலபோ ஬஭ூவ) என்று காட்டிச சம்புவானவர் சரபமாகி நருஸிம்ஹாக்னியில் சலபமென்னும் பூச்சுப்போல் விழுந்தெரிந்து சாம்பலாய் விட்டாரென்று சங்கராசாரியருக்காக வக்காலத்து வாங்கி வந்த வச்சண்டிமகனாரூளையிட்டனர். இப்படிக்கோரணி காட்டுஞ் சண்டிப்பேய்களோடு எப்படி மாரடித்துக் கொள்வது? இதுவேதமா? புராணமா? ஆகமமா? பேரிழவாயிருக்கின்றதே! எங்குமில்லாத கழுதைவாசகத்தைக்காட்டியோதனது ஸித்தாந்தத்தைநாட்டிக்கொள்ளப் போகிறார்? இன்னும், ஆகனேயபுராணத்திலும், பாத்மபுராணத்திலுஞ் சரபத்துக்கு நிக்ரஹஞ்சொல்வதாகக கூறினர். அப்படிப்புராணவசனங்கள்கிடையா. இப்போதுள்ள பாஷ்டாகளாற்கல்பிக்கப்பட்ட சுலோகங்களாயிருந்தபோதிலுஞ் சுருதிக்கு அவிரோதப் பிரமாணமாயிருந்தாலெடுத்துக்கொள்ளலாம். சுருதிக்கு விருத்தமாயிருந்தால், அதுபுராணமாகிலுந் தள்ளத்தக்கதுதானென்பதற்கு (புராணமித்யேவ ந ஸாது ஸர்வம் ந சாபி காவ்யம் நவமித்யவத்யம்। ஸந்தஃ பரீக்ஷ்யாந்யதரத்பஜந்தே மூடாஃ பர ப்ரத்யயநீயபுத்தி:) என்னும்பிரமாணமேசாலும். புராணமென்று ஸர்வமும் நல்லதாகாது. காவியம் நூதனமானதாகையால், அது குற்றமுள்ளதென்று ஸத்துக்கள் தள்ளமாட்டார்கள். புராதனமாயுள்ளதையும், நூதனமாயுள்ளதையும் நன்றாகப்பரிக்ஷித்து எதுசரியானதோ அதையே பிரமாணமாக ஸத்புருஷர்களெடுத்துக் கொள்வார்கள். மூடனானவன் அன்னியர் சொல்வதையே நம்புவான்என்பதே மேல் வசனத்தின்பொருளாம். இதனால், சுருதி விருத்தமானபுரான

வசனங்கள்ஹேயமென்றேற்பட்டதனால், சரபோபநிஷத்துக்குப் பாஹ்யமாயிருக்கக் காட்டிய ஷை புராண வசனங்கள் ஜீவியாவென்க. ந்ருஸிம்ஹத்தால் சரபத்துக்குமரணம் நேரிட்டிருந்தால், அது ந்ருஸிம்ஹதாபநீயோபநிஷத்திற்சொல்லியிருக்கவேண்டுமே! அப்படிச் சொல்லப்படாத வீண்விஷயத்தை அப்பாஞ்சராத்திர மூர்க்கசிரோமணியெடுத்தாள்வது எப்படியுசிதமாகும்? ந்ருஸிம்ஹனை விஷ்ணுவைச சரபம் வதஞ்செய்திருந்தால், உலகத்தில் (ந்ருஸிம்ஹஜயந்தி) எப்படியேற்படுமென்று அப்புலவரேறுவினவியதும் அபிருஷ்டோத்தரமாக விருக்கின்றது. "నూనధీఃపురుషంకృష్ణం కర్వస్యయథాబలం" என்றும், "చర్మాంబరోఽభూవ" என்றும் விளங்குமாற்றால், சரபரூபியானபரமசிவன் ந்ருஸிம்ஹ விஷ்ணுவினதுகௌவத்தையடக்கி, அவருடைய தோலைமாத்திர முரித்து வஸ்திரமாகத் தரித்துக்கொண்டதாகச சுருதிகாணப்படுகின்றதேதவிரச் சரபத்தை விஷ்ணுவதஞ்செய்து விடடதாக எந்தச்சுருதியுங காணப்படவில்லையே! இவ்விஷயத்தை முன்னிடங்களிற் பிரஸ்தாபித்துக கண்டித்திருப்பதோடு, எம்ம(சிவபாரம்யப் பிரதிஷ்஠ி)யிலுமேராளமாய்க கண்டித் திருக்கின்றோமாகையாலிங்கே யிம்மட்டில் விடுத்தாம்.

இங்ஙனநிற்க, (తత్పురాణేషు) என்று சங்கராசாரியர் அநேகவிதமாக விஷ்ணு பாரம்யத்தையே பிரதிஷ்டாபித்துப் பாஞ்சராத்திரமதவுத்தாரணஞ் செய்ததாகப்புலம்பினர். இதைப்பற்றி ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரியஸ்வாமிகள் தமதுமுதற்பாகத்தில் விசாரித்திருப்பதே போதும். சைவர்கள் அவைாத்தம்மவராகத் திருந்தினரென்றுகூறுவதற்குஅடையாளமாக அவர் மடாலயங்கடோறுஞ் சந்திரமௌளீசுவரர் பூசையும், அவருக்கும், அவருடைய சிஷ்யர்கட்கும் பஸ்மருத்ராக்ஷ ஸ்ரீ பஞ்சா

சூரலேவையும் பிரஸித்தமாயிருத்தலேபோதும். இப்பேதை சொல்லியபடியானல், சங்கராசாரியர் சிஷ்யர்களாகத் தங்களைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறவர்களெல்லாம் பாஞ்சராத்திர மதப்பிரவேசஞ்செய்து சங்கசக்திரங்களால் தேகத்தைச் சுட்டுக்கொண்டிருக்கவேண்டுமே! அந்தச்சங்கராசாரியராவது சூடுபோட்டுக்கொண்டதாக வேதாவதுபிரமாணங்காட்டினரா? அவைகளொன்றுமில்லாதிருக்கப் பாஞ்சராதத்திரத்தை யவர்தாபித்தாரென்பது என்னமூடத்தனம்? பின்னும், அவர்சொலிய சிவாநந்தலஹரியில் (ஶாணத்வம்வ்ரஜத்வமிச்யாத) சுலோகங்களை விஷ்ணு பாதவஸாதகமாகக்கொண்டு குலைகளந்த வீணர்த்தங்களுகெலலாம் நாமுத்தரஞசொல்வதில் மனுவைக்கவில்லை. ஏனெனின், பாசுபதரனைவரும் அவரைப பஹிஷ்காரஞ செய்திருக்கையால், அவர் வசனங்கள் பிரமாணமாகா. அவைகளைப் பிரமாணமாக வெடுத்துக் சொண்டாலலலவோ வவற்றின் குணதோஷங்களை விசாரிக்கலாம்? அவைகளுக்குப் பாஞ்சராத்திரிகள் சரியானவாததஞ செய்தாலும, அல்லது தபபர்த்தஞ் செய்தாலும், அவைகளை யாஞசிந்திக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. கர்மபக்தியோகஞானங்களென்கிற நாலுமார்க்கத்திலுமுட்படாமல் சூனியவாததத்தின் முடிந்த பாஷ்யாதி பிரபந்தங்களைச்செய்து உலகத்தையெல்லாங்கெடுத்து நாசம்பண்ணினவராகிய சங்கராசாரியருடைய வசனங்களையாவது, நடத்தைகளையாவது பாசுபதாக்ரகண்யரொருவரும் மதியாராகையால். அவருக்குச் சைவசின்னங்களிருத்தலுமகொண்டே கொஞ்சமாவது அவரைச் சைவர்கள் தம்மவராக வுபசாரம்பாராட்டுவதன்றிவாஸ்தவத்தில்அநுமாமஞ்சலமேபெறும். இன்னுமப்பாஞ்சராத்திர மூர்க்கரொழுதிவிடுத்த சிலபாகங்கள் அவிவேகபூரணகுருவின் கதையாய் முடிதலாலவைகளை விசாரியாது அறவே விடுத்தாம்.

இங்ஙனநிற்க, "అవిముక్తేతవక్షేత్రే సర్వేషామ్ముక్తిసిద్ధయే। అహంసన్నిహితస్తత్రపాషాణ ప్రతిమాదిషు" என்னும் வசனத்தால் உம்முடைய காசிக்ஷேத்திரத்தில் எல்லாருக்கும் முக்தி ஸித்திக்க நான் ஸன்னத்தனாகிறேனென்று இராமன் சிவனைப்பார்த்துச் சொன்னதாக ஸ்ரீராமதாபநீயோபநிஷத்திற் பெறப்பட்டதென்று அப்பண்டிதஸிம்ஹம் காஶித்தது. இதுஉள்ளதுதான். இதற்கு நாமஸமாதானஞ் சொல்லவேண்டியதும் அவசியந்தான். பாஞ்சராத்திர ஸித்தாந்தியாவது, அவனுக்குத்துலயர்களான ஶைவ ணக ஜைன பௌத்தாதிகளாவது உபநிஷத்ப்பிரமாணத்துடன்வாதித்தால் அவர்களுக்கு ஸமாதானம் வைதிகராயுள்ளபேர் சொல்லவேண்டியது அவசியமல்லவா? ஆகையாலிது விஷயத்தில் ஸ்ரீ குருவாஸிஷ்டத்தில், கர்மகாண்டத்தின் மூன்றாவது பாதத்தில், பன்னிரண்டாவது அதிகரணத்தில், சுகபரீக்ஷித்து ஸம்வாதத்தில் தீர்மானித்திருக்கிற வேதோபப்பிரமஹணப் பிரமாணங்களை விவரிக்கின்றோம். (பரிக்ஷித்துவானவர்) "భగవన్ భస్మజాబాల బృహజ్జాబాలయోర్గురో! శివమంత్రస్యతారత్వం కాశ్యాంస్పష్టీభవిష్యతేయథా। శ్రీరామతాపనీయాదౌ రామమంత్రస్యతారతా। అవగమ్యతే ఇత్యాప్తా దవ్యవస్థాప్రసజ్యతే। శివస్యరామశిష్యత్వం రామస్యశివశిష్యతా। శ్రుత్యంతేషుద్వయంచోక్తం యదికానువ్యవస్థితిః" என்னும் வசனங்களால் ஐயா பகவானனைசுகரே! பஸ்மஜாபால பிருஹஜ்ஜாபாலோபநிஷத்துக்களில், காசியில் சிவமந்திரம் எப்படித்தாரகமென்று சொல்லப் படுகிறதோ, அந்தப்படியே ஸ்ரீராமதாபநீயோபநிஷத்து முதலிய வற்றில் இராமமந்திரம் தாரகமென்றுசொல்லப்படுகின்றது. அவைகளில் சிவனுக்குராமசிஷ்யத்வமும், இராமனுக்குச் சிவ சிஷ்யத்வமுங் கேட்கப்படுகையால், வேதாந்தங்களிலுங்கூட வியவஸ்தையுண்டாவது கஷ்டமாக விருக்கின்றது. இப்படிச் சுருதிகளுக்கே பரஸ்பரம் விரோத

గుణ్డాకిరపడియాల్, అవుపర్గిన్ విషయత్తిల్ నాన్ ఉత్ప
ష్టిక్కొణ్డ సమాధానత్తైక్ కొంజశం చొల్లుకి
ఱేన్ కేట్టరుళుం అన్ఱు చొల్లుకిన్ఱార్. "అతస్సృ
త్యవిరోధాథ మేవన్నిశ్చియతేమయా। సర్వజ్ఞపర్వశక్తౌ శివరామాజ
గద్గురూ। సంసారతారకాన్యేషాం కాశ్యామపిసమాలుభౌ। సమబుద్ధిం జనయి
తుంగుర్వ్యోన్యంబభూవతుః। అన్యథాహిహరిర్ద్వేషో హరద్వేషోథవాన్య
ణాం। నిరంకుశోజాయేత నరకప్రాప్తికారణం" అన్ఱుం శీచనఙ్
కళాల్ అన్దచ్ శివనుం, ఇరామరుమాకిన విరువరుం
సార్వజ్ఞర్కళుం, సార్వభౌమత్తి యుళ్ళవర్కళుం, జగ
దాచారియర్కళుం, సంసారతారకర్కళుం, కాశియిన్కణ్
సమానర్కళుమావార్కళ్. తన్కళిడత్తిల్ మనుష్యర్క
ళుక్కు సమబుద్ధియైయుణ్డుపణ్ణుకైక్కాకవే యిరువ
రుమొరువరుక్కొరువర్ గురువాన్ఱార్క ళెన్ఱిప్పడిచ
చొన్నమాత్రత్తిల్, అవరైప్పార్త్తుచ్ చుకప్రిరం
హరిషిచొల్లుకిన్ఱార్.

ఎన్నుమనమెణిన్, "విచార్యమాణేభూపాల తవనిశ్చయ ఈదృ
శః। నశాస్త్రీయశ్చశిష్టానాం పూర్వేషాంపదసమ్మతః। శృతిస్మృతిపురాణేషు
శివస్యపరమాత్మనః। విష్ణ్వాదిసర్వదేవేభ్య శ్శ్రేష్ఠ్యమత్యుచ్యతేఖిలః। శ్రీమ
తోదక్షిణామూర్తే ర్వటమూలనివాసినః। సర్వాచార్యస్వరూపస్య దాచా
ర్యశ్చశివధర్మకః। నిత్యశుద్ధః బుద్ధాత్మ నిష్ఠస్సకరుణానిధిః। విష్ణ్వాదీనాంగురుః
ప్రోక్తోనతుతస్యస్వచిద్గురుః। తాపనీయేతుతారత్వంరామమంత్రస్యయచ్ఛ్రుతం।
నతస్మాత్సర్వగ్రహీతవ్యం క్రమముక్త్యుపయోగతః। శివస్యరామశిష్యత్వం దా
ర్యరుద్రపరత్వతః। అవిరుద్ధంమహాప్లోః కారణాద్రామచంద్రతః। యద్యన్యే
తతథాః ప్లోరప్యస్తుశివశిష్యతా। జాబాలాదిశ్శృతిప్రోక్తే స్త్వేతస్మాత్పోపపద్యతే।
శివస్యైవహిసంప్రోక్తావటమూలస్థితాదయః। నాన్యస్యకారణస్యాపి హేతుః
క్వచిదపిశ్రుతా। ఉపదేక్ష్యతిపదంప్రాప్తోదక్షిణామూర్తిరీశ్వరః। తారకస్య
నవిష్ణ్వాదీనసజగ్రాహతత్పదే। శివోత్కృష్టేణ నైతేన భవేద్విష్ణ్వాదిమూలం।
కస్యచిత్తదపేక్షాతా స్వస్మిన్విధరణీపతే। శివభక్తాగ్రగణ్యత్వా ద్విష్ణ్వాదీ
నార్చనాదిషు। దృశ్యంతేవధయస్తాస్త్రీశివభక్తస్యతైరపి। విష్ణ్వాదిరాజకీన

స్య సర్వసిద్ధిశ్వరః। అస్యవాభ్యధీమాన్ శాంభవోజినాదనం"
என்னும் வசனங்களால் வாராய் பூபாலகா! விசாரிக்கு மளவி லுன்னுடைய நிச்சயமானது சாஸ்திரங்களுக்கு டி, பூர்வீகப்பெரியோர்களுக்கும் ஸமாதானமாகாது. சுருதிஸ்மிருதிபுராணங்களில் பரமாத்மாவான சிவனுக்கு விஷ்ணுமுதலானஸகலதேவர்களைக்காட்டிலும் ஸ்ரேஷ்டியமானது உத்கோஷிக்கப்படுகிறதல்லா? திருஆலினகீழமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீமத், தக்ஷிணாமூர்த்தியே ஸர்வாசாரியஸ்வாமியாயிருக்க அவருக்குவேறே ஆசாரியர்யாவர்? எதற்காக வவருக்கு ஆசாரியர் வேண்டும்? கருணாநிதியும், நித்தியசுத்த விபுத்தாத்ம நிஷ்டருமான அவர் விஷ்ணுமுதலான ஸகலருக்குங் குருவென்று சொல்லப்படுகின்றாரேதவிர, அவருக்குமேலே யோர்குரு விருப்பதாக வோரிடத்திலுஞ் சொல்லப்பட வில்லை. இதனால், தாபநீயோபநிஷத்திற் சொல்லப்படுகிற ராமதாரகத்வம் முக்கியமாகாது. அது கிரமமுதிக் குபயோகமாகையாலும், சிவனுக்குச்சிஷ்யத்வம்காரியருத்ரரூபமாகையாலும், காரணவிஷ்ணுவானராமசந்திரமூர்த்தியிடம்விருத்தமுண்டாகாது. இதுபோலவேவிஷ்ணுவுக்கு ஜாபலசுருதியிற் சொல்லிய சிவ சிஷ்யத்வமுமாகட்டுமேயெனின், அதுகூடாது. ஏனெனில், சிவனுக்கே ஆலவிருட்சத்தடியிலிருப்புமுதலியனபிரஸித்தமாதலாலும், காரணவிஷ்ணுமுதலானவர்களுக்குஅவைகள்சொல்லப்படாமையாலும், தாமுபதேசஞ்செய்யும்படியான ஆசாரியஸ்தானத்தை யடைந்தவராகிய ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தியாகிற பரமேசுவரர் விஷ்ணுவாதிகளைத் தாரதம்யமாக அந்த உபதேஷ்டிருஸ்தானத்தி லேற்பாடுசெய்திருப்பதாலுமேயாம். இதனால், பரமகுருத்வம் சிவனொருவருக்கே ஸொந்தம். இந்தச்சிவோத் கர்ஷத்தால் விஷ்ணுவாதி தாஷணமாவது, விஷ்ணுவினிடமெவனுக்காவதுபேதைக்யாவது ஸ்வப்னத்திலும்வராது. விஷ்ணு

வானவர் சிவபக்தர்களுக்குள் ஸுயர்க்தவராகையாலும், சிவபக்தர்களுடைய ஆராதனம்சிவாராதனஞ்செய்பவனுக்குச் சாஸ்திரத்தில் வெகுவாக விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், விஷ்ணுவாராதன மற்ற சைவனுக்குச்சங்கரப்பிரஸாதமுண்டாகாமையாலும் புத்திசாலியான சாமபவன் ஜகாரத்தனனை அவசியமபூஜிப்பன் என்றுசொல்லி மீண்டும் பிரதஸ்தாபிக்கின்றார்.

எங்ஙனமெனின், "சிவஸாம்யம்ஸாரேஶ்சித்தே யதிமஸ்யே ஸகிஞ்சன। ஸஸ்ஸுகோப஭ாகீஸ்யா ன்னாத்ரஸந்தேஹகாரண॥ சிவஸ்யவைபவம்ஸாக்ஷா த்ஶ்ரீ மேஸர்வ்வதர்ஶிவத்। யதாப்ரோவாசபூபால ததாஶேகதயாம்யஹம்। ஸகிஞ்சிஷ்ணுஶ்ஶுபோபி கதாசிச்ச்ரவணாந்திகே। பாஹுவாத்ஶ்ரீலக்ஷ்மீவதஸ்தோஷ்டோ ஸ்ஸுந்தரிதிநாதிகஃ। நந்தீஶ்வரேணஸுகிருத்யா ஸ்ஸுபாகாஶ்சாஸுரா ஜ்ஜனஃ। சிவாவராதிதாஸ்த்வா பச்சாத்ஸ்ஸுஷ்டாவசிஶங்கரம் யத்பாதமஸ்தகாஸ்ஸுவிதிஸ்ஸவதவர்ஷுஃ। அஹங்காரஸமாயுக்தோ ஸ்ஸ்வாதிகஸ்ஸமஃ" என்னும் வசனங்களால் விஷ்ணுவுக்குச சிவஸாமயத்தை யெவன் சித்தத்திலெண்ணுவானோ, அவன்விஷ்ணுவினுடைய கோபத்துக்கு அருகனாவான். இதிலசநதேகமில்லை. சிவனுடைய வைபவத்தைச சாவதாமங்களை அறிந்தவரும், என்னுடைய பிதாவுமான வியாஸபகவான் எபபடிச்சொன்னாரோ, அப்படியே சொலலுகிறேன்கேளும ஹேராஜனே! விஷ்ணுவினமசரானனனுடையபிதாவானவர்ஒருக்கால்சிவசந்நிதியிற்கைகளைத தூக்கிகொண்டு மோகத்தினாற்கோவிந்தனைக்காடடிலும் அதிகமானதெய்வமில்லையென்று சொன்னவளவில நந்திபகவானுடைய ஹுங்காரத்தால் தூக்கினகைகளும,வாக்கும் ஸ்தம்பித்துப்போயின. அப்போது தன்னைசசிவாபராதியாகத் தெளிந்து சங்கரனைத் துதித்தார், எவருடைய பாதசிரஸ்ஸுகளை அஹங்காரிகளான விஷ்ணுவும்,பிரம்ஹாவும் பார்க்கமாட்டாமற்போனார்களோ, அந்தப்பரவேசுவரனுக்கு அதிகனுவது,ஸமானனுவதுகிடையவேகிடையாதுஎன்றுநிச்சயித்

து, ஸ்தோத்திரம்பண்ணினதாயுள்ளவிதிகாசத்தை நீ யுணர்ந்திலேபோலுமென்று பரிகஷித்துவைத் தெளிவித்துச் சுகப்பிரம்ஹரிஷி சந்தோஷித்தனர். இவ்வுண்மைகளால், ஷை தாபநீயோபநிஷத்வாகியத்தினேற்ற மிவ்வளவினதென்று வெளிப்படடது.

இன்னும், "మణికర్ణ్యాన్తుమక్షేత్రే" என்று இராமனை நோககிப்பெறப்படட சிவவசனததாலும, "అవముక్తేశవక్షేత్రే" என்று சிவனை நோககி வெளிப்படட இராமவசனத்தாலுங காசிக்ஷேததிரமான்துசிவக்ஷேதிரமேயெனபதை வைஷ்ணவ உபநிஷததும பிரகாசிபபிததது. சிவன்ன்னுடையக்ஷேத்திரமெனறும், விஷ்ணுவானவா உம்முடையக்ஷேதிரமென்று மொருவரை யொருவா நோக்கிக கூறிககொண்டமையே யவறறினுண்மையைககாடடும. மேல, "యథావారాణసీతుల్యాపురీనాస్తిక్షితౌస్మృతౌ। మహాదేవసమోదేవోయథానాస్తిక్షితౌస్మృతౌ" என்ற வசனததால சுருதிஸ்மிருதிகளில காசிககு ஸமானமான புண்ணியக்ஷேததிர மெங்ஙனஞ சொலலபபடவிலலையோ, மஹாதேவருக்கு ஸமமான தேவரு மெங்ஙனஞ சொலலபபடவிலலையோ, அங்ஙனமென்றுஉபமானதாமம வெளிபபடலால, சிவனுடைய ஸொநதமான காசிக்ஷேததிரததில விஷ்ணுவாதி தேவாகளுககிருப்பிடங்கிடைததது அவரை யுபாஸிககிறதறகே தவிரவேறிலலை. இராமாயணம், ஆரணயகாண்டம், பனனிரண்டாவதுஸாககத்தில் "ప్రవిశతతోరామ స్సీతయాసహలక్ష్మణః। ప్రశాంతహరిణాకీర్ణమాశ్రమంహ్యవలోకయన్। సతత్రబ్రహ్మణాసామగ్నేస్థానం తథైవచ। విష్ణోస్థానమ్మహేంద్రస్య స్థానంచైవవివస్వతః" என்னும வசனங்களால பிரம்ஹா, அக்னி, விஷ்ணு, இந்திரன், சூரிய, சந்திர, பக, குபேர, தாதா, விதாதா, வாயு, அநந்த, காயததிரி, வஸு, வருண, கார்த்திகேய, தர்மங்களென்கிற பதினேழு தேவதைகளுடைய ஸ்தானங்கள் அகஸ்தியருடையஆச்

சிரமத்திற் சொல்லப்படுபடியுங் காண்க. ஆன்றோர் பிரம்ஹ விஷ்ணுவாதி ஸகலதேவதைகளுக்கும் ஸ்தானங்கள் சொல்லி ஸ்ரீருத்ரமூர்த்திக்கு மாத்திரம் ஸ்தானஞ்சொல்லாமையால், அகஸ்தியரைப் பிரம்ஹவிஷ்ணுவாதிகள் உபாஸிக்கிறதற்காகவே அவருடைய ஆச்சிரமத்திலிடம்பெறாமலிருக்கிறார்களெனவும், அகஸ்தியராலுபாஸிக்கப்படுபவராகையால், ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியாண்டிடம்பெறுதொழிந்தனரெனவும் பெறப்பட்டது. இங்ஙனமாக, அவ்வகஸ்தியருடைய வுபாஸ்யதேவரான மஹாதேவர் உபாசகருளொருவராகியவிஷ்ணுவினம்சமான ராமனை யுபாஸித்தாரென்றுசொல்லவரும் மூர்க்கவாதம் எங்கேதலையெடுக்கும்? மேல் இராமாயண வசனங்கட்கு வியாகயானஞ்செய்த பாஞ்சராத்திரி யொருத்தன் உருத்திரனுக்குப் பூஜ்யத்வமில்லாமையால், அகஸ்தியாசிரமத்தில ஸ்தானம சொல்லப்படவில்லை யென்றும், பிரம்ஹவிஷ்ணுவாதி தேவதைகளைத் தான் பூஜிக்கும்பொருட்டுக் கிரகதேவதைகளாக அகஸ்தியர் பிரதிஷ்டைசெய்துகொண்டாரென்று மூளையிடுகிறான். இந்திரன், சந்திரன் முதலான தேவதைகளிலுந் தாழ்ந்தவராக ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியைக் கூசாதுரைத்தவக்குண்டகசேய்! நெஞ்சுகாரமே! உரம!! பரமசிவபக்தசிரோமணியாக ஸர்வசாஸ்திரங்களிலும் பிரஸித்தராய் விளங்கும் அகஸ்தியருக்குச் சிவபெருமானிடத்தி லவ்வளவு துச்சபுத்தி வந்ததாகப்புலம்பிய வகுடிகேடன்சொல்லை வித்வான்கள் சரியென்று எப்படிக்கொள்வார்கள்? சிவபாரம்யவிஷயத்துக்கு இராமாயணத்தி லிந்தப்பாகமே போதுமானதாயினு மின்னுமோரானமா யெடுத்துக்காட்டுவாம். பதினாறுவது ஸர்க்கத்தில "కృతాభిషేకస్సురరాజవన్ద్యో
యస్సూలపాణిర్వృషభాధిరూఢః గిరీన్ద్రపుత్ర్యా రుద్రస్సనంతభగవాన్పినాకీ" என்னும் வசனத்தால், பகவானும், ஈசருமான ஸ்ரீருத்ரர்பார்வதியாருடனேஸ்நானஞ்செய்துகொண்டிருக்கை

விளங்கினதுபோல் ஸ்ரீராமர் ஸீதையுடன் கோதாவரியில் ஸ்நானஞ்செய்து லட்சுமணருடன் கூடி விளங்கினரென்று பெறப்படுகின்றது. இந்த வுவமையாலுஞ் சிவபாரம்யம் ஸித்தித்திருப்ப தறியாது, உருத்திரன் ஸ்மஶானவாஸியாகையால்அபூஜ்யனென்கிற அபிப்பிராயத்தால் அகஸ்தியாச்சிரமத்தில் அவருக்கு அகஸ்தியர் ஸ்தானங்கொடுக்கவில்லையென்று பிணங்கியமுத கோவிந்தராஜன் என்னும் பாஞ்சராத்திரக்கழுதையின் வியாக்யானத்தைச்சிஷ்டர்கள்பார்த்தால் ஸஹிப்பார்களா? ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியைஅபூஜ்யனென்று வாலமீகிபகவான் கொண்டவராகில், இராமனுகுநிக்ருஷ்டவுவமையைச்சொல்லுவாரா? இப்படிப் பரம்பரையாகவே ருத்ரத்வேஷம் ஸிதத்திருக்கிற பாஞ்சராததிரிகளுககுக் கல்பகோடி காலம் ரௌரவகும்பீபாகாதி நரகங்களில் வஸித்த பின்னராவது மோக்ஷஸ்தானமான வைதிகஸம்பிரதாயத்தில் பக்தியுண்டாகு மென்றெண்ணத தக்கதாயிருக்கவில்லை. இதில், "ருத்ரஸ்ஸுஷ்ணுபகவாநீஶ:" என்று விஷ்ணுவுடன் கூடிய வுருத்திரா போலென்று வேறேபாடஞ் சொல்வது அபூதவுவமையென்று வியாக்யாதாசொல்லியிருக்கின்றனன். அப்போதும இலட்சுமண ஸாம்யம் விஷ்ணுவுக்கும், இராமஸாம்யம் உருத்திரருககும் நேரிடுகிறதேயென்றுவருந்தியழவேண்டியவனாகியவவ்வெறித்தாதன் இராமாயணம் சைவமாய் முடிதலால்தாமஸகாவியமென்றுபேசித்துக் கைவிடாமல் அதற்கொருவியாக்யானஞ் செய்யவந்து பரிபவமெய்தியது அவனுடையமந்தபுத்தியிருந்தபடியென்றறிக.

இதுநிற்க, காசியில்சிவஸந்நிதியில் கோவிந்தனைக் காட்டிலும் அதிகமான தெய்வமில்லையென்று மோகத்தாற் சொல்லிய வியாசருடைய கைகள் நந்திபகவானால் ஸ்தம்பிக்கப்பட்டன வென்பதற்கும், "ந தைவ காசீவாஸுரம்"

என்று கேசவசப்தத்தைச் செபரமாக்கி முன்னர்த்தஞ் சொன்னதற்கும் விரோதிக்குமேயெனில், முன்சொல்லியது யௌகிகஅர்த்தமும், பின்சொல்லியது ரூடியர்த்தமுமாகையால் பூர்வோத்தரவிரோதமில்லை. "வாஸ்வ வ்ருஷபத்வ்" என்றவிடத்தில் விஷ்ணுவானவர் சிவனாரகக் கிறதற்காக மாடாகச்சுமந்தது குற்றமில்லை யென்று ஸமாதானந் தேடிக்கொண்டதை மறந்துவிட்டு (இக்காடிச்சால்மூலியெருதென்று) அந்த விருஷபத்தைத் தூஷித்தழிந்த வப்பஞ்சமர்க்கே பூர்வோத்தர விரோதமாகப புலம்புவது வழக்கமேதவிர நமக்கில்லை. இன்னவாபாசங்கள் பலவுளவற்றை விரிவஞ்சியெடுத்துக் காட்டாது விடுத்தாம்.

இங்ஙனநிறக, சங்கசக்கிரமுத்திரைகளை நெருப்பிறகாய்ச்சித் தோள்களிற் சுட்டுக்கொள்ளுகிற அவைதிகாநுஷ்டானததை ஸ்மிருதிபுராணங்கள் வெகுவாகத் தூஷித்திருக்கும பாகங்களைத் தப்பர்த்தங்கள் செய்து தனக்குபகாரமாக அவற்றை ஸமர்த்தித்துககொண்ட வப்பாஞ்சராத்திரியின் பிரஸங்கத்தைக்கொஞ்சம்படித்துக்காட்டிப் பின்னர்ச்சபேடிகைசெய்வாம். எங்ஙனமெனின், "வேதேஷுயஜ்ஞபாகேஷு யஸ்யநாஸ்த்யதிகாரிதா। ஸதாஸ்யாத்வாச்ரமீ ஸர்வேஷ்வேஷுஷுஜ்வலே" என்னும் வசனத்தில் வேதங்களிலும், யஜ்ஞங்களிலு மெவனுக்கதிகார மில்லையோ, அவன்சக்கிராதிகளைத் தரிக்கச்செய்வித்துப் புஜத்வயங்களிலுந் தரித்துக்கொள்ளவேண்டியது என்று அர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாகப் பிரகாசித்தலை மறைத்து வேதங்களிலும், யஜ்ஞங்களிலும் அதிகரிக்கவேண்டில் அவசியம் சக்கிரர்க்கனஞ் செய்துகொள்ளக் கடவனென்று அவ்வர்த்தியஜ்சேய் அர்த்தஞ்செய்திருக்கின்றனர். (இவை த்தவன் எல்லைவிளம்பரனென்றால்) என்றதேபோதுமெ ஸ்திருஷ்டாந்தங்களையுங் காட்டி யிருக்கின்றனர்.

னெழுதியபடிச் சுலோகார்த்த மிருக்தாலல்லவா திரு ஷ்டார்தஞ்சேரும்? (குதிரையில் சவாரி செய்யவதிகார மற்றவன், கழுதையில் சவாரிசெய்வானென்றுப்போல்) அறியத்தக்கது. அதுபயுக்தமான இவ்விஷயத்தில் அதி கிவசனங்களைச் செலவுசெய்ய மனமற்றிருக்கிறநாம் க ணக்கிறந்த தப்பார்த்தங்களைச் செய்திருக்கு மக்கார்த் தப்பாரயர்க்கு எப்படிஸமாதானஞ் சொல்லலாம்? ஆகை யால், மார்க்கண்டேயருக்கொப்பாகச் சிரஞ்சீவித்வத் தைக் கொடுக்கின்ற சிவதத்துவஞானத்துக்கு ஸாதன மான வேதஸாரத்தைவிட்டுப் பாஞ்சராத்திரியின் மதத் தைவிசாரிக்க மனமற்றிருக்கின்றோம். ஆனால், மார்க் கண்டேயருக்கு விஷ்ணுப் பிரஸாதத்தால் சிரஞ்சீவித்வங் கிடைத்ததாகச் சடகோபன் கூறிய தாதப்பாட்டுகளைப் பாஞ்சராத்திரிகள் கொண்டு குழறிவழிகின்றனர். அ வைவருமாறு; (புக்கடிமையினாற் றன்னைக்கண்ட மார்க்கண டேயனவனை, நக்கபிரானுமன் றுய்யகொண்டது நாராயணன ருளே) எனவும், (கண்டுந் தெளிந்துங் கற்றார் கண்ணற்றானன்றி யாவரோ, வண்டுண்மலர்த்தொங்கன் மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழு நா, ளிண்டைச்சடைமுடி யீசனுடன கொண்டுசாச்செல்லக், கொ ண்டங்குத் தன்னொடுங்கொண்டுடன் சென்றதுணர்ந்தமே) என வும் போந்தவாறறிக. இவை சீவித்தலுக்குப் பிரமாண ம்வேண்டுமல்லவா? இத்தெந்தினப்பாட்டுக்காரணவே தந் தமிழ்செய்தமாறனெனவன்றோ பாஞ்சராத்திரிகள் பொங்கி வழிகின்றனர்?

வேதாந்தமாகிய ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தி யுபநிஷத்தில், "பஹ்வ்ரேமஹாபாண்டிரவடமூலே மஹாஸத்ராய ஸமேதாமஹர்ஷய ஏனகாதயஸ்தே ஹ ஸமித்பாணயஸ்த்வதிஜ்ஞாஸவோமாகண்டேயம் சிரஜீவி நமுபஸமேத்ய ப்ரச்சுஃ, கேந த்வஞ்சிரஜீவ்ய ஸிகேனவானந்தமனுபவஸீதி, பரம ரஹஸ்யசிவதத்வஜ்ஞானேன ஸ்வாவாச, கிம்தத்பரமரஹஸ்யசிவதத்வஜ்ஞானம், ஸ ஹோவாசயோனதிகாமுகிஶோபரோமீக்ருஶோபவதி தத்பரமரஹஸ்ய சிவ தத்வஜ்ஞானம், யஸ்ருஶோஸபரமீகாலே ஸர்வாநாத்மந்யாஸம்ப்ருத்ய ஸ்வாத்மாநம்

ಸುಖಮೋಕ್ಷಪ್ರಕಾಶಕಸದಸದ:' என்னும் வாக்கியங்களை விசாரிப்போம். பிரம்ஹாவர்த்தத்தில், மஹாபாண்டீரமென்னுமாலமரத்தடியில், மஹாஸத்திர மென்கிறயாகத்தின்பொருட்டுக்கூடிய சௌனகர்முதலான மஹரிஷிகள் குருசிஷ்ருஷார்த்தமாக ஸமித்துக்களைக்கையில் தரித்தவர்களும், தத்துவத்தை அறியவேண்டுமென்கிறவிச்சையுள்ளவர்களுமாகிச் சிரஞ்சீவியான மார்க்கண்டேயனையடைந்து பிரஸ்னஞ்செய்தார்கள். எதனால் நீர் சிரஞ்சீவியாகவிருக்கின்றீர்? எதனாலானந்தத்தை யநுபவிக்கின்றீர்? என்று கேட்டவளவில் மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகிறார். அது பரமரஹஸ்யசிவதத்வஜ்ஞானஸித்தியாலென்றவளவில் பின்னும் அந்தபபரமரஹஸ்யசிவதத்வஜ்ஞானமெதுவென்று பிரசினித்தவர்களுக்குத் திரும்பவுஞ்சொல்லுகிறார். எதனால்தக்ஷிணாமூர்த்தியான சிவபெருமான் அபரோக்ஷமாகப் பவிபபாரோ, அதுவே பரமரஹஸ்யமான சிவதத்வஜ்ஞான மென்றறிவீர்கள். எவர் ஸர்வத்தினும் பரமகாலத்தில் ஸர்வத்தையுந்தன்னிடத்திலேயே யுபஸம்ஹாரஞ்செய்து தன்னாந்மாநந்த ஸுகத்தில் ஸந்தோஷித்துக் கொண்டிருக்கின்றாரோ, எவர் தனக்குத்தானே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றாரோ, அவரேதேவர் என்றுணரக்கடவீர்களென்று அறிவித்தனர். உபநிஷத் பிரமாணத்தாலும், மார்க்கண்டேயருடைய வசனத்தாலும் பரமரஹஸ்ய சிவதத்வஜ்ஞானத்தினாலேயே மார்க்கண்டேயருக்குச் சிரஞ்சீவித்வங்கிடைத்ததாகத் துலக்கமாயிருத்தலுக்குவேறாக லைகிகஹீனனாகிய சடகோபன் கூறியபாட்டைக் கொண்டெப்படி யொருவன்சபையேறலாம்? இவன் வேதம் அறிந்தவனாகுலிப்படி வேதத்திலில்லாததும், வேதத்துக்கு முழுவிரோதமானதுமாகிய சங்கதியைக் குழறிவழியவிடமுண்டாகுமா? இவனுடைய ரோதனப்பாட்டாற்பெருமோசம்போக நேரிட்டிருப்பதறிந்த லைகிகர்கள் இவ

னையும், இவனுடையதாதப்பாட்டுகளையு மறைக்காகக் கும் மதிக்கமாட்டானெனவறிக.

இன்னும், "శిఖచక్రగదాపాశ చాపదండాంకుశాదిభిః। అంకితాశ్శ్రద్ధయాయాయం భవతబ్రాహ్మణాధమః" என்னும் வசனத்தை இன்னபுராணத்தி லுள்ளதென்றுகூறாமல் சூதஸம்ஹிதாவாக்கியமென்று ஸ்ரீ சுந்தரசிவாசாரியஸ்வாமிகளகாடடியது தப்பென்று அப்பாஞ்சராத்திரச் சூகரமுருமிற்று .இது விஷ்ணுவைபபரிபாலன கர்த்தாவென்றவொருவனைப்பார்த்து இன்னலோகாதிபதியான விஷ்ணுவென்றுசொல்லாத குற்றமுள்ளவனாகப் பஹிஷ்காரஞ்செய்யமுயலு மூடன்செய்கையிலெண்ணத்தக்கதே தவிரவேறில்லை. இதனால், அதைததப்பென்றுரைக்கவந்த வவ்வெறிததாதனிடமே தபபுவெளிப்பட்டமைகாண்க. அம்மூதேவிசசேய்,ஸ்காந்தம் தாமஸபுராணமெனறுகழிததிருககிறோமென்று மூன்கூறியதைமறந்து அந்தஸ்காநதத்தினந்தாக்கதமாகிய ஷை சூதஸமஹிதாவசனத்தைத்தனது மதததுககு அநுகூலமாகவர்த்தஞ் செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்துகொண்டு அதைப்பாழாக்கிற்று. எங்ஙனமெனின், ஸ்ரீமந்நாராயணனுடையசிஹ்நங்களானசங்கசக்கிராதிகளோடேகூட க்ஷுத்ரதேவதைகளுடையசிஹ்நங்களானபாச, தண்ட, அங்குசங்களாலேயும்அங்கிதராகிறது சிறந்தபாபத்தின் பலனாகையால், அப்படிப்பட்ட தாபத்தையடையக் கடவீராகவென்றுசபித்ததாகக்காட்டுகிறது என்று பொருள் கூறியதே. இப்படி யெவ்விடத்திலாவது ஸம்பவிக்குமா? வைஷ்ணவன் சைவசிஹ்நத்தைத்தரித்துக் கொள்ளுவதாவது, சைவன் வைஷ்ணவ சிஹ்நத்தைத்தரித்துக்கொள்ளுவதாவது உலகவழக்கநதிலுங் காணோமே! இப்படிவிருத்தார்த்தவாதியாக வெளிப்பட்டவனை யென்னசெய்யலாம்? இவன் மூமஸமெனறு கழித்தசூதஸம்ஹிதாவஸனம்

ஸாத்விகமாகிய தனதுவிஷ்ணுதத்தாந்தத்துக்கு எப்படியது கூலஞ்செய்தது? ஸாத்விகமாகிய தனதுமதத்துக்கு உபகாரமாய்நின்ற ஷை வசனம் எப்படித்தாமஸமாகும்? அன்றியும், இந்தச்சுலோகத்துக்குப் பொருளுள்ளபடியே கூறுகின்றோமென்று சொன்னவன் அப்பொருளைச்சொல்லாமல், வராஹ புராணத்திலென்று வேறுசங்கதியைத் தொட்டுக்கொண்டதென்னை? இராமஸுப்பு என்னுந்தன்னையொத்த அஸத்தொருவன விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யம் என்றுகுமுறிவழிந்திருக்கும் மலபந்தத்திரடடில் வக்ஷ்ரி புராணமுதலியன தாமஸமென்றுமுழுக்ஷவரஞ்செய்துவிட்டதாகவுமப்பாஞ்சாரதநிரி(முழுத்திமூடனைமூடர்சொணடாடிய முறைபோல்)என்றபடிக்கொண்டாடிமகிழ்ந்தனன். அவனுக்கும், அவன்சுவடிகளுங் கிடைத்திருகும் ஸந்மாநங்களை (விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யகண்டக) வாயிலாய்க்கண்டுணர்ந்தடங்குக.

இதுநிறக, சேஷதாமத்தில் (ரு) வது அத்தியாயத்தில,பார்வதீ ருத்ரஸம்வாதத்தில "ஸாதுஸாதுமஹாதேவி ஸாதூநாஂசஹிதேஷிணீ। வைஷ்ணவாநாஂசமாஹாத்ம்யம் தவவக்ஷ்யாமிஸுவ்ரதே। ஶஂ஖சக்ராஂகிதாஃபக்தாஃ யஃபூஜயதிமாநவஃ। ஸஸாக்ஷாத்விஷ்ணுஸாமீப்யம் லபதேநாத்ரஸஂஶயஃ" என்னும வசனங்களால் சங்கசக்கிராங்கிதர்களான பகதர்களையெவன் பூஜிக்கிறானோ, அவன் விஷ்ணுஸாமீப்ய முக்தியை யடைகிறான் என்று உருத்திரன் பார்வதியாருக்குச் சொன்னதாகப் பிரஸங்கிக்கவந்த வப்பாமரத்தலைவர்க்குப் பரிசுகொடுப்பாம். இந்தச் சுலோகங்களை ஷை இடத்தில் சைவர்கள்,ஸ்மார்த்தர்கள்,வைஷ்ணவர்க விந்தமூன்றுபேருங் கூடிப் பரிசோதிக்கையிற்காணுமையால் ஏகதேசிகளச்சிருட்டிப் பதைத் தானே நம்பிப் பிரமாணமென்று வித்வான்களொப்பமாட்டார்கள். அல்லது, பூர்வ புத்தகங்களிலும் அச்சுலோகங்களிருக்கின்றன வென வொருவன காட்டு

வருங்காலத்து மலைபிரமாணமாகா. எங்ஙனமெனின், நியாஞ்யமாகிய, அவைதிகாசாரங்களைச் சொல்லுகையால். பின்னும், சிவனைத்தாமஸனென்றும்,அப்பிராமாணிகரொன்றுஞ்சொல்லி நாத்தழும்பேறிய வச்சூடுண்ட சோம்பர் அச்சிவனுடைய வசனங்களை யெடுத்துக்கொள்வது எப்படி யுக்தமாகும்? சத்ருவாகிலு மொருவிஷயத்தில் தனக்கு அனுகூலமாகச் சொன்னால் அவ்விஷயத்தின் மாத்திரம் மித்திரனாகக் கொளளலாமாப்போல் குற்றமில்லை யெனின், ஆகிலும், அச்சுலோகங்கள் பாஞ்சராத்திரியின் கருத்தை யநுஸரிக்கவில்லை. எப்படியெனில், விஷ்ணுவின் சிஹ்நங்களான சங்கசக்கிராதிகளைத் தரித்து விளங்கும் விஷ்ணுவின் பரிவாரங்களாகிய ஸங்கர்ஷணாதி வைஷ்ணவர்களைப் பூஜிக்கவேண்டிய விதிபரங்களேதவிரத் தப்தமுத்திரைகளா லலங்கிதர்களான பாஷண்டர்களைப் பூஜிககவேண்டிய விதிபரங்களல்லவென்பதே புண்மைககருத்தாம். பின்னும்,பாரதசேஷதர்மமென்றது ஸ்மிருதி புராணங்களுக்குக்குங் கீழ்ப்பிரமாணமான வோரிதிகாசமேயன்றி வேறில்லை. "भारतः पंचमो वेदः" என்று பாரதம் ஐந்தாம்வேதமென்று தர்மவிஸ்தாரத்தா லுபசரிக்கப்பட்டதேதவிர வேதங்களைப்போல் ஸ்வதந்தரமுடையதல்லவென்பதுசகலருமறிவார்கள். இந்த இதிஹாஸத்துக்கு மேலிட்ட பிரமாணங்களான ஸ்மிருதிகளிலுங் கூடச் சுருதி விருத்தாகமவாக்கியக் கலப்புண்டென்று அவைகளை வித்வான்கள் கண்டுபிடித்துத் தள்ளவேண்டுமென்பதைச் சகலரு மொப்புக்கொள்ளுகையில், இந்தப்பாரதத்தில் வேதவிருத்த தருமங்களைச் சொல்லுகிற வாக்கியங்களிருக்கிறவிஷயத்திலென்னவாக்ஷேபமிருக்கின்றது? ஆகையால், இப்பாஞ்சராத்திரி யெழுதியிருக்கிற சங்கசக்கிரதப்தமுத்திராங்கனவிஷயமான பதினாறு சுலோகங்களும் வேதவிருத்ததருமங்களைச்சொல்லுகிறபடியால், அதற்

గుచ్చమాధానంజ్ఞ చెల్లవేండియుమై నమ్ముడైయ వాక్కిలిల్లై.

పిన్, శ్రుతిప్రసిద్ధమాన పస్మధారణత్తైప్పట్రి యిప్పాణ్ణశరాత్తిరి శిలదూషణంగళైయుత్తియిరుక్కిన్ఱనన్. ఇదైప్పట్రిమేలిడంగళిల్ సమాధానంజ్ఞ చొల్లియిరుక్కిన్ఱోమాయినుమ, అవై సంగ్రహరూపమాగైయాల్ విస్తార నిరూపణత్తై యపేక్షిక్కిఱ మన్దబుద్ధియుళ్ళవర్ పొరుట్టు అన్దపపస్మధారణ వైభవత్తైయివ్విడత్తిల్ విస్తరిత్తుచ్ చొల్లుకిఱోమ్. పస్మపరమాన శ్రుతియొన్ఱిఱ్పోన్ఱ అక్కియాశ్చిరమ శబ్దత్తుక్కు ఆశ్చిరమత్తై యధికరిమిత్త పాపియెన్ఱు అర్థత్తై చొల్లియుమ్ అవిశ్వాసిమకణుక్కు అదణ్ణుణ్మైయైత్ తెరివిప్పాం. "అతవర్ణాశ్రమంయాపం సచ్ఛాదానంవక్షణం। యోస జానాతిస్పర్శాత్ కదాచిత్తోభవిష్యతి" ఎన్ఱుమ్ ప్రమాణత్తాల్ సశ్చిదానన్ద లక్షణముళ్ళదుమ, వర్ణాశ్చిరమంగళై అధిక్కరిమిత్తదుమాన రూపత్తైయెవనఱియవిల్లైయో, అన్ద అవిద్వాన్ ఎప్పోదు ముక్తనువానెన్ఱు వెళిప్పట్టిరుత్తలేపోదుమ్. అన్ఱియుమ్, పస్మజాబాలోపనిషత్తిల, మహాదేవ ప్రసాదండసమ్వాదత్తిల్, "భస్మధారణమ్ప్రమాదేనకార్యం ప్రమాదాత్ప్రతిత్యాగేభవతి బ్రాహ్మణానామయమేవధర్మోయమేవధర్మః" ఎన్ఱుమ్ వచనత్తాల్ ప్రమాదమన్ఱియిల్ పస్మధారణంజ్ఞ చెయ్యత్తక్కదెన్ఱుమ్, ప్రమాదత్తాలాయిన్, ప్రతిత్తనంకిఱ్ఱెన్ఱుమ్ వెళిప్పట్టదు. "ఏవంభస్మధారణ మకృత్వానాన్నియాదాపోన్నసున్యద్వాప్రమాదాత్యక్త్వా భస్మధారణసగాయత్రీం జపేత్। సజపేయాదగ్నౌ తపయేత్ ధ్యేనాత్ ఋషిః ప్రాదీత్ అయమేవధర్మస్సనాతనస్సర్వపాపనాశకోమోక్షహేతుర్నిత్యో యంధర్మో బ్రాహ్మణానాం బ్రహ్మచారిగృహిణాం సన్యస్థయతీనామేతదకరణే ప్రత్యవాయః। బ్రాహ్మణోకృత్వాప్రమాదేనతస్మాత్ సరసం జలమధ్యేస్థిత్వాగాయత్రీం జప్త్వాఉపవిశ్యనైకేనశుద్ధోభవతి,

యతిభిః స్వధారణంత్య క్త్వాపీకదాఉపోష్య ద్వాదశ సహస్రప్రణవాన్ జప్త్వా శుద్ధోభవతి'' என்னும் வாக்கியங்களால் பஸ்மதாரணஞ் செய்துகொள்ளாமல் ஜலத்தையாவது, அன்னத்தை யாவது, வேறு எதையாவது ஆகாரஞ்செய்யக்கூடாது. பிரமாதத்தால் பஸ்மதாரணத்தைத் தள்ளிக் காயத்திரி யை ஜபிக்கக்கூடாது. ஹோமஞ்செய்யக்கூடாது. தேவ ரிஷி பிதிர் தர்ப்பணங்களையும் பஸ்மதாரண மன்றியில் செய்யக்கூடாது. இதுவே ஸநாதனமானதர்மம். ஸர்வ பாபதத்தையும் நசிப்பிப்பதும், மோக்ஷஹேதுவும், நித் தியமுமாகும். இந்தத்தர்மம் பிராமஹணர்களுக்கும், பி ரம்ஹசாரி, கிரஹஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன், ஸந்யாஸி என் கிறநாலு ஆசிரமிகளுககும்முககியமாயுள்ளது. இதைச் செய்யாவிட்டால் பிரத்யவாயமுண்டு. பிராம்ஹணன் பி ரமாதத்தாலிந்தத் தர்மத்தைச செய்யாதிருந்தால் அத றகுப்பிராயச சித்தமாக ஜலமத்தியிலிருநது, நூற்றெட் டுக்காயத்திரி ஜபஞசெய்து அநேகமுபவாசமிருந்து சுத் தனுவான். ஸந்யாஸியானவன் ஒருககால் பஸ்பதாரணத் தைத்தள்ளுவானுகில், உபவாஸமிருந்து பன்னிரண்டா யிரம் பிரணவஜபஞசெய்து சுத்தனுவான என்றுபெறப் பட்டது. இன்னும். பிருஹஜ்ஜாபாலோப நிஷத்தின் படி விசாப்பாம்.

பஸ்மவைபவம்.

౧. "తత్రశ్లోకాభవంతి। తేనాధీతంశ్రుతంతేన తేనసర్వమనుష్ఠితం
యేనప్రేణశిరసి త్రిపుండ్రంభస్మనాధృతం''.

. (இ-ள்.) எந்தப்பிராம்ஹணனுல் சிரஸ்ஸில் பஸ்ம த்தினுல் திரிபுண்டரதாரணஞ் செய்யப்பட்டதோ, அவ னுல், ஸர்வமும் அத்தியயநஞ் செய்யப்பட்டனவாம். ஸர்வமுஞ்சிரவணஞ் செய்யப்பட்டனவாம் ஸர்வமும் அநுஷ்ட்க்கப்பட்டனவாமென்றறிக.

౨. "త్యక్తవర్ణాశ్రమాచారో లుప్తసర్వత్రయోపియః
సకృత్ప్రయత్త్రిపుండ్రాంక ధారణాత్సోపిపూజ్యతే"

(ఇ - ఉ.) వర్ణాశ్రమాచారాలనైక విడిచినవనుమానునూ, సర్వవిధత్రయములనూ లోపిత్తవనుమానునూ ఒకతరంత్రియక్ పుండ్రత్తైత్ తరిత్త మాత్రత్తిల్ పూజ్యనాయ్ విడుకిఱాన్ ఎన్బదాం.

3. "యేభస్మధారణంత్యక్త్వా కర్మకుర్వంతిమానవాః
తేషాన్నాస్త్యపివామోక్షస్సంసారాజ్జన్మకోటిభిః"

(ఇ-ఉ.) ఎవర్కళానాల్ పస్మధారణత్తైత్ తళ్ళిక్ కర్మంగళైచ్ చెయ్కిఱార్కళో, అవర్కళుక్కుక్కోటిజన్మమెడుత్తాలుం సంసారత్తుక్కుత్తాణ్డి మోక్షమడైయుమ్వఱి కిడైయాదు ఎన్బదాం.

8. "మహాపాతకయుక్తానాం పూర్వజన్మాజితాగసాం
త్రిపుండ్రోద్ధూళనేద్వేషో జాయతేసుహృదంబుధాః"

(ఇ - ఉ.) ఇన్దజన్మత్తిల్ మహాపాతంగళుడన్ కూడినవర్కళుమ్, పూర్వజన్మంగళిల్ సంపాదిత్త పావంగళుళ్ళవర్కళుమానపదిదర్కళుక్కేగిరిపుండ్రత్తిలుమ్, ఉత్తూళత్తిలుమ్ పలమాన తువేషముణ్డాగుమ్. హే విద్వాన్కళే అఱిమిన్క ళెన్ఱపడియాం.

x. "యేషాంకోపోభవేత్పృష్ఠలలాటేభస్మదర్శనాత్
తేషామత్యంతసాంకర్య మనుమేయంవిపశ్చితా"

(ఇ - ఉ.) ఎవర్కళుక్కు అణ్ణియనుడైయ నెఱ్ఱియిల్ పస్మత్తైక్ కణ్డమాత్రత్తిల్ కోపముణ్డాకిఱదో, అవర్కళ్ పలవర్కళుప్పిఱన్దవర్కళెన్ఱు విద్వాన్కళఱియత్తక్కదు ఎన్బదాం.

౬. "యేమాన్నాస్తిమనశ్రద్ధా శ్రౌతేభస్మనిసర్వదా
గర్భాధానాదిసంస్కార స్తేమాన్నాస్తీతినిశ్చయః"

(இ - ள்.) ஹேமுனியே! எவர்களுக்குச் சுருதியிற் சொல்லிய பஸ்மத்திலெப்பொழுதுஞ்சிரத்தையில்லையோ, அவர்களுக்குக் கர்ப்பாதான முதலான ஸம்ஸ்காரங்கள் நடக்கவில்லையென்று நிச்சயிக்க வேண்டியது என்பதாம்.

౭. "యేభస్మధారిణంశృష్ట్వానరాఃకుర్వంతితాడనం
తేషాంచండాళతోఽన్య బ్రహ్మన్నూహ్యంనిపశ్చితా".

(இ - ள்.) எவர்கள் பஸ்மதாரியைககண்டு தங்கள் தலைகளில், மாரபுகளில், மனசுகளிலாவது அடித்துக் கொள்ளுகிறார்களோ, அவர்களபிராம்ஹணர்களாயிருந்தாலுஞ்சண்டாளனுக்குப்பிறந்தவரென் றாகிக்கத்தக்கதுஎன்பதாம்.

౮. "యేషాంక్రోధోభవేద్భస్మ ధారణేశత్రునూనకే
తేమహాపాతకైర్యుక్తా ఇతిశాస్త్రస్యనిశ్చయః"

(இ - ள்.) எவர்களுககுப பஸ்மதாரணத்திலும், அதின் பிரமாணங்களான இந்தவுபநிஷத்வசனங்களிலுங் கோபமுண்டாகிறதோ, அவர்கள் மஹாபாதகங்களுடன் கூடினவர்களென்று சாஸ்திரநிச்சயமென்பதாம்.

౯. త్రిపుండ్రంయేఽనిందంతి నిందంతిశివమేవతే
ధారయంతిచయేభక్త్యా ధారయంతిశివంచతే"

(இ - ள்.) திரிபுண்டரத்தை யெவர்கள்நிந்திக்கிறார்களோ, அவர்கள்சிவனையே நிந்திக்கின்றவராவர். எவர்கள்பக்தியுடன் அதைத்தரித்துக் கொள்ளுகிறார்களோ, அவர்கள் சிவனையே தரித்துக் கொள்ளுகின்றவராவர் என்பதாம்.

౧౦. భిక్షస్తరహితంఫాలం భిగ్గ్రీవమశివాలయం
భిగసీశాచలనంజన్మ భిన్నిద్యామవివాత్మకాం"

(ఇ - ఎ.) పస్మమిల్లాత నెత్రియైచ్చుడు. శివాలయ మిల్లాతకిరామత్తైయుం కొల్లుత్తు. శివపూజైయిల్లాత జన్మత్తైయుంజుడు. శివస్వరూప మిల్లాత విత్తైయైయుంజుడు ఎన్పతాం.

౧౧. రుద్రాగ్నేయ-త్వరవీర్యం యద్భస్మపటకీర్తితం
తస్మాత్సర్వేషుకాలేషు వీర్యవాన్ భస్మసంయుతః"

(ఇ-ఎ.) ఉరుత్తిరాక్షినియిన్ శిరోష్టమానవీరియ మానతు పస్మమెన్రు చొల్లప్పట్టతు. ఆకైయాల, సర్వకాలంగళిలుం పస్మత్తుడన్ కూడినవనే వీరియ ముళ్ళవనాకిరాన్ ఎన్పతాం.

౧౨. భస్మనిష్ఠస్యదహ్యంతే దోషాభస్మాగ్నిసంగమాత్
భస్మస్నానవిశుద్ధాత్మా భస్మనిష్ఠఇతిస్మృతః"

(ఇ-ఎ.) పస్మనిష్టైయిలిరుక్కిరవనుక్కుప్ పస్మమాక్కినిల్ సంగమత్తాల సకలదోషంగళుం తగిక్కప్పట్టుప్పోయవిడుం. పస్మస్నానత్తాల విశుద్ధాత్మావానవనే పస్మనిష్టనెన్రు స్మరిక్కప్పట్టాన్ ఎన్రపడియాం.

౧౩. భస్మసందిగ్ధసర్వాంగో భస్మదీక్షితపుండ్రకః
భస్మశాయీచపురుషో భస్మనిష్ఠఇతిస్మృతః"

(ఇ-ఎ.) పస్మత్తాల్ పూచప్పట్ట సర్వాంగముళ్ళవనుం, పస్మత్తాల్ పిరకాశిక్కిన్ర త్రిపుండ్రముళ్ళవనుం, పస్మత్తిల్ శయనిత్తుక్కొండవనుమాన పురుషనే పస్మనిష్టనెన్రు స్మరిక్కప్పట్టాన్ ఎన్రపడియాం.

இப்படி உபநிஷத்துக்களி லுத்கோஷிக்கப்படுகிற பஸ்மதாரணவைபவத்தை ஜந்மமததியிலொருககாலாவது பார்த்தறியாத முழுமூடனே பூர்வஜந்ம மஹாபாபவிசேஷங்களால் பஸ்மததைத் தூஷிபபானன்றிவேறில்லை. இந்தப்பிரகாரமே சுவேதமிருததிகையால ஊர்த்துவசிதரபுண்டரதாரணத்துககு ஓருபநிஷத் வாகியத்தையாவது பாஞ்சராத்திரியெவனுகிலுங காட்டிப் பிரஸ்தாபிபபானுகிலன்றோ, அவன தரிததுக கொளளுகிற புண்டரமும வைதிகந்தானென்று வேதவித்துக்களாயுளள சைவாகளும, ஸ்மாததர்களும பாஞ்சராத்திரிகளோடுஸமபாஷணுதிகளைத தடையின்றிச செயதுவரவிடமுண்டாகும்? சுருதிபாஹ்யங்களை விபூதிதாரணவிஷயததி லின்னுமநேகமிருததலை விசாரிததறியாமல வாயகொண்டமடடும அநத விபூதியையும, அதைததரிககின்றபேரையும் தூஷிததுத திரியும் பாஞ்சராத்திரிகளுககு வைஸ்வதன ஸமாதானஞ்சொல்லவேண்டுமேதவிர நமமால சொலலிமுடியாது. வேதபாஹ்யனான பாஞ்சராத்திரிகளுக்கு இநத வுபநிஷதரஹஸ்யாததங்களை யெலலாங காட்டவேண்டிவருததே யென்று எமககுண்டாகிய வியஸனமானது அவன் செய்த பஸ்மவைபவதூஷணத்திலுங்கூடவுண்டாகவில்லை. ஆகையாலிப்பிரபந்ததி லின்னும்ஷைபஸ்மவைபவதைச சொல்லுகிறதிலுபரதியடைந்தோம்.

இங்ஙனநிற்க, "ஏகமேவருத்ரோநத்வதீயாயதஸ்தி" என்னுஞ் சுருதியிற் சொல்லப்பட்ட வுருத்திரா ஏகாதசருத்திரர்களி லொருவராவாரேதவிர அவர்களைவிட்டு வேறே ருத்ரசப்தாத்தமான தேவதை சுருதிமூலதலானதுகளில் சொல்லப்படவில்லை யென்று அந்தப் பாஞ்சராத்திரஸ்வானம் குலைத்தது. ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தர்கள்பிரம்ஹவிஷ்ணுருத்ரர்களென்று இடையன்,

குசவன் முதலானவர்களுக்குங்கூடத் தெரிந்தவிஷய மாக, இந்தக்கழுதைக்கு மாத்திரந் தெரியாமற் போன காரணந்தான் தெரியவில்லை. பின்னும் அந்த ஏகாதசருத் ரர்களைத் தவிர அஷ்டதிகபாலகரு ளொருவரானாசா னருத்ரர் வேறுயுள்ளாரென்றும் சாஸ்திரமறிந்தயாவரு மொப்புகொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் ஶதருத்ரஸ ஹஸ்ரருத்ராகள விவகாரயகரும வேதமறிந்தபேர் வித ந்துரைப்பர். இவாகளை யெல்லாங்கடந்துநின்ற துரிய ருத்ரரே ஷை சுருதியிற் சொல்லப்பட்டவரென்பதை யுத்தராத்தாபரியாலோசனையில் மேலோர் கிரகியாநிற் பர். எங்ஙனமெனின், "ஶமுஹ்ஹ்ஸ்ஸ்ஸ

தம் பாஞ்சராத்திர ஸம்பிரதாய பாஷ்யப்படி ருத்ரனைச் சொல்லவில்லை யென்றும் பிதற்றினன். இதுவுமொரு நியாயமா? இன்னகாரணத்தால் அந்த ருத்ரசப்தம் சைவமாகாதென்று காட்டியன்றோ மறுககவேண்டும்? இந்த ருத்ர சப்தத்தைத் தமக்காதாரமாய்த் திருடிப் பொருள்கொண்டதுபோல் மேற்போந்த சுருதித்வயங்களில் வந்த ருத்ரசப்தங்களையு மேன்றிருடிப் பொருள் கொள்ளக்கூடாது? எங்கே ருதரசப்தம் பெறப்படுமோ அது ஏகாதசருத்ரர்களையே காட்டுமென்றிழவாடிய வவ்வேழைமதிக்கு இந்தசசுருதியி லவ்வேகாதச ருத்ரர்களையு மதிக்ரமித்த ஆக்னேயருதர ரொருவரகப்பட்டது விந்தையினும் விந்தையே! இம்மட்டேயன்றி, இப்பஞ்சாசத்தின்னடியிலென்று சொல்லவேண்டிய சப்தத்தை "இப்பஞ்சாதியடியிலே" என்று பிணங்கியழுத வப்பேதைச்சொல்லைப் பார்க்கும்போது மழலைச் சொல்லுகளைச் சொல்லுகிற குழந்தையென்று மனப பூர்வமாய்ஸந்தோஷிக்கவேண்டியிருககின்றது. பின்னும், "ஶ்வம஗்ஸ்ரு ருத்ரஆஸுரோமஹாதிவ:" என்ற சுருதியில் உருத்திரனை அசுரனென்று கண்டோக்தியால் சொல்லபபட்டிருக்கிறதென்றும், "இமம்ஸஹஸ்ரம்ஶதம்ஸமாவ்ஹே அஸ்ய ஹ்ஸ்வஸ்ய" என்ற சுருதியில்வந்த பசுபதிசப்தம் அகனி பரமென்றே கொள்ளத்தக்கதென்றும் புலம்பினன். இதில் பசுபதிசப்தத்துக்கும், அக்னிசப்தத்துக்கும் ஸாமாநாதி கரண்ணிய மிருப்பதுபோல் முந்தியசுருதியில்ருத்ரசப்தத்துக்கும், அக்னிசப்தத்துக்கும் ஸாமாநாதி கரண்ணிய மிருக்கின்றது. இரண்டுசுருதிகளுக்கும் ஏகவாக்கியதை ஸித்திக்க வேண்டியதற்காக ருத்ரனையாவது, அக்னியையாவது அஸுரனென்று தீர்மானிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது. உருத்திரனை அஸுரனென்று சொன்னால், அக்னியையும் அவசியம் அஸுரனென்று சொல்லவேண்டும். அப்

படிச் சொன்னு லெவனுவது ஸம்மதிப்பானு? ஸுர னென்று ஸர்வப்பிரஸித்தனுயிருக்கிற அக்னியை அஸுரனென்றுல் பாஞ்சராத்திரிகளாவது ஒப்புவார்களா? ஆகையாலிப்படிப் பூர்வாபர ஸமந்வயமன்றியில் சுருதிகளுக்கு அர்த்தஞ்சொல்லுகிற வந்தப் பாஞ்சராத்திரப் பதடிக்கு முடடாளகளுக்கெல்லாஞ் சட்டாம்பிள்ளையென்னும் பட்டங்கட்டி வைப்பதேநலமென்க. பிரதிருதங்களானருத்ர, அக்னி, அஸுர, பசுபதிசப்தங்களை நாலும்ஸர்வஜ்ஞாதிபதியான பரமசிவைகபரமேயன்றி வேறிலலை. அஸுரஸப்தமானது ஸ்வாக்காதிலோக வாஸிகளான தேவதைக்களுக்குள்ளடங்காமையினுச சொல்வதால், அதனுலும் ருத்ரருக்கு மகத்துவமே ஸித்தித்தது. பினனும், "ருத்ரஸ்ஸ்ரீமீனமுகுந்தஸ்ஸாக்ஷாந்நித்ய" என்னுஞ் சுருதியில, வாரிர் ஸ்ரீருத்திரரே! தேவரிருடைய தெனமுகத்தாலென்னை நித்தியம் ரக்ஷிக்கக்கடவீராகவென்று ஸ்ரீகஷிணுமூர்த்தியாகவு முள்ள வவருடைய வுண்மை சொல்லப்படுவதால, விஷ்ணுப் பிரமஹேந்திராதிகளானஸகலதேவதைகளுக்கும்ஸ்ரீகஷிணுமூர்த்தியே பரதத்வோபதேஷ்டாவென்றுஸாவசாஸ்திரப் பிரஸித்தியாக வைதிகநிஷ்டாராயுளளபோ கொண்டாடிமகிழ்வரென்க.

இதுநிற்க, ஸ்ரீபரமசிவபாரம்யப் பிரதிஷ்டாபனுசாரியர்களான ஸ்ரீமத் அப்பதீக்ஷிதேந்திரரவர்களுடைய மஹிமையை வர்ணிப்பதில சதுர்முகப்பிரம்ஹா, ஆதிசேஷன், பிருஹஸ்பதி முதலானவர்களுங்கூட வசகதர்களாகையாலும், ஸங்கிரஹமாக வெம்மாற் சொல்லக் கூடுமானவரையில் மேலிடங்களில் சொல்லியிருக்கின்றோமாகையாலும், இவ்விடத்திலின்னும் விஸ்தரிக்காமல் விடப்பட்டது. ஆகிலும், அவ்வமலதேசிகனுர் விஷயமாகச் சந்திரனைப் பார்த்து நாய்குலைக்கிறது போலக் குரைத்தலுத்துத் திருப்தியடைந்திருக்கிற பாஞ்சராத்

திர் ஸ்வானங்களின் மனோரத அரண்ணியத்துக்குக் காட்டுத்தியாகிறஷ்டீகஷிதரவர்களுடையவசனத்தினால் பரமசிவபாரம்யீத்தைபபிரகாசம்பண்ணிக்காட்டுகின்றோம். எங்ஙனமெனின், அவர்செய்தருளிய ஆத்மார்பபணமென்னுங் கிரந்தத்தில் "இந்த்ரமித்ரம்வருணமனலம் பத்மஜம்விஷ்ணுமீசம். ப்ராஹுஸ்தேபரமசிவ தேமாயயாமோஹிதாஸ்த்வாம். ஏகைஸ்தாவதுபரமார்த்தம் சரணமபீச்ச்தி ஶேஷமாஹு । ஸர்வாந்தேவசுமுதிஷுவிதிஶ்ச ஶம்஭ுரித்யாதிஸேஷஃ" என்னும் வசனத்தால, ஐயாபரமசிவனே! தேவரீரைத் தேவேந்திரன், சூரியன், வருணன், அகனி, பிரமஹா, விஷ்ணு, உருத்திரனாகிய வித்தனை பேர்களாகவும், அந்தந்ததேவதைகளுடைய பகதர்கள் தேவரீருடைய மாயையால மோகிககப்பட்டுச சொல்லுகிறார்கள். அந்தத்தேவதைகளைத தவிரத தேவரீர் வேறாயில்லையென்பதுகருதது. பரமார்ததமாகவிசாரிககு மனவில் ஸகல ஜகததும் மேறசொலலிய தேவதைகளுடன் எவருடைய சக்திலேசததில் ஶமாபதியை யடைகிறதோ, அந்தஸத்பதார்ததமாயுளள தெயவமாகிய நீர் "காரணம்துத்யேயஸ்ஸைவ ஸ்வேஶ்வர்ய ஸம்பன்னஸ்ஸ்வேஶ்வரஶ்ஶம்஭ுராகாஶமத்ய" என்றும், "யோதேவானாம்ப்ரதமோயஶ்சாதிகோருத்ரோமஹர்ஷிஃ" "என்றும் பிரகாசிக்குமித்தியாதிசுருதிகளில சமபுவென்றும், ஆதிதேவனொன்றுமஅறியப்பட்டிருக்கின்றீர். அன்றியும, "ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்ராஸ்ஸர்வ்வ ஸூயந்தே" என்று சொல்லிய சுருதியினுடைய ஆதியில பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர் முதலான தேவதைகளுக்குத் தேவரீரிடத்திலேதானே யுற்பத்தி சொல்லியிருப்பதாலுந் தேவரீரே ஸகல ஜகத்காரணராகிறீரொன்று தீர்மானித்து ஸ்தாபித்ததாக வெளிப்படுகின்றது. இப்பால், "தத்விஷ்ணோஃபரமம்பதம் ஸதாபஶ்யந்திஸூரயஃ" என்னுஞ் சுருதிக்கு மேல்சுருதியை யநுசரித்து ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியமூர்த்திகள் செய்தருளியபாஷ்யரீதியாகஅர்த்தஞ் சொல்லுகிறோம். "காரணம்பாதரிரஸ்யகத்யுபபத்தேஃ"

అన్నుం బ్రహ్మసూత్రాధికరణత్రిల "కార్యంహిరణ్యగర్భ మేవ గమయతీతిపూర్వపక్షః" అన్ను అమానవపురుషుడు ముముక్షూ క్కలిక్ కారియప్పిరమ్హుమానహిరణ్యకర్ప్పరిటఞ్చేర్ ప్పిక్కిఱ్ఱు నెన్ఱదుం, "కార్యాత్యయేతదధ్యక్షేణసహాతః పరమభి దానాత్" అన్ఱదిల్, "హిరణ్యగర్భలోకాత్యయేతదధ్యక్షేణసహాతః పరంకార్యబ్రహ్మలోకాత్పరం పరమపదంగచ్ఛతి" అన్ను హిరణ్య కర్ప్పలోకత్తిన్ ప్రళయకాలత్తిల్ అన్ద లోకాధిపతియానహిరణ్యకర్ప్పరుడన్ అవరుక్కుం మేలాన పరమపదత్తైయవర్కళడైకిఱ్ఱార్కళెన్ఱదుమాకిఱ హిత తాన్తంకళ్ పూర్వపక్షమెన్ఱనా.. అన్ఱియుం "పరంజైమి నిర్మాఖ్యత్వాత్" అన్ఱదిల, "సోధ్వానఃపారమాప్నోతి తద్విష్ణోః పరమంపదం" అన్ను ప్రకృతిలోకత్తై యడైయామలే విష్ణులోకత్తై యడైకిఱ్ఱార్కళెన్ఱు కొణ్డ జైమినిమహర్షి హిత్తాన్తముం పూర్వపక్షఞ్ చెయ్తనర్. ఇని హిత్తాన్తఞ్ చొల్లుమిడత్తు "అపరిహారాత్కాలబలాన్నయతి బాదరాయణ ఉభయథాచదోషాత్తత్క్రతుశ్చ" అన్ఱదిల, "త్రిలోచనస్త్రిలకంప్రశాంతం ధ్యాత్వామునిర్గచ్ఛతి భూతయోనిం సమస్తసాక్షి తమసః పరస్తాత్" అన్ను శ్రుతియాల్ "ఇత్యేవిషుపాఠాద్భక్తి హ్యాప్రాప్త్యవగమాత్ పూర్వోక్తేపక్షద్వయేపిదోషః శ్రుతిరోధాదభవతి" అన్ఱు ముడిత్తుత్ తిరిలోచనరుం, నీలకణ్డరుం, పిరసాన్తరుమానవరాత్ తియానఞ్చెయ్తు సమస్తసాక్షియాన భూతయోనియై ఇరుళుక్కు మేలడైకిఱ్ఱునెన్ఱశ్రుతియిల్ పరప్పిరమ్హప్పిరాప్తి అఱికిఱపడియాల్, మున్చొల్లిన పక్షఙ్కళిల్శ్రుతివిరోధత్తాల్ కుఱ్ఱమిరుక్కిఱదెన్ఱు వియవస్థైయాఱ్ కాట్టిమఱుత్తనర్. అదన్మేల్, "విశేషంచదర్శయతి" అన్ఱ సూత్రత్తిల్ "విష్ణోః ప్రపంచావస్థితస్య పరమత్యుత్కృష్టంపదంస్వరూపంపరబ్రహ్మస్వరూపంపరమానందలక్షణం శివస్యపరబ్రహ్మణః పదమేవయథాపానిహితాత్మప్రపంచాకారోవిసంసరతి అతోనకశ్చనవిరోధః" అన్ను ప్రపఞ్చమాక విరుక్కిన్ఱ విష్ణువుక్కుం పరమోత్కృష్టమాన పరప్

பிரம்ஹமென்கிற பரமசிவபதத்தை அடைகின்றார்களெ னவும், அந்தப்படிதத்தில் ஆத்மாவை நாட்டினவன் பிர பஞ்சாகாரனுகவிருந்தபோதிலும் ஸமஸாரியாகமாட் டானெனவும், ஆகையால் யாதொரு விரோதமுமிலலை யென்ற மேல்வாகியததைக்கொண்டு விஷ்ணுவானவா விஶ்வமாகிய பிரபஞ்சாகாரராக விருந்த போதிலும், அந்தவிஶ்வத்துககு மதிகமாகிய பரமசிவஸ்வரூபத்தில நிஷடைபெற்றவராகையால ஸமஸாரபாசத்தி லிருந்து விடுபடடவராவரொனவும், அதனுல, பரமஶாமபவாகரோ ஸத்வமெய்தினரொனவ் மறியதத்ககதென்று விதந்துரை த்தன.

இநத விசாரததாலுஞ் சைவர்களுக்கு விஷ்ணுத வேஷமவர விடமிலலையெனபது தெற்றெனவிளங்கும். பாஞ்சராத்திரிகளான வைஷ்ணவர்களுககோவெனின், ஸ்வப்ஞவஸ்தையிலுஞ் சிவதவேஷம் பலமாயிருக்கிறது மாதிரமேயன்றி விஷ்ணுத்வேஷமுமபலமாகவே ஸித் தித்திருக்கின்றது. எங்ஙனமெனின், "మచ్ఛత్రుశ్శంకరద్వేషీ మద్వేషీశంకరప్రియః! తావుభౌనరకంయాతో యావచ్చంద్రదివాకరౌ" என்னும வசனத்தால் சங்கரத்வேஷியான வென்பக்தனும், என்னைத் துவேஷிக்கின்ற சங்கரப்பிரியனும் சந்திரசூரி யர்களுள்ளமடடும் நரகத்தை யடைகின்றார்களெனறு விஷ்ணுபகவான் கூறியவண்மைவெளிப்படடமையால், பாஞ்சராத்திரிகளுக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமான சிவத்வே ஷத்தால் நரகப்பிராப்தியான பெருஞ்சித்தி யுண்டாயி ருக்கிற தென்பதை யாம் பேசவேண்டியதின்றும். உல கூத்திற்காணக் கூடுமான் வநேகவநுஷ்டாநங்களால் பா ஞ்சராத்திரிகள் சிவத்வேஷிக ளென்பதையும், சைவர் கள் விஷ்ணுத்வேஷிகளல்லவென்பதையும் பிரகாசப்ப டுத்துகிறோம். சிவமுகோத்பவரான ஆதிசைவரும், ஸ் மார்த்த சிலராகிய மஹாசைவரும், ஏணையசைவரும் வி

ஷ்ணுவாலயங்களுக்குப்போய்த் தரிசன பிரதக்ஷிணநம ஸ்காரஸ்தோத்திராதிகளைச்செய்துவருவது ஸுப்பிர ஸித்தம். இன்னோர் தங்கள்புத்திரர் முதலாயினோர்க்கு வாசுதேவநாராயணராமகிருஷ்ணாதி விஷ்ணுவினுடைய நாமங்களையிட்டு மகிழ்தலும் அநுபவஸித்தம். இவை செயுதல் சைவசாஸ்திர ஸம்மதமும், சாஸ்ரோக்தாதிகாரமுமா யிருந்தபோதிலு மிவற்றுள யோசிக்கறபாலதானவஸ்யகதமு மொன்றுண்டு. எனனெனின், விஷ்ணுவாராதனத்தை யங்கீகரித்த சைவஸ்மார்த்த பத்ததிகாரருக்கு வேதபாஸ்யமாகிய பாஞ்சராத்திரப்படி அது செய்தலங்கீகாரமிலலை பாகையால, அப்பாஞ்சராத்திரிகருடைய விஷ்ணுவாலயவிஜயங்களே தவறுடைத்தாம். ஆகவே, ஆதமார்த்தமாக வதனைகிரகித்தலே யமைவுடைத்தெனலாயிக. இப்படியே வைஷ்ணவர்களுஞ்செயது வருமறுபவ முலகிலுண்டா? நாராயணகுருக்கள், இராமசாமிசிவன, கிருஷ்ண சாஸ்திரியார் எனறற்றொடக்கத்தனவாகிய வைஷ்ணவ நாமங்களைச் சைவரும, ஸ்மார்த்தரும வைத்துக்கொண்டிருப்பது போல் குமாரஸ்வாமி ஐயங்கார், நீலகண்ட ஐயங்கார், சிதம்பர ஐயங்காரெனறதேதயாதி சைவநாமங்களை யெநதப பாஞ்சராத்திரப பாரப்பானவது வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றானா? இப்படியே யந்தந்தஸ்திரீவாகங்களிலும பாரத்துணாக. மறந்தேனுஞ சிவாலயங்களுக்குப்போக வெழாதமீட்சிமையும, சிவநாமங்களைக் காதினாற்கேடகவுஞ சகியாதசிறபபு முடையார்களாகத் தங்களை யெண்ணி யிறுமாந்துகிடக்கு மவ்வேழைப்பிணங்கடன்மை யெடுத்திசைக்கிலந்தோ கொடிது! கொடிது!! ஈஸ்வர சப்தம் தங்கள் விஷ்ணுவுக்கே யுரியதென்று ஸமயங்களில் மாரடித்துக் கொள்ளுகிறவர்களாகியவப்பேயர் அந்தப்பேரையாவது தாங்கள்வைத்துவ

ழங்கிக்கொள்ளக்கூடாதா? எங்கேபார்ப்போம் ஈசுவர ஐயங்கார் என்று ஒருவன் வெளிவரட்டுமே! பரமேசுவராசாரியென்று பட்டைநாமமபோட்ட பார்ப்பானொருவன் கிடைப்பானா?(காஞ்சிபுரம்) என்றால்வாய்முதலாஞ்சிந்திவிடுமெனவன்றோ (பெருமாளகோயில்) என்றுவழங்கிக்கொள்ளுகின்றனர்? என்செய்வார் பாவம்! அந்தப்பெருமாள்கோயிலுஞ் சின்ன காஞ்சீபுரமாய விட்டசிறுமையே மானமழிகின்றனர். பெருமாளிருக்கிற விடத்தை மாதிரமே (பெருமாள்கோயில்) என்று வழங்கினும் பெருமாளுத்ஸவமாகியெங்கெழுந்தருளினாரென்றாலென்ன சொல்வது? அவரிரண்டுவேளைகளிலுந் தப்பாமற் புறப்பட்டுப்போய்ப பெரியகாஞ்சீபுரத்தில் ஸ்ரீகாமாட்சியையும், ஸ்ரீமத் - ஏகாம்பரநாதஸ்வாமியையும பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள்செய்துவருவது பிரஸித்தியாமே! அதையல்லவென்று எப்படிமறுப்பது? இப்படியவர்கள் மண்டையோலை கையிலிருப்பதால் சிவத்வேஷிகளானவந்த மூர்க்கர்களுக்கு எப்படி விஷ்ணுப் பிரஸாதம் ஸித்திக்கும்? இந்தப பாஷண்டிகளுக்கு ரௌரவகும்பீபாக முதலான நரகங்களில் வஸிககவேண்டிய காலத்தையிவ்வளவென்று நிர்ணயிகக யாவராற்றான் முடியும்? இப்பாஞ்சராத்திரிகளைப் பிரபலப்படுத்தின கலிபுருஷனால் எமதருமராஜனுககு அதிகவேலைநெருக்கிடையாகிறதைப்பற்றி வேலையை ராஜீனாமா கொடுத்து விடுவானொன்றுந் தோற்றுகின்றது. ஸ்ரீசிவபெருமானையும், அவனடியார்களையுந் தூஷிக்கிற விஷயத்தில் நாக்கு நரம்பற்ற விப்பாஞ்சராத்திர ஜநங்களாகிற கழுதைகளுக்கு அதிபதிகளான வேதாந்ததேசிகன், இராமாநுஜன், தாத்தாச்சாரி என்பவர்களாகிய வண்ணார்களால் செய்யப்பட்ட பிரபந்தங்களாகிற வேஷ்டிதோய்க்கிறஸப்தங்களால் புண்ணிய தீர்த்தக்கரையில் சிவத்தியான நிஷ்

டைசெய்கிறவர்களுக்கு மனக்கலக்கம் நேரிடுகிறபடியால் சிவாபராதத்தால் ஸ்வலபகாலத்திலேதானே இவர்களுக்கு மூலதோஹானி ஸித்திக்குமென்று ஸாதுக்கள சொல்லிக் கொள்ளுகின்றனர்.

இங்ஙனநிற்க, தபதமுத்திரைகளால விஷ்ணுவைத் தானே தகனஞ்செய்கிற விபபஞ்சராதத்திரிகளோ யெப படி விஷ்ணுபகதர்களென்று சொல்லலாம்? "ப்ராஹ்மணோஸ்யமுகமாஸீத்" என்ற சுருதியால் பிராம்ஹணஜாதியானது பரமாதமாவுக்கு முகமெனறும், க்ஷத்திரியஜாதியானது பாஹுவெனறும், வைஶ்ய ஜாதியானது துடைகளெனறும், சூதிரஜாதியானது பாதங்களென்றுஞ சொலவதில, "த்வமேவஷுப்ராஹ்மணோஸி" என்னுஞ சுருதியால உருத்திரர் பிராம்ஹணரென்றும், விஷ்ணு க்ஷத்திரியரென்றும், பிரமஹா வைசியரென்றும், இந்திரன் சூதிரரெனறுங தெரியவருவதாலும, "நாவிஷ்ணுஃபுரி ஏபஃ" என்றவசனவிவேசனத்தாலும க்ஷத்திரியரான விஷ்ணுவானவர் பாஹுக்களிலவ ஸிக்கின்றாரென்று வெளிப்படுகின்றது. அவ்விடத்தில அகனிதப்தமான சங்கசக்கிரங்களால சூடுபோடுவதினால் விஷ்ணுவையே யன்றோ சுட்டதாகின்றது? இதனால், தப்தமுத்திராதாரணஞ் செய்கிறவர்களிடத்தில விஷ்ணுகோபம் பிரபலமாக நேரிடுமென்று ஸ்பஷ்டமாகின்றது. பின்னும், ஸ்காரக்தம், ஸூதஸம்ஹிதாநதர்க்கதமாகிய ஸூதகீதையில், ஏழாவது அத்யாயத்தில, "வேதமார்கைகநிஷ்டானாம் விசுத்தானாம்ஸுரூபிணாம்। தேவதாரூபதோ ஜாதா த்விஜானப்ரத்யுதாத்மனாம்॥ தாம்ப்ரிதாணாம்சரீரேஷு தேவதாஸ்ஸுலாஅமூஃ। வர்தந்தேஸுப்ரகாசம்தே த்விஜேந்த்ரா ஸ்ஸ்வபாவதாஃ। யஸ்தாஜாதஜனாநாம்து சரீரேஷ்வேவதேவதாஃ। திரோபூதாஸ்ததா நித்யம் வர்தந்தேதிவஸத்தமாஃ। அதஸ்ஸர்வோ மோஹாதிதம் சரீரம்தேவதாமயம்। ஸர்வீயம்பரிகீயம்ச பூஜயேத்ஸுவிசேஷதஃ" என்னும் வாக்கி

யங்களால் வேதமார்க்க நிஷ்டாகளும், அதனால் சுத்தர்களுமான ஜனங்களுடைய தேகத்தில் தேவதைகள் ரூபத்தால் விளங்குகிறார்கள். ஹே பிராம்ஹணாகளே! பிரத்யக்ஷதமாவால் விளங்கவில்லை. தாந்திரிகாகளான பாஞ்சராத்திரிகளுடைய தேகங்களிலு மிந்தச் சகலதேவதைகளு மிருக்கின்றார்கள். ஆனால், ஹே துவிஜேந்திராகளே! தப்தமுத்திராங்கனத்தால் அந்தத தேகங்களுக்கு சுத்தியில்லாமையால் அந்தததேவதைக ளவ்விடங்களிற் பிரகாசிக்கிறதில்லை. எப்படியானால் ஜனித்தகுழந்தைகளுடைய சரீரத்தில் ஸாவதேவதைகளு முபநயனாதி ஸம்ஸ்காரமறறதனால் மிகவுந் திரோபூதங்களாக நித்தியமிருக்கின்றனவோ, அப்படியே தப்தமுத்திராங்கிதாகளுடைய தேகங்களி லறியதக்கது ஆகையால் தேவதாமயமான தனது தேகத்தையும், பிறருடைய தேகங்களையும் போக மோக்ஷார்த்தமாக நித்தியம் பூஜிக்கவேண்டியது என்று கூறினதாக வெளிப்படுகிறது. அன்றியும், "స్వదేహపరదేహేవా నకుర్యాదంకనంనరః। యదికుర్యాత్తుచక్రాద్యైః పతత్యేవనసంశయః" என்றவசனத்தால தன்னுடைய தேகத்திலாவது, அன்னியனுடையதேகத்திலாவது நரன் அங்கனஞ்செய்யக்கூடாது. சக்கிராதிகளா லெவனாவது செய்வானாயின், அதுபதிதனாவான் ஸம்சயமில்லையென்று கூறினதாக நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்தப்பிரமாணபாஹ்யங்களால் தப்தமுத்திராங்கிதர்களான பாஞ்சராத்திரிகள் மிகவும் பதிதர்களென்று பிரஸித்தமாயிருப்பதால், இந்தக்கர்ம்சண்டாளர்களுக்குக் கல்பகோடியிலும் மோக்ஷம் ஸித்திக்காது! ஸித்திக்காது!! இவர்கள் ருக்கெஜுஸ்ஸாமாதர்வணங்களென்கிற வேதங்களை அத்தியயனஞ்செய்தல் கலிபுருஷனுடைய மாஹாத்மியமே யன்றி வேறில்லை. இவர்களைக்கண்டமாத்திரத்தில், தன்னிரண்டாவதுவஸ்திரத்துடன்

டைசெய்கிறவர்களுக்கு மனக்கலக்கம் நேரிடுகிறபடியால் சிவாபராதத்தால் ஸ்வல்பகாலத்திலேதானே இவர்களுக்கு மூலநாசம் ஸித்திக்குமென்று ஸாதுக்கள் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றனர்.

இங்ஙனநிற்க, தப்தமுத்திரைகளால விஷ்ணுவைத் தானே தகனஞ்செய்கிற விபரீதசராதந்திரிகளை யெப்படி விஷ்ணுபக்தர்களென்று சொல்லலாம்? "ப்ராஹ்மணோஸ்யமுகமாஸீத்" என்ற சுருதியால் பிராம்மணஜாதியானது பரமாதமாவுக்கு முகமென்றும், க்ஷத்திரியஜாதியானது பாஹுவென்றும், வைஶ்ய ஜாதியானது துடைகளென்றும், சூத்திரஜாதியானது பாதங்களென்றுஞ் சொல்லவில, "த்வ: தேவேஷு ப்ராஹ்மணோஸி" என்னுஞ் சுருதியால உருத்திரர் பிராமணரென்றும், விஷ்ணு க்ஷத்திரியரென்றும், பிரமதேவர் வைசியரென்றும், இந்திரன் சூத்திரனென்றுந் தெரியவருவதாலும், "நாவிஷ்ணுஃபுரோஹிதஃ" என்றவசனவிவேசனத்தாலும க்ஷத்திரியரான விஷ்ணுவானவர் பாஹுக்களிலவ ஸிக்கின்றாரென்று வெளிப்படுகின்றது. அவ்விடத்தில அகனிதப்தமான சங்கசக்கிரங்களால சூடுபோடுவதினால் விஷ்ணுவையேயன்றோ சுட்டதாகின்றது? இதனால், தப்தமுத்திராதாரணஞ் செய்கிறவர்களிடத்தில விஷ்ணுகோபம் பிரபலமாக நேரிடுமென்று ஸ்பஷ்டமாகின்றது. பின்னும், ஸ்காரந்தம், ஸூதஸம்ஹிதாந்தர்க்கதமாகிய ஸூதகீதையில், ஏழாவது அத்யாயத்தில், "வேதமார்கேநிஷ்டாநாம் விசுத்தாநாம்: ப்ரமே। தேவதாரூபதோ ஜாதி த்விஜாநாம் ப்ரத்யகாத்மநஃ। தாம்ரகாணாம்சரீரேஷு தேவதாஸ்: லாஅமூர்। வர்தந்தேஸ்ப்ரகாசம்தே த்விஜேந்த்ரா ஸ்ஸ்வபாவதா:। யதாஜாதஜநாநாம்து சரீரேஷ்வ்வ தேவதா:। நிரோ஧ாதிதயா நித்யம் வர்தந்தேதிவ்ரதாமுநே:। ஆதஸ்ஸ்வபோ ஗மோஹ்ஹ்யம் சரீரம்தேவதாமயம்। பரீக்ஷ்யம்பரீக்ஷ்யம்ச பூஜயேத்து ஶேஷதஃ" என்னும் வாக்கி

யங்களால் வேதமார்க்க நிஷ்டர்களும், அதனால் சுத்தாகளுமான ஜனங்களுடைய தேகத்தில் தேவதைகள ரூபத்தால் விளங்குகிறார்கள். ஹே பிராம்ஹணாகளே! பிரத்யகாத்மாவால விளங்கவில்லை. தாந்திரிகாகளான பாஞ்சராத்திரிகளுடைய தேகங்களிலு மிந்தச் சகலதேவதைகளு மிருத்கின்றார்கள். ஆனால, ஹே துவிஜேந்திராகளே! தப்தமுத்திராங்கனத்தால் அந்தத தேகங்களுக்கு சுதந்திரமில்லாமையால அந்தததேவதைக ளவ்விடங்களிற் பிரகாசிக்கிறதில்லை. எப்படியானால ஜனித்தகுழந்தைகளுடைய சரீரத்தில் ஸாலதேவதைகளு முபநயனாதி ஸம்ஸ்காரமாறதனால மிகவுந திரோபூதங்களாக நித்தியமிருக்கின்றனவோ, அபபடியே சபதமுத்திராங்கிதாகளுடைய தேகங்களி லறியதத்க்கது ஆகையால தேவதாமயமான தனது தேகத்தையும், பிறருடைய தேகங்களையும போக மோக்ஷாததமாக நித்தியம் பூஜிக்கவேண்டியது என்று கூறினதாக வெளிபபட்டிருக்கிறது. அன்றியும், "స్వదేహాదపేహా నరుర్యాదంతనరః। యదికుర్యాత్తదా దైవైః పతత్యేవనసంశయః" என்றவசனத்தால தனனுடைய தேகத்திலாவது, அன்னியனுடையதேகத்திலாவது நரன் அநுநனஞ்செய்யக்கூடாது. சகிராதிகளா லெவனாவது செயவானாயின, அதஃபதிதனாவான் ஸமிசயமிலலையென்று கூறினதாக நிசசயிக்கப்பட்டது. இந்தப்பிரமாணபாஹ்யங்களால் தப்தமுத்திராங்கிதர்களான பாஞ்சராத்திரிகள் மிகவும் பதிதர்களென்று பிரஸித்தமாயிருப்பதால், இந்தக்கர்மசண்டாளர்களுக்குக் கல்பகோடியிலும் 'மோக்ஷம் ஸித்திக்காது! ஸித்திக்காது!! இவர்கள் ருக்கெஜுஸ்ஸாமாதர்வணங்களென்கிற வேதங்களை அத்தியயனஞசெயதல் கலிபுருஷனுடைய மாஹாத்மியமே யன்றி வேறில்லை. இவர்களைக்கண்டமாத்திரத்தில், தன்னிரண்டாவதுவஸ்திரத்துடன்

ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டியதென்று நூல்களிற் சொல்லியபடி வைதிகநிஷ்டராயுள்ளபேரவர்களைக் காணவஞ்சுகின்றார்களெனில், இவர்களுடைய ஸம்பாஷணாதிகளைச சிஷ்டர்களெனபடிசசெய்வார்களா? ஸகலவேதப் பிரஸித்தமான சிவதத்துவத்தைத் துவேஷிக்கின்ற விம்மூர்க்கருக்கும், வேதபாஹ்யர்களான க்ஷபணகர்கள், பௌத்தர்முதலானவர்களுக்கும அவாந்தரபேதமிருந்தபோதிலும் முக்கியபேதமில்லை. இந்தச்சைவநாஸ்திகர்களானவைஷ்ணவபாஷண்டிகளனைவருங்குண்டர்களா? அல்லது சோளகர்களா? என்று நம்மருகு சங்கேகமுண்டாகிறபடியாவிதைக கொஞ்சம் விசாரித்துத தீர்மானிக்கிறோம். "[illegible]" என்னும் நிகண்டால பாதகா ஜீவித்திருக்கும்போது சோரபுருஷனால ஜீவித்தவன்குண்டகனென்றும், பாதகாமரித்தபின்சோரபுருஷனாலமரித்தவன் கோளகனென்றும அறியப்படுகின்றது. இதில், ஸகலலோக பர்த்தாவான பரமசிவனிருக்கும்போது சோரபர்த்தாவான விஷ்ணுவை யடைந்தபடியால இப்பாஞ்சராத்திரிகளனைவரும குண்டர்களெனபது நிசசயம். இது விஷகசரீரவிஷயமான நிரூபணம ஆயிற்று. இனி ஸதூலசரீரோற்பத்தி அவாகளுக்கெபபடியெனில், ஒவவொருவரும் விசாரித்துத்தெளிந்துகொள்ளக்கூடுமானபிரதிபக்ஷவிஷயரஹஸ்யத்தை யிங்கேயெழுதுவது அவசியமன்றெனவிடுத்தாம்.

இதுநிற்க, நாராயணசப்தத்தில் (ணத்துவம்) பாதிக்கிறதென்று ஸ்ரீமத் அப்பதீக்ஷிதேந்திரரவர்கள் சிவபரமாக அதை வியாகயானஞ்செய்வதில் மயங்கிக் கைவிட்டனர் என்று 'அவ்வபண்டித' சிரோமணியார் பிரலாபித்தனர். இப்படி யவதூறு பேசித்திரிவது இக்காலத்துப் பாஞ்சராத்திரிகளுக்கேயன்றி யிவர்களுக்கு

முன்னிட்ட மூதேவிகளுக்கும் ஸம்பிரதாயாநுஷ்டான மாக முடிந்திருப்பதா லவ்விஷயத்திற் சொல்லவேண்டிய பிரயாஸமொன்று மெமக்கின்றாம். என்னெனின், ஸர்வஜ்ஞர்களான தீக்ஷிதமூர்த்திகள் சைவவாசகமாகிய நாராயணசபதத்தைச சிவபரமாக வியாகயானஞ்செய்தாரொன்றால்உசிதமென்னை? அதுசிவனார்க்குரிய யெனகிகநாமங்களிலொன்றென்பதுஸ்வதஸ்ஸித்தமாக, அதை சசைவபரமாக வியாகயானஞ்செயவதி லென்னஆக்ஷேபமிருகின்றது? வேதத்திற பெறபபட்ட தேவதாநாமங்க ளெலலாமுஞ் சிவநாமங்களாதலதிண்ணமாக, நாராயணநாமமாத்திரம் அங்ஙனமாகாதென்ப தென்னபேதமோ? விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமங்களுக் கேதாவது சைவபரமான அர்த்தத்தால தீக்ஷிதாகிரந்தஞ்செய்ததுண்டா? அதில, எல்லாநாமங்களுககுமஸமாதிதது நாராயணநாமத்துககு மாதிரம கூடாமல்விட்டிருந்தாலன்றோ அபராதமவாமே லேறகூடும்? அவா செய்திருக்குங் கிரந்தங்களில ஸமயோசிதமாக விஷ்ணுவுகுரியனவாகவுங்குமெநதநாமங்களவந்தாலுஞ் சைவதில பரிவானமுண்டாகச செய்திருககின்றனா. அம்மாதிரமேயனறி யெநதவிடததிலும் நாராயணநாமந் தம்மைப் பாதிகிறதெனறு சொலலவுமிலலை. அதையவவளவு முக்கியநாமமாகவவா மதித்ததுமிலலை. இவ்வளவு கூடாதுயோசியாது வீணபவாதவார்த்தைகளைச செலவிடுவதி லென்னபயன்? இப்படிப பிதறுவித திரிந்த சிலமூாககர் தலைகுனியுமபொருடடு முன்னொருகாலததில் மைஸூர் பண்டிதஸிமவறுமாகிய பிரமஹஸ்ரீ இராமாசாஸ்திரிகளின்விஷயத்தைபபறறியேரு ளமானநியாயங்கள்சொல்லி நாராயணசப்தம் சிவபாரம்யமுடைய தெனபதற்கு(நவகோடி) (சதகோடி) என்பனவாதிகிரந்தங்கள் செய்திருக்கின்றனா. இன்னும, (ணத்வபாத பிதுரம்) என்றற்றொடக்கத்து அநேகிரந்தங்களும் பிறவான்றோராற்

செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ணத்வம் பாதித்தமையால் விஷ்ணுவுக்கே பரத்துவம் தீக்ஷிதரவர்களுடைய மனதிற் பட்டிருக்குமாகில் வைஷ்ணவம் இவ்வளவு கேட்டையடைந்து விடுமா? நாராயணசப்தத்துக்குச் சிவபரத்துவத்தில் யாதொரு விரோதமு மன்றியில் ஸ்பஷ்டமான அர்த்தம் ஸாமாணிய வித்வான்களுக்குங் கூட வெளியா மென்பதற்கு யாமே ஸாக்ஷியாக, தீக்ஷிதரவர்களுக்கு அதுகஷ்டமாயிருந்ததென்பது என்ன துஷ்டத்தனம்? அந்த நாராயண சப்தத்துக்குச் சிவபரமான வர்த்தத்தையாமீண்டு வெளிப்படுத்துவாம். (நரஸ்ய இதம் நாரம் மனுஷ்ய ஹ்ருத்பிண்டரீரம் தஸ்யைவ ஸ்தாநம் யஸ்ய ஸ-ஹ்ருதயே யாநி மனுஷ்யாணாம் இத்யாதி - இஹ மூலே - [illegible] ப்ரஹ்ம [illegible] ஹம் புண்டரீகம் [illegible] ஸ்ஸ்ஸ்

வருவதால் எவ்விடத்திலும் ஹ்ருத்புண்டரீக வாஸியா னசிதம்பரம் பரமசிவனே தவிர வேறில்லை யென்பது காட்டப்பட்டது,

இன்னமஹிமாதிசய விலாஸத்தில் மச்சரமெய்தி ஹ்ருத்புண்டரீக மென்னுஞ் சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தை விஷ்ணு க்ஷேத்திரமென்று அவாகூவித தொலைப்பது மொன்றுண்டாகையால அதைவிசாரித்துத் தீர்மானிக கிறோம். அன்னோராழவார்களுடைய பாடலில் (தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம்) என்றுபாடப்பட்டிருத்தலே அவர்கோ ளுக்குமுக்கியஸாதகமாகையால், அதனுண்மையை யீண் டுவிளக்குவாம். தில்லை யெல்லையாகிய ஸ்ரீநடராஜக்ஷேத் திரத்தில், ஐயன், காளிமுதலிய கிராம தேவதைகளுக் கும் ஆலயங்களிருப்பது இபபோதும் பிரத்தியக்ஷம். இப்படியே விஷ்ணுவுககுங கோயிலவ்விடத்திலுண்டா யிருப்பதில் என்ன வாக்ஷேபமிருக்கின்றது? இவ்வுண் மைகளால் சிதம்பரக்ஷேத்திரம் ஐயனுர்க்கேயுரித்து.கா ளிக்கேயுரித்து.என்று சொல்வது போலவேயன்றோ அது விஷ்ணுவுககேயுரித்து என்றுகூறவருந் துாவாதமும முடிவுபெறும்? க்ஷேத்திரபாலகாகளாகஐயன், காளிமுத லினோரவ்வெல்லையி லமைகக்பட்டபடியே யன்றோ வி ஷ்ணுவுமாண்டோ திசையிற்றனியாலயம்பெற்றிருந்த னர்? அநத விஷ்ணுவையே ஆழ்வாகள் பாடியபடியாம். ஸ்ரீநடராஜர்ஸநிதிக்குள்ளாகவே தில்லைக்கோவிந்தரா ஜப்பெருமாள்கோயிலிப்போதுமிருககையால, இதுவே ஆழ்வார்கள் பாடியது என்றுலமையாதோ வெனின், அமையாது! அமையாது!! திருபபதிமலையென்றுவழங் குந் திருவேங்கடத்தினடிவாரமாகிய (கீழ்ததிருப்பதி யில்) தில்லைக்கோவிந்தராஜர் கோயில் ஒன்றிருப்பது பிரஸித்தியல்லவா? வேங்கடாசலபதிஸ்தானத்தில், தி ல்லைக்கோவிந்தராஜர் வரவேண்டிய காரணமென்னை?

ஐதரொன்பவன் காலத்தில் அவனுடைய துன்மார்க்கங்களுக்குப்பயந்து ஒவ்வொரு ஆலயங்களிலும் விக்கிரக மூர்த்திகளை வேற்றிடங்களிற் கொண்டுபோய் மறைத்துவைத்திருந்து அவனுடையகலகம் நிவிர்த்தியானபின்னர் மீண்டுங்கொண்டுவந்து நம்மவர் பிரதிட்டித்தனரென்பது ஸர்வப்பிரஸித்தம். அந்தஸமயத்தில் ஒரு ஆலயமூர்த்திமற்றோராலயத்தின்மாறிப்போயிருத்தலுமுண்மை. இதுதான் ஸமயமென்று இதரசமயிகளும் நமமாலயங்களிற குடிபுகமுயன்றது முண்மை. எங்ஙனமெனின், காஞ்சியில் ஸ்ரீ வரதராஜஸ்வாமி மண்டபடியாகிற மஹாமண்டபத்தை அக்காலத்தில் துலுக்கர்கள கைப்பற்றிக்கொண்டனர். அப்படியே ஸ்ரீமத் ஏகாம்பரநாதஸ்வாமியினுடைய மண்டபத்தையும் அபகரித்துக்கொண்டனர். அவைகளைப் பிற்காலத்தில் அமமண்டபங்களுக்குரிய விருதிறத்தவருமத்துலுக்கர்களுக்கிதனு சொல்லிக் கேட்கையில அவர்களோருடன படிக்கை கேட்டனர். என்னெனின், உங்களஸ்வாமிகளை யிம்மண்டபங்களில் மண்டபடிசெய்யநாங்களவிட்டுவிடுகிறோம். உங்கள் ஸ்வாமிகளிவ்விடங்களின் மண்டபடியாகுங்காலங்கடோறும் நிவேதிக்கும் முதல் நிவேதித்தத்தையெங்களுக்குக் கொடுத்து விடவேண்டியது என்று விரும்பியதேயாம். அதற்கு ஸ்ரீ வரதராஜஸ்வாமி கோயிலார் ஒப்புக்கொண்டு தங்கள்மண்டபத்தை ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டு அவர்களோடு அப்போது தாங்கள் செய்திருந்தவுடன்பாட்டின்படி நாளதுவரையில் நடத்திவருகின்றனர். ஸ்ரீமத் ஏகாம்பரநாதஸ்வாமிஸந்நிதியார் அவ்வுடன்படிக்கைக்கிசையாது மண்டபம் வேண்டாமென்றுமறுத்துவிட்டனர். அதுவே துறுக்கர்கோரியாக விப்போது காணப்படுவதாம். அம்மண்டபம் தங்கள் வசத்திலிருந்தபோது ஏராளமாய் பிணங்களை யவர்கள் அ

ப்பிடைசசநியை நம்மவர் தொட்டுகொள்ளாமல் விட்டுவிட்டதே பெருநலமென்க. இந்தவிருத்தாந்தவுண்மைப்படியே பூபிநாச்சியாரொன்னுந் துலுக்க மங்கையைச்சேர்த்துக்கொண்டபடியோ, மற்றெந்தப்படியோ வவ்வர்களுடன் ஸமபந்தங்கலந்திருக்குமப்பாஞ்சராத்திரிகள்ஸ்ரீசிதம்பராலயத்தில்வந்து நுழைந்துகொண்டனர். எப்படியெனில், ஸ்ரீஸுப்பிரம்ஹணியஸ்வாமியாலயங்காலியாயிருந்தஸமயத்தில் அத்திலலையெலலையினோர்மூலையிலொதுக்கமாயிருந்த பெருமாள் கோயின்மூலவிக்கிரகததை அந்தவிடத்தில் அதிகாரிபலங்கொஞ்சமிருந்ததுகொண்டுபிரதிஷ்டிததுவிடடனர். அதனபின்னர்க் கொஞ்சங்காலமானபோது, சிவபத்தியிற சிறந்துள்ளவோர் தேவதாஸியானவளஸ்ரீநடராஜாஆலயததினுள்ளும்வேதபாஹ்யமாகியபாஞ்சராததிரங்குடிபுகுந்து விடடதேயென்னுங் கவலையால், அவ்வமயததிலங்கதிகாரஞ் செலுத்தியிருந்த தனது தலைவனைக் கொண்டு கோயிலுக்குள்ளிருந்த பெருமாளை வெளிபபடுத்தி வீதிமத்தியிற் கிடப்பிததனள். அதைத்தடுக்க வலியற்றும், அதைப் பாரக்க மனமற்று மிருந்த சிலவைஷ்ணவாகள்கூடி அபபெருமாளை யெடுபபிததுகொண்டுபோயத(தங்கள்கீழத்திருப்பதியில)புதியகோயிலொன்றுகடடுவித்துஅதில் பிரதிஷ்டைசெயதனர். அதன்மேல,தககாலத்தை யெதிர்பார்ததுக்கொண்டிருந்தவன்னோ மற்றொருகாலத்தில் ஓரதிகாரி வலிவைக்கொண்டு மறுபடியும் ஸ்ரீநடராஜர் ஸந்நிதியில் அந்தப்பெருமாளிருந்து காலியாய்ப் போன விடத்திலேதானே சிலாஷிக்கிரகமமைக்க வவகாசமின்றிச் சுதைப்பெருமாளைச் சுருக்கப்போதிலேதானே தாபித்துக்கொண்டனர். அவர்தானிப்போதிருக்கின்றவர். எவ்வளவுகஷ்டபபட்டு நுழைந்துஞ் சூரியனுக்குமுன் மின்மினியாமெனக கேட்பாரின்றி யேங்கிக் தூங்கிக்கிடக்கும் வைபவத்தைக் கண்ணாரக்கண்டும்

அவரே அந்தஸ்ரீசிதம்பரத்துக்குச் சொந்தக்காரரென்று சொல்ல எப்படி அம்மாலடியார்க்குநாடுவழுகின்றதோ வறியேம். நபாபுதேவடி வாசற்படியில தூங்கிக்கொண்டே காவல்காரகுகுகாவலாளியொருவனையே அந்தத் தேவடிக்குச் சொந்தக்காரனென்பதுபோலவேயன்றோ விதனையுங்கொள்ளவிடந்தருகின்றது? இந்தவிருத்தாந்த விசேஷத்தால் ஸ்ரீசிதம்பரக்ஷேத்ரம் விஷ்ணுவுக்கே யுரித்து என்று தொடுக்கவருமம் பொய்வழக்குத் தோல்விபெற்றதெனக. ஆயின், ஆழுவாரகள் பாடடில் திருவிலை மூவாயிரவர்பணியும் பெருமாள் என்றதென்னை யெனின், அந்ததிருவிலை யெல்லையில பெருமாளகோயி லிருந்தால் யார்தான் வணங்காமல் நடபாரகள்? தீக்ஷிதரகளென்னை, விஷ்ணுத்வேஷிகளா? அவரகள் வணங்கிலரென்றது கொண்டு அந்தப் பெருமாள் ஸ்ரீநடராஜஸ்ஸந்நிதிக்குள்ளாகவேயிருந்தாரெனபதுபொருந்தாதென்க. உள்ளிருந்த பெருமானையே ஆழுவாரகள் சொன்னபடியென்று சாதிகக புகினும் பாதகமின்றும். எங்ஙனமெனின், ஸ்ரீமத் ஏகாமபரநாதா ஸந்நிதிகளுள பரிவாரதெய்வங்களிலொன்றுக வோர மூலையினின்று கொண்டிருக்கும் நிலாத்துண்டப் பெருமானையே இவரகளாழ்வாரகள்பாடினாராகலின், அப்படியே ஸ்ரீஸபாபதியினுடைய ஸந்நிதியினோர்பாகத்திலிருந்த விஷ்ணுவையேஆழுவார்கள்பாடியிருக்கலாமெனவும், அந்தப்பெருமானைப்பரிவாரதேவதாபூஜாஸமயங்களில் அவசியம் தீக்ஷிதர்கள் பூஜிக்கவேண்டிய கிரமப்படிப் பூஜித்திருப்பார்க ளெனவும் யாமொப்புக்கொள்வதிலென்ன ஆக்ஷேபமிருக்கின்றது? ஸ்ரீசிதம்பரஸபாநடேஶமாஹாத்மியங்களை யுபநிஷத்துக்களும், ஸ்மிருதிபுராணங்களுஞ் சொல்லியிருப்பதன்றியில், பிரத்தியேகமாக அந்தச்சிதம்பர ஸ்தலத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் பஞ்சமாஹாத்மியங்களு முண்டாகையாலிவற்றுளொன்றுனும் ஸித்திக்கப்பெறாத கோவிந்த

ராஜர் மான்மியம் அவாந்தர கல்பிதமென்று சொல்வதே ஆன்றோர்ஸம்மதம். ஸ்ரீநடராஜவளளல் ஆநந்த நிர்த்தனம் பண்ணுகையில மத்தளஸேவைசெயதிருந்தவராக விஷ்ணுவை யநந்த நூல்கள சொல்வதாலவர்க்கு ஸேவகத்வமே யாண்டுவிதிக்குமன்றி ஸேவ்யத்வங்கூறுவது பொருந்தாதெனக. இவர்மத்தளஸேவைக்கு நியோகிக்கப் பட்டகாலையில் அந்தவித்தை சரிவரக் கைவராமையால ஸ்ரீ காஞ்சியிற்சென்று சிவாசசனையாலதுலிதிக்கப்பெற்றனர். அவவுணமை ஸ்ரீ காஞ்சியில் (மத்தளமாதவேஸ்வரம்) என்றுவிளங்கும் ஆலயமாயிலானுங் கண்டுணாக. இவ்வளவு விருத்தாந்தங்களையு நோககாமல மத்தளககாரவிஷ்ணுவையே ஸ்ரீ சிதம்பரபதியென்று கூறுவரேல, தாளககாரனாகிய பிரமஹாவையே அந்தக்ஷேத்திரபதியென்று ஏவகூறக்கூடாது? இப்போது முலகிலபிரம்ஹதாளமனறுவழங்கப்படுவருதலுஞ்சான்றெனவறிக.நந்தியையுமமத்தளஸேவை செயதவராகக்கூறுவதென்னையெனின், அந்தஸேவையிலாற்றல் போதாமையால விஷ்ணுவை யுத்தியோகத்திலிருந்து தள்ளிவிடடபோது அவா ஸ்ரீ காஞ்சியில் வித்தைகற்றுக்கொண்டு வரப்போனஸமயத்தில அவ்வுத்தியோகத்துககு நந்திபகவான் நியோகிககப் பட்டபடியாம். இவ்விஷயங்களைபபற்றி தீக்ஷிதரவாகள் முன்னரே யோர் கிரந்தஞ செய்திருப்பதாலிங்கேயாமிவ்வளவில் விடுத்தாம். எவவளவுபெருஞ ஸண்டைதொடுத்து இழவுகொண்டாடினும் ஸ்ரீ சிதம்பரம் என்று வாயாற் சொல்லவுமிசையாராகிய வகியருடன் யாம் வார்த்தை சொல்லவேண்டிய அவசியமேயின்றும். அவர்களே ஸ்ரீ சிதம்பரம் தம்மதல்லவென்பது தோன்றவெறுத்திருக்கின்றாராகையால்.

இங்ஙனநிற்க, கோவிந்தராஜர் ஸபாபதியாக அவணசயனித்திருக்கையால் அவர்காணும்படிச் சிவன் கூத்

த்தால்புதுக்கிப்பிரதிஷ்டித்துக் கொண்டனர். அவ்வரச னுடையஸகாயத்தால்தங்கள் கோயிலைக்கொஞ்சம்பலக கப்பார்த்து வருகையில் அன்னொருபத்திரவம் கிரிப்பிர கூணஞ்செய்துவருஞ் சிவனடியார்களுக்கு முட்டாயிரு ந்தது. இப்படியிருக்கையில், வடதேசத்தில் மத்ஸியதே சத்தரசனொருவன் ஸ்ரீமத் அருணாசல மாஹாத்மிய சிர வணஞ்செய்து, அதனால் ஸதபகதியுக்தனாகிஷ்டகிரிதரிச னார்த்தமாகத் தம்பதி ஸமேதனாய்ப் புறப்பட்டுச் சதுரங் கசேனைகளோடு வந்து சோந்தனன். அவனுக்குப்புத்தி ப்பேறு மத்தசசிரவண விசேஷத்தாலுண்டானஸந்தே ஷமிருதியால் திருமலைக்குத் திருமாலையொன்று ஸமர்ப் பித்துத்தரிசிப்பதாக ஸங்கல்பித்தனன். அதற்காக மூ நூறு நந்தவனங்கள் வைப்பித்து அவற்றிலுள்ள புஷ் பங்களை யெல்லாங்கொய்து ஒரே மாலையாகத் தொடுத் து ஷ கிரிக்குச் சமர்ப்பிக்கையில், அந்தமாலை பாதிக ரும போதாமையால் அரசன் அதிக வியாகூலத்தை யடைந்தனன். அப்போது அசரீரியாக அரசன் கேட் கும்படி அரசனே! எனக்குசசாத்தும் மாலையிதுவல்ல. என்னுடைய அடியார்கள் கிரிவடிவமாகிய வென்னை வலம் வருதலே யெனக்குச் சாத்தும் மாலையாம். அப் படி வலம் வரும் அடியார்களுக்கு வேதபாஹ்யராகிய பாஞ்சராத்திரிகள் மார்க்கத்திற் கோயிலொன்று கட் டிக்கொண்டு வழிமறித்து இடையூறு செய்கின்றனர். அதை நிவிர்த்திசெய்து குணப்படுத்துவதே நீயெனக் குச் சாத்தும் மாலையென்று ஸ்ரீமத் அருணாசலேசு வரர்அருளிசசெய்தனர். அதை யுறுதியாகக்கொண்ட வரசன் உடனே தண்டெடுத்து அப்பாஞ்சராத்திரிகளை யெதிர்த்தனன். அப்போது அவர்களுக்கு ஸஹாயஞ் செய்திருந்த வரசன் றுணைவலியா லவரு மெதிர்த்துப் போராடினர். அப்படி நிகழ்ந்த சண்டையி லிருதிறத்த வர்ஸைநியங்களுமழியக்கண்டமத்ஸியதேசத்தரசன் அ

ன்றிரவில் ஸ்வாமிஸந்நிதியிற் சென்று வணங்கி யிவ்வா று விண்ணப்பஞ்செய்தனன். எம்பெருமானே! ஒருபுத் திரனை நான் விரும்பி யுன்னையடைந்ததற்கு ஊரார் புத்திரர்களை யெல்லாம் பறிகொடுத்து விட்டுப் போக நேரிட்டதேயென்று கண்கலங்கிநின்றபோது, அரசனே! நீயொன்றுக்கு மஞ்சவேண்டாம், நாளைக்கும் யுத்தத் துக்குப்போனால் வெற்றியுன்பாலே முடியும் என்று முற்படியே அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அவ்வசரீரியாற் றுணிந்து மறுநாளை அரசன் சண்டைக்குப்போகையில் அரசனும், மற்றையோரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே ஷை கிரியிலே நிலைறு மோர்விருஷபம் ஊங்கா ரதோடுங் குதித்து எதிரிகள சேனையிற்புகுந்து அரை க்கணத்தில அவர்களரசனுடபட யாவரையும் நாசமாக் கிவிட்டது. அதைபபார்த்து ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண் டிருந்த மத்ஸியதேசததரசன் அதிகஸந்தோஷத்தை யடையும்படி முதனாளிறந்துபோன தனது சேனைகள் யாவு முயிர்த்தெழுந்தன. உடனே அரசன் ஷை பெரு மானகோயிலை யடைந்து அதிலுள்ள நிதிகள முதலிய யாவுங் கைக்கொண்டு பெருமானை மாத்திரம் நாசிமா ரோடு எடுப்பித்துக்கொண்டு வந்து ஸ்ரீமத் அருணாச லேசுவரா ஸந்நிதியிற் சேர்த்துவிட்டு அந்தப்பெருமா ன் கோயிலை யிடித்து இருந்தவிடந்தெரியாமலதையொ ரு தீர்த்தமாக்கிவிட்டனன். அந்தப்பெருமாள் வேணு கோபாலஸ்வாமியென்று இப்போதும் ஸ்வாமியாலய த்தினோர்பக்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்றனர். அந்தப் பெருமான்கோயி லூழியக்காரர்களில் அபயமென்றுவந் தடுத்தவரையெல்லாம்ஸ்வாமியாலயத்தில் பணிக்கு அரசனமைத்துவிட்டனன். அவர்களில் ஸ்வாமிகோ யில் ஸொந்ததாஸிகளோடு சேராமல் தாங்கள்வேறென் பது தோன்றவே வந்து குடியேறிய வப்பெருமாள்கோ யில் தாஸிக ளிப்போதும் ஸ்வாமியுத்ஸவ காலங்களில்

தவித்துக் கைகோர்த்து வருகின்றனர். அப்படிவந்தே றிய தாவினை முன்னிருப்பவர்களால் தங்களுக்கொரு பரிபவமு முண்டாகாம லிருக்கச்செய்யவேண்டு மென்று கேட்டுக்கொண்டமையால் வந்தேறியவவர்க்கு முன் மரியாதையும், முன்னுள்ளவர்க்குப் பின்மரியாதையும் அரசன் ஏற்படுத்தினன். அன்றியு மந்தப்பெருமான் கோயிலிருந்த நிலையிற் றனது வெற்றிதோன்றாமற்வலியக்குறியையு மோர் கமபத்தி லமைத்துவைத்தனன். இவைகளை முடித்துவிடுத் தானுந் தன்மனையியுங் கிரிபபிரதக்ஷிணஞ் செய்யத்தொடங்கினா. ஓர்பொற்றூம் பாளத்தின்மத்தியில் கல்லெண்ணெய் நிரம்பப்பெய்ததிண்ணமொன்றை யமைத்து, அரசபத்னி கையிலேந்திகொண்டு எண்ணெய் சிந்தாமற்சிந்தாதபடி வலம்வரத் தொடங்குகையில், அந்தக்கிரியைசுற்றிவருவதற்குள் மோசஞ்செய்றது. எந்தவிடத்திற் றங்கிய போவார்களோ, அவ்விடங்களேறும் அவ்வரசமரிதுடைய பாதமுத்திரைகளை கலலாலமைத்து அரசன் பிரதிஷ்டை செய்து வந்தான். இந்தபபடி வலமவந்து ஸ்வாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு ஸாவாரிஷடலஸ்தி யெயதினவலனுக்கு கிருதகிருத்யனாவவ்வரசன் தனதேயமபோயசேர்ந்தனன். இவைகளேயன்றி விஷ்ணு லிங்கமாவ வேறு பிரதிஷ்டையொன்று மவ்விடத்திலோ காலத்துக் தலையெடுத்ததின்றென்வறிக.

(அருணகிரிமாந்மியம்)

"இலைபபல்லவங்களோல்லியிகுமுச்சேவா
தலைவனிராமனேவேந்தாதம்பிரசேனுவனவேன்
கலைகழ்ந்தெவன்றிக்லவ்கருசெய்ஞ்வேத
முலிவிலையடைந்தபோற்றிமுறைமையிற்றுந்தன்குன்.

[illegible]

மன்னவன்சிந்தித்தானல்லன்றுமபபேற்றுலங்கள்
கன்னல்வின்மதனேயென்னக்கானையொன்றிவிதினின்றான்.

பூத்திரப்பேறுபெறறபுரவலன்புரமெரித்த
வித்தனருளாமெனனவிளவகெழிலருணமேவி
சித்தனைப்பூசைசெய்வாவினைந்துநந்தனமுநூறு
வைத்தலாகொய்தயாததமாலையாததொடுததானனறே.

இருவருந்தருவநின்டவெழிறபெருங்கிரியைச்சூழ
மருமலாமாலைபெறதானமனனவனனையவாறறுல
அரையளவேனுமுறறுறிநதனனயருள்சாலை
வினாகமழகொனறைவேணிவிநாதனினனருளால்வானில.

மனனவிக்கிரியாமெனனைச்சூழ்தலேமாலையாகு
மனனதற்கிடைபூறுகவவகொதியொழுகுகதியா
பின்னைதன்கேளவறகாள்கோபெருகதனியியற்றியன்பாக
கினனலசெயகினறாகதவிடறறதொலைதிதியெனறு.

எழுந்தரோவாककुककेளாவிறையவனிலகுதிங்கட
கொழுகதணிமுடியானனபாककुறறவிककुறைமுடிபபான
எழுகதனனபோककननेருமெதிர்நதமாபுரிநதகாலை
கழிநதனாகிலைபபோரிலாயிடையுயிரவிட்டம்மா.

கிணடிறையவனுமுள்ளங்கலகுகிமாலவனையிறகோயில
கொண்டருள்பரனையுளளேகுறித்துநொநதருளைமுனனி
யொண்டொடிபாककवோவென்றுகாமனங்கடூருதவீசன
புண்டரிகங்கள்போறறிபபுலம்பினனிதநில்வீழுகதே.

ஆற்றைநாட்கங்குற்போதிலதனுலயதநிறசென்று.
கற்றையஞ்சடையாய்போற்றி கருணையங்கடலேபோறறி
புற்றநிங்கறியாய்கொல்லென்றுரைத்தெதிர்பணிகனுநினனுன்
பற்றலர்புரம்பொடித்தபரமனுமருள்மீக்கொண்டு.

மன்னவேனுமப்பொன்னிமாற்றலைப்பொருவலென்றி
னின்னதேயாகுமென்னுமிகழ்த்தினைவதனிலர்கேளா
முன்னொன்றெழுந்தான்போர்க்குமுதிர்மழவிடையொன்றன்னான்
னன்னகத்தற்றன்னோரனியுமிர்செருத்தனன்றே.

கண்டனன்மகிழ்ந்துவேந்தன்கரியவன்பரிபுக்கும்
பண்டுளிதியமெல்லாமபரிதமெடுத்தெம்மையாளு
மண்டர்தம்பெருமாற்சாக்கியரவனைமேவினானி
யொண்டொடிபாகன்கோயிலொருபடையிருப்பச்செய்தான்."

என்றுவருமவற்றானுங் கண்டு தெளிக.

இங்ஙனமிற்க, திருப்பதியென வழங்குந் திருவேங்கடக்ஷேத்திரம்விஷ்ணுபதியெனவவர்கொண்டாடிவரும் ஆபாஸத்தையு மெடுத்துக்காட்டுவாம். ஸ்ரீஸ்காந்தபுராணம், லம்பலகாண்டத்தில குன்று தோறாடுகுமரக்கடவுள குறபபெண்ணைக் களவுகொண்டு குறிஞ்சிநிலமாகக்க வேண்டத திருத்தணிகையிற் குடிபுகுந்ததுபோல, ஓர் காலத்திற் றன்னை யின்றருளிய லோகமாதாவாகிய பாரவதியாருடன பிணங்கிக்கொண்டு திருவேங்கடத்தை மேவி அதனைத் தமது பதியாகக்கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்றானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால், குன்றுதோறாடுவி லொன்றுவெண்ணப்பட்ட வகைகெமாரக்ஷேத்திரம் விஷ்ணுபதியாகக் களவுசெய்யப்பட்டதென்றே நிர்மானிக்கவேண்டியது. இவ்வுண்மை தெரியாமல் பேய்க்கூச்சலிட்டாமவர்பேதமை நாலப்பெரிது! பெரிது!!

அது கெமாரக்ஷேத்திரமாயின், பூர்வீகர்களாகிய ஆழ்வார்களாதிப்பாடிய விதமெப்படியென்னின், மேலி

டத்தில் ஸ்ரீ சிதம்பரம் விஷ்ணுபதி யென்று போராடிய நற்குல காட்டியாநிலாத்துண்டப் பெருமாள் சாட்சியே யிதையும் நிறுத்தும். கடலினின்றுமெழுந்தவிடவேகம் பொருது கரிந்து போன திருமேனியின் வெம்மையைத் தணித்துக்கொள்ளும்பொருட்டுச் சிவனார் பக்கல் அவ ரணிந்திருக்குஞ் சந்திரகலையின் சார்பைவிரும்பி அடை ந்திருக்குங்காரணங் கருதியே அவ்விண்டு மூர்த்தியை நிலாத்துண்டப் பெருமாள் என்று உண்மை நூல்களு ஞ்சொல்லும். விண்டுவேயன்றி யெல்லாக்கடவுளரு மானா ப்பரிவாரதேவராதல் திருவேங்கடமாந்மியத்தாற்கண் டுணர்க. இத்திருவேங்கட மாந்மியம் ஸ்காந்தமஹாபுரா ணத்துள், சநற்குமாரசங்கிதையிற்பெறப்பட்டது. சிலா தாமுனிவருடைய திருக்குமாரராகிய நந்திபகவான் தன் னைச்சிவபெருமான் வாகன மாக்கிக்கொண்டதுபோல ஆஸனமாகவுங் கொண்டெழுந்தளியிருத்தற்குசசிந்தித் துத்தவங்கிடந்து ஸ்ரீசைலம்என்னும் மல்லிகார்ஜுனபர் வதமாகத் திருவுருக்கொண்டு ஸ்ரீ சிவபெருமானைத் தன துமுடிமீது தாங்கும் பேறெய்தினர். அவரைத் திரிபுர தகனகாலத்தி லுபாசித்து அவருருப்பெற்றுச சிவபெ ருமானைத்தாங்கினே மாகையால் அவருக்கும் நமக்கும் ஸம்பந்தமுடைமை காரணமாக வவர் பருப்பதமாய் நின்று சிவபெருமானைத்தாங்குவதுபோல நாமுமவரை ப்பருப்பதவடிவாய் நின்று தாங்கவேண்டுமென்று விஷ் ணுவானவர் சிந்தித்துத் தவஞ் செய்கையில, சிவசூரு லாகிய குமாரக்கடவுள் தோன்றி, அவருக்கு வேங்கட மென்னும் மலையுருவந்தந்து அம்மலையி னுச்சியிற்று மெழுந்தருளித் தம்மைத்தாங்கும்படியான பெரும்பாக் கியத்தை அவருக்குப் பிரஸாதித்தனர் என்று அத்திரு வேங்கடமாந்மியத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இக் கருத்தினாலே பாஹுன்யவுருதிகண்டே "நாராசலவேல்" எனவும், "வேங்கடமாமலைமேலியபெருமானே" எனவும் அரு

னிலியார் பாடியருளினரென்க. பாண்டிமாதேவிக்கு
ரகுலிய இராமாநுஜ னென்பவன் ஓர் காலத்திற்றனக்
கிருந்தவாசவனிவால் அந்தக்கௌமாரக்ஷேத்திரத்தைக்
களவாடினனென்பது பிரஸித்தி யாகையா லதைவாமி
ங்கே விளக்கவேண்டுவதின்றாம். இப்படியே பழமு
திர்சோலையென்னும் கௌமாரக்ஷேத்திரத்தையு மோர்
காலத்திற் பாஞ்சராத்திரக்கள்வர் அபகரித்துக்கொண்
டென்னழகப் பெருமான்கோயிலென்றுவாடிக்கொண்டு
வருஞ் சூழ்ச்சியுங்கண்டு தெளிக. இன்னுந் திருப்பரங்
குன்றம் என்னுங் கௌமார க்ஷேத்திரத்தில் மகம்மதி
யர் குடியேறி அந்தத்திருமலையைச் சிகந்தர் மலையென்
று ஓர் துலுக்கன் பேரால வழங்கிக்கொண்டுவருஞ் சா
ன்று யிதை நிறுத்தும். ஸ்கந்தா மலையே யன்றோ சிகந்
தர்மலையென வழங்கப்பட்டு வருகின்றது? இதுவரை
யில் துலுக்கராராட்சி யிருந்திருக்குமாயின், ஸ்கந்த
சிகந்தரேயாய்விட்டிருப்பர் ரல்லவா? துலுக்கர் முழு
துங் குடிகொண்டு அறவே சைவப்பிரசாரத்தை மறை
த்துவிட்டிருப்பாரென்பதி லென்ன வாட்சேப முண்டு?
இப்படிப்பட்ட பல வேதுக்களால் அபபாஞ்சராத்திரி
கள்செய்திருக்குமோசவித்தையைவிவேகிகள்காணுமற்
போகார்.

ஈண்டுப் பிரஸ்தாபத்துக்கு வந்த வத்திருமலையில்
நங்குமாரக்கடவுளே யிப்போது முபயராசமொசேடு
எழுந்தருளியிருக்கின்றா னென்பதற் கடையாளமாக ஸ்
வாமிக்கு வெள்ளைமண்வேலி புண்டரமாகிய அவை
தி முத்திராதாரண மில்லாமையும், ஷண்டிமதோத்
ஸவ முதலிய சைவபரிபாலன முண்டாகியமையுமே
யுண்மையை நிறுத்தும். மலையுருக்கொண்டு விளங்
கின் சிலகாலில் தமது திருப்பாதங்கள் பொருந்தப்படி
யுறியிலருளுருக்கொண்டு குமாரக்கடவுள் பழநியம்

யேவிஷ்ணுவின் படிவமாகப் பிந்தியவைணவர் பாவனை யாகக்கொண்டார்ன்றி அவ்வாதியுருவத்தைமாற்றி வேறுதனமாக விஷ்ணுவுக்கெனவோருருவஞ் சமைத்துப் பிரதிட்டித்ததில்லையாகையால் எமதுகுமாரககடவுளே யின்றுமாண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்றுரென்னு மெமது வாசகம் பிழைபடாதென்க. வேங்கடநாராயணன், வேங்கடராமன் என்பனவாதிநாமங்களுக்கு வேங்கடத்தையுடைய நாராயணன் எனவும், வேங்கடத்தின்மேவிய விராமனென்வும் அவாபொருள்கூறுவரோனு மவற்றிற் குரியனவாக வேங்கடவடிவமாகிய நாராயணன் எனவும், வேங்கடவுருப்பெற்ற விராமனெனவும் பொருளுரைப்பதேசிறக்குமென்க. வேங்கடததின்மேவிய சுப்பராயன் என்பதையேயன்றோ வேங்கடசுப்பு என்ற தேத்யாதிநாமங்கள் காட்டுகின்றன? வேங்கடத்தி லெப்போதுஞ சுப்பராய ரெழுந்தருளியிருக்கு முண்மை பாராட்டியேயன்றோ ஸ்வாமி நாமமாக வேங்கடசுப்பு எனவும், வேங்கடசுபபராயன எனவுஞ சிவனடியாராயுள்ளபேர் தம்புதல்வர்க்குப் பேரிட்டு மகிழ்கின்றனர்? அதை வைஷ்ணவமாகப் பாடிய வாழ்வாகளு முண்மை வெளிப்படவேயன்றோ "தாழ்சடையநீண்முடியு மொண்மழுவுஞ்சக்கரமுஞ், சூழாவம்பொன்னுணுதோனதுமால், சூழ்ந - திரண்டருவிபாயுநதிருமலைமேலெதைத, திரண்டுருவுமொனருயிசைந்த" என்னும் வாக்கியததில் சைவத்தைமுதலிற்பிரதானமாகக்காட்டினர்?

இன்னும், "ஏன்றுற்புள்ளூர்ந்தா. னெயிலெரித்தான்மாபிடிந்தான், நீற்றுவிழன்மனிவண்ணத்தாள், கூற்றொருபால்-மங்கையான்பூமனான்வார்சடையானீண்முடியான், கங்கையானீள் கழலான்காப்பு" எனவும், "தரன்நாரணனாகாம மான்விடைபுள்ளூர்தி, புகரனன்மறையுறையுங்கோயில், வளைநீர் - கருமமழிப்ப நிரப்பிக்கையதுவேல்வேலி, புருவமெரிகார்மேனியொன்று" என

வும் பாடினாராகலி னவர்க்குந் திருவேங்கடஞ் சிவலம் பக்தமுடைய தென்பதில் விரோதமின்மை வெளிப்பட்டது. ஒவ்வொருபாடலுள்ளுஞ் சிவலம்பக்தத்தையே முதலிற்காட்டினமையா லாண்டமைந்த சைவாதிக்யறி னிதுபோதரும்.

இவ்வுண்மைகளைப் பெரியோர்பாற் கேட்டறியா தகிர்மூடனொருவன் தான்செய்த மாலைப்பிரபந்தமொன் றில் பாரதவாசி கசினார்க்கினியார் தொல்காப்பியம் சிறப்புப்பாயிரத்தில் "வடவேங்கடம்" என்பதற்கு "நிலம் கடந்த நெடுமுடியண்ணலைநோக்கி யுகக்கவுஞ்செய்தவிடுபெற மலையாதலான வேங்கடம் எல்லையாக் கூறப்பட்டது" என்று கூறினமையாலும், காளமேகர், சிவப்பிரகாசர், கம்பர், வில்லிபுத்தூரர் முதலினோர் வேங்கடத்தலைவராக விஷ்ணுவையே பாடியுள்ளாராகலாலுமல்லவடவேங்கடம் விஷ்ணுபதியென்று சாதிக்கப் புகுந்தனன். இதை மறுத்துரைக்குங்கால், மேலுண்மையையெளிதுணர்த்தகசினார்க்கினியார் (ஸ்ரீகுமாரக்கடவுளுக்கு ஞானஉபதேசமாயிருக்கும் பொருட்டரியதவஞ்செய்தலுக்கிடங்கொடுத்து சிவபெருமானது நெடுமுடியண்ணலாகிய மலையைநோக்கி, தம்பேற்றையருக்கக்கொடுத்தருளியவச்சன்முருகக்கடவுளைச்சிறந்தது உலகினாகவஞ்செய்து வீடுபெற்றனர் என்றபொருள்படக்கூறினர் என்பதேயமையும்.) "நெடியோன்குன்றம்" எனச் சிலப்பதிகாரத்திற் கூறியது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாகப் பொருள் படக் கிடக்கும். நெடுமுடியண்ணலைநோக்கி—முருகக்கடவுளருளைப்பெறவேண்டி—தம்மனம்பெற்றதன்மையாலக் கடவுளைத் தாங்கும் மலையுருவெய்திய விட்டுணுவையே சான்றெனக்கண்டு) உலகந்தவஞ்செய்து வீடுபெற்றமையைக் கந்தவர்கள் தன்னையடைந்து தன்னையிடமாகக்கொண்டிருக்கும் குமாரக்கடவுளைக்குறித்துத்தவங்கிடந்துவீடு பெற்ற மான்மியத்தால் விளங்குந் திருமலை) என்று விரிவுரையால் தெளிபொருளாதல்காண்க. அன்றியும், நெடு

யோனியகுன்றமென முன்னர்க்கூறியபடியும் நெடுமாலவேங்கிட கிரியாகத் திருவுருக்கொண்டிருப்பது வெளிப்பட்டமையால், அது காரணமாகக் காளமேகர் முதலினோர் கூறிய பாடலகளுக்கு அவரோ பாட்டுத்தலைவராயிருப்பது கொண்டு மதுரிமலை முருகக்கடவுள் வரை பமாதலி விழுக்காதென்க.

இன்னும், ஸ்காந்தத்தில், "கிரிசேனாபதிஃஸ்கந்த ஸ்ரீகாயாநுகுமாரகஃ। ஸுப்ரஹ்மண்யோத்வாபரேது கலாவேங்கடநாயகஃ" எனப் போந்த வுண்மையை விசாரிக்கில, ஸ்கந்தரானவர் கிருதயுகத்திலே ஸேநாபதியும், திரேதயுகத்திலே குமாரக்கடவுளும், துவாபர யுகத்திலே சுபபிரமணியக் கடவுளும், கலியுகத்திலே வேங்கடநாயகரும்(ஆயினர்) என்று வெளிப்பட்டது. அன்றியும், மார்கண்டேயபுராணத்தில, "சேஷாத்ரிரோரத்நம் ஸமஸ்தஸுரஸேவிதம் । அவிர்பூதம்மிவ ஸ்தாநே கோடிகந்தர்ப்பஸுந்தரம்। ஸுப்ரஹ்மண்யம்ஸ்ரேஷ்ட்யம் கதிதோபநிகூதநம்। ஸாபாக்ய தாயகஃஸ்ரீமான் வேங்கடேசஃஸமர்ச்சய" என்னும்வசனத்தால், திருவேங்கடமலைகுச சிரோரத்நமாயுள்ளவரும், சகல தேவர்களாலுஞ் சேவிக்கப்பட்டவரும், சிவஸ்தானத்திலே வெளிப்பட்டவரும், கோடிமன்மதர்களுடைய வழகைகொண்டவரும், ஸுப்ரம்ஹண்யரும, எல்லாப்புகழையு முடையவரும், கலிகாலதோஷத்தை நீக்குபவரும, நல்வாழவைக்கொடுப்பவரும், வியாபகருமாகிய வேங்கடேசரைப் பூசித்திருக்கவென்று பெறப்பட்டது. ஸ்ரீ சிவஞானயோகிகள் அருளிச்செய்த (தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தியில்) "தமிழ்நாட்டிற்கு வடக்கின்கட் பிறவெல்லையு முளவாக வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினர். அத்திபனார்க்குத் தமிழைச்செவியறிவுறுத்த செந்தமிழ்ப்பரமாசாரிய ராகிய அகமுகக்கடவுள் வளாப்பென்னும் இயைபுபற்றி யென்பது." எனப் போந்தமையுஞ் சான்றும். இங்கேபெறப்பட்ட

பிரமாணங்களில், மார்க்கண்டேயபுராணவசனத்தி லுள்ள (விஷ்ணு) என்னும் பதத்திற்கு வியபகர் எனப் பொருள்கொள்ளாது விஷ்ணுமூர்த்தியென்றே கொண்டாலோவெனின், (சிவஞானத்தில் வெளிப்பட்டவரும்) என்பதோடு முரணியழிவுபெறும். இவ்வுண்மை நியாயத்தால் (ஸுப்ரம்மண்ய) என்னும பதத்திற்குச் சுப்ரமணியக்கடவுளெனக்கொள்ளாது வேதாடசகராகிய விஷ்ணுவெனப் பொருள் கூறுவதுஞ் சேரா தொழியும். ஸ்காந்தத்திலே சுப்பிரமணியகடவுளே வேங்கட நாயகராயினரெனக் கூறப்பட்டிருத்தலானும், மூலபுராணங்களொன்றோடொன்று மாறுபடாவாகலானும் திருவேங்கடம் சுப்பிரமணியகடவுள பதியென்பதே யினிது நாடடப்பட்டது. எடுத்துககொண்ட பிரமேயத்தை சாதித்தற்கு பிரமாணங்களின்னுமுளவற்றை விரிவஞ்சி வரையாதுவிடுத்தாம்.

இதுநிற்க, சிவநிர்மாலியபோஜனவிஷயதில் பிரஸித்தங்களான வாக்கியங்களுக்கு அபபாஞ்சராத்திரக் கழுதை அர்த்தஞ்செயதிருகிறதை வித்வான்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றோம். "ஶிவாவ்ரீணாம் ப்ராஹ்மணாநாம் நிர்மால்யம்" என்ற கருதிவாக்கியதில் பிரஸாந்தமனஸுள்ளவர்களான பிராம்மணர்கள் நிர்மாலியத்தையே பக்ஷிக்கின்றார்களென்று அர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாயிருக்க, அதைத்தள்ளிப் பிராம்மணர்களெல்லோரும் சாந்தஞான மஹாபாகவதனுடைய தளிகைப் பிரஸாதத்தையே ஸ்வீகரிக்கின்றார்களென்று பொருள் விரித்தான். இந்தக்கருதியின் முதலில் "ருத்ரஹ்ருதயஸ்ய ருத்ரோஹம்" என்றற்றொடக்கத் துண்மைகளால் ஸ்ரீ ருத்ரப் பிரஸாத ஸ்வீகாரம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிச் சிவநிர்மாலியத்தை ஸ்வீகரிக்கின்றவர்கள் பிரஸாந்த மனஸ்ஸுள்ள பிராம்மணர்களென்று மேற்காட்

டியபடியேயமையும். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் பாகவத னுடைய தவிகைப் பிரஸாதத்துக்கிடங்கிடைத்ததெங்கே? ருத்ரப்பிரஸாதத்துக்கு அதிகாரிகளாகிய பிராம்மணர்களுக்கே சாந்தமனஸுடைமை யாண்டுப்பெறப்பட்டதைத் தள்ளி ஸாந்த சித்தனுடைய பிரஸாதத்தையே பிராம்மணர்கள புஜிக்கின்றார்களென்று அக்கபோதிராயன் தொண்டபடிப பொருளகூறினு மச்சாந்தசீலா பூர்வஸ்ருதி ஸம்பந்தத்தால் சிவனடியாராவரோ யனறிப் பாகவதரென்று கொள்ள விடமில்லை. பாகவதப்பிரஸாதமென்பதொன்று தனியேயுண்டோ? விஷ்ணுவாராதனஞ் செய்தல்லது உண்மையான பாகவதர்களொன்றுங கிரகியாராகையால் விஷ்ணுப் பிரஸாதமென்றே யாவுங்கொள்ளவேண்டும். விஷ்ணுப் பிரஸாதமென்பதற்கு அந்தஸ்ருதியிலவகாசங கிடையாமையால் அறவேநிரஸ்தம். விஷ்ணுப் பிரஸாதத்தையே ருத்ரன் கிரகிப்பதால அந்தஸ்ருதியி லெமக்கிட முண்டெனின், விஷ்ணுப்பிரஸாத ஸ்வீகாரததா லுருத்திரர் பாகவதராய்விடுதலா லவரைவிட்டு வேறேபாகவதரையவ்விடத்திறறேடுவது என்னபேதமை? அன்றியும், விஷ்ணுப்பிரஸாதத்தையே சிவன்கிரகித்தா ரென்பதற்கு வைதிகமானபிரமாணமெங்கே? இன்னும் விஷ்ணுவுக்கு நிவேதிதமாயும், பின்சிவனுக்கு நிவேதிதமாயும், பின் பாஞ்சராத்திரிளான பாகவதாகள் புஜிக்கின்றன ரெனவுமன்றோ அவன் தப்பார்த்த மயிப்பிராயப் படுத்துகின்றது? இதனால், பாஞ்சராத்திரிகள பிரஸாதத்தைப் பிராம்மணர்களும், ருத்ரப்பிரஸாதத்தைப் பாஞ்சராத்திரிகளுங் கிரகிக்கின்றார்களென்று வெளியாகின்றது. ருத்ரப்பிரஸாதம் தலைமேலாகத் தவஞ்செய்தாலும் பாஞ்சராத்திரிகளுக்குக் கிட்டுமோ? வேண்டிவேண்டிக் கும்பிட்டுக் கொடுத்தாலும் பாஞ்சராத்திரிகள்பிரஸாதத்தைப் பிராம்மணர்கள்சட்டைசெய்வார்களா? இப்படிக்கெல்லாம்

பொருள்பட வவன் தப்பர்த்த மிடஞ்செய்வதை யூகியா து,விஷ்ணுவுக்குவிரோதமாயும்,பின்பாகவுதர்களால்பு ஜிக்கப்பட்ட சேஷமாயுமுள்ளதையே பின்புசிவனுடன் பிராம்ஹணர்கள் புஜிக்கின்றார்களென்பதே அவன்கொ ண்டுகொளைத்த வியாக்யானமாகக்காணப்படுகின்றது.இப் படியுமியாயமுண்டா? பாஞ்சராத்திரிகள் நிறம்தவுள் சோற்றையுண்டாலன்றோ வைதிகர் பாஞ்சராத்திரியன் னத்தையுண்ணக்கூடும்?வைதிகரானபிராம்ஹணர்கள் அ வனன்னத்தைகொள்ளாவிடினுமினியுள்ளவர்களதுஷ் டிக்கலாமேயெனின், இரண்டு மூன்றுமாலங்களாகத் திருப்பாருடலிலிற் கட்டிவைத்து, அனேகங்கிருமிகள் ஸஞ்சரிக்கின்ற வவனுடையபழுத்தசோறறை நாய்களு ங்கூடத் தின்றாவெனி னப்புராதனத்தை யாவர் தான விரும்புவார்கள்?மேல்கருதியில்"ப்ராஹ்மணயஜ்ஞி" எனப் போந்தமையால், அவர்க்குவேறாக வவ்விடத்தி லவன் கண்டுபிடித்த பாகவதர்அப்பிராம்ஹணரென்பதுசொல் லாமேயமையும். இதனால், அவனையுமவனையொத்த பா ஞ்சராத்திரிகளையும் பஞ்சமரென்று பலவிடங்களில் யாம்படித்துக்காட்டியதும் லமர்த்திக்கப்பட்டது.

பின்னும், சிவநிவேதித போஜனப் பிரமாணங் களான சில வசனங்களுக்கு வெகுதப்பர்த்தங்களைச் செய்திருக்கிற வவன் கொடுமைக்களவேயில்லை. "நர் ஹ்யாஂரிஂஶ்வா தேவதேவஸ்ய ஶுத்ரை: । ஸுயாஂஶ்ஶுத்ரை ஸ்ஸதாஂ ஸ்யேஷ்டஶுத்ரை:" என்றும்வசனத்தில்(குஷ்டார்த்தையை)என்று மூன்றுவது வேற்றுமையாலுஞ்சப்தபேதமிருந்தபோதி லும், ஷயம்முதலான ரோகங்களும், ஸம்ஸாரபந்தன் முமற்றவனுகிறானென்று மர்த்தத்தையே ஷெடர்கள் கொள்ளத் தக்கதாயிருக்கச் வெள் ளைவிடுவாரென்று துன்மார்க்கஞ் செய்திருக்கிற வப்பாஞ்சராத்திரியின் பொய்யதை யிதனாலேயேயுணர்த்துலகிவிட்டபடியா

லேனைய வாக்கியங்களுக்கு அவன்கூறும்பேரிழவர்த்தத்தையாயிங்கே விசாரிப்பது யுக்தமன்றென விடுத்தாம். அந்த ஸ்வபசாதமன் சுருதிஸ்மிருதிபுராணங்களி னுண்மையை ஸத்துக்கள் வாயிலாக வோர் காலத்தும் பார்த்தங்கேட்டுமிராதவனாயிருபபினு மவற்றிலுள்ள வசனங்களுக்குத் தபபர்த்தஞ்செய்கிற விததையின்மாத்திரம் மிகவும் பண்டிதனா யிருக்கிறான். இந்தக்கழுதை யிது வரையில வாயிறெரிந்துபுழுங்கியதுபோகவினனுங்கொதிததுசசாகும்படிககும், ஸாதுகளகண்டு ஸந்தோஷிககுமபடிக்கும் இந்தநூலின முதறபாகததில் காட்டிய வசனங்களேயன்றி யின்னுஞ் சிலசுருதிகளை யீண்டு வரைநதுவிடுவாம். பஸ்மஜாபாலோபநிஷததில், "ஹர
[illegible]
[illegible]
[illegible]

தப்பாஞ்சாரத்திர மூர்க்கனும் வாய்க்குவந்தபடித் திட்டி, அதனால் ஸந்தோஷத்தை யடையவாரமே யன்றியில் பண்டிதஸபையேறி வித்வான்கள் மெச்சும்படிப் பூர்வபக்ஷஞ் செயவது முடியாது! முடியாது!! இன்னவிஷயங்களை யெமது பூர்வீகர்கள் வெகுவாயெடுத்து விவித்தாந்தஞ்செய்துள்ளாராகையால் யாமிவ்வளவிலுபரதியடைந்தோம். இந்நூலில் சிவாதிக்யரக்நகளைநேகமாய்ச சோபித்தலால (சிவாதிக்யரத்நாவளி) என்னும் பெயா முன்னுள்ளதோடு (சிவாநனமகடா) என்னும பெயரையும் யாமிதற்கிட்டு வெளிப்படுத்தினோம். இது ஸாதுககள க்ஷேமாத்தமுலகில் நீடூழிவாழக.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஸம்பந்தகுருசரணாரவிந்தார்ப்பணமஸ்து.

சிவாதிக்யரத்நாவளி

இரண்டாவதுபாகம்

மேல (சகூ, ககூ) வது. பக்கங்களில், முறையே(ரூ0, கசு)வது வரிகளில (முன்னையது) எனவும், (கரூ) வதுபக்கத்தில (ரு)வது வரியில் (பின்னையது) எனவும் அமைத்துக்கொள்க.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ பூர்வதீஸ்தங்யபாயிநேநமஃ.

திரிசிரபுரம், மஹாவித்வான்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ,

மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்

திரட்டிய

சிவாதிக்யம்.

—:o:—

"உலகமெலாமுணர்ந்தோதற்கரியபிரானுமைகேள்வ
னிலவுமறையகதெரிளருநீடுபரமெனத்தெளியார்
கலகமறவைதிகத்தின்காட்டாலெம்பரனுண்மை
யிலகவெடுத்திசைப்பேமாலெம்பிறவிநசைபோமால்." (க)

அரியகடவுளராயவரிபிரமாதியர்க்கெல்லாம்
பெரியபிரான்சங்கரனேயென்றறிஞர்பேசிடுவார்
தெரியமுரசறைந்ததெனச்செகமுழுதுமவாய்க்கேட்க
வுரியமறைமாதேவனெனுநிருப்பேரோதுதலால். (உ)

சங்கரனுலெவ்வுயிர்க்குந்தாவில்சுகங்கொடுத்தலினுற்
பங்கவிய சனந்தவிர்க்கும்பண்பினுலுருத்திரனே
யங்கணருள்பொழியம்பைசமேதனுயமர்தலினுற்
றுங்கமிகுசாம்பனெனச்சொல்லுவாரறிவுடையோர். (ங)

பிரணவத்தினுரியபொருள்பிறரொன்றுபேசிடுவார்
முரணவித்தற்காகமங்கண்முதலாயவேண்டுபவோ
கரணவிகற்பங்கடப்பாய்சூவதமெண்ணிலகமழுந்
திரன்மிகுத்தசெழுங்கொன்றைமாலிகைசேர்தரக்தண்டும். (ச)

வேதகாயத்திரியின்பொருளாகும்வித்தகரார்
போதநாயகனைபொங்கொளிச்சம்புவையன்றி
யேதநீவாதமரும்யாவரையும்புகன்றிடலா
மோதவாம்பர்க்கனைனுமொருமொழிகள்ளமையாதேல். (கு)

மும்மறையுணர்மறையின்முனிவிலெழுகாண்டதிற்
செம்மைதருநடுகாண்டனுசேர்ந்தவெழுசங்கிதையி
லம்மாடுசசங்கிதையினுதியீறெழிததுநடுப்
பொமமலுறலமாமனுவினபொருளாவானெவனமைதத. (கூ)

திருகதமிருமறைமுடிவாயததிகழதருகாலாக்கிளிசா
ருருதிரபபேருபகடதமுதலாயவுரைபபவெலாம்
வருததமறவுலகனைதமிளைபபொழிதமாதேவன
பொருத்தமுறமெயபபூசுபுணணியநீறேபிறிதோ. (எ)

பிரியமிகவனைத்தினுகரும்பிரமாணமாயமறை
தெரியவெடுதத்திலிதுகாததலசிவலிங்காசசனையொன்றே
யுரியவெனபபிறரகடவுமுரைத்ததுமறறுணடுகொலோ
வரியதவதத்திருமைகதவறைவதெவனிதன்மேலும. (அ)

ஆதலினம்பமெனையரிபியாதியாபல்லோ
காதலிநபூசனைபுரிநதுகருதிடதய்தினரின்று
மேதமறயானைமுதலெறுமபிருதியபலவுட்
போதமுறபபூசித்துபபொலிநதவைகளோளவுண்டோ. (கூ)

இனறுமுயாபரசிவனையிருதிணையினுயிரனைத்து
மனனுமவழி[illegible]வையகி[illegible]வைக்கதி நறியா
மினறுடல [illegible]மனனி[illegible]ரனையபிரா
னுன்னுமொருவனாப்பூசையுஞறியதுமுண்டுகொலோ. (கo)

விச்சுவமெனறெடுதத்தியமபரிளங்குவானொருமுனறன்
விச்சுவதத்திறகிகனெனவிளங்குவான்பரமசிவ
னெச்சமெனயாவாகளுமியம்புகார்மாயவனை
யெச்சவதிபதிசிவனேயெனப்புகுமெம்மறையும். (கக)

பரசிவனேபிரமமெனப்பன்மறையுமெடுத்தோது
முரவிலாரையும்பரமென்றோதிடுவதென்னையெனின்
விரவுமுபசாரமேயன்றியுமேவுயிர்ப்பரப்பின்
றரமுணர்ந்தும்போலுமெனச்சாற்றுவார்சான்றோரே. (கஉ)

மடைத்தலொடுகாத்தலுநம்பரமசிவன்புரிதொழிலே
படைத்தலயன்றொழிலென்னிற்பாறியவோர்தலையின்னும்
பனைத்துறனக்கியறறுகிலானமால்காப்பனெனப்பகரிற்
படைத்தமகாருறப்பழிவுமுடம்பழிவுபார்த்திருந்தான. (கங)

எம்பெருமானித்தியமுமேனையோரனித்தியமு
நம்பமையமறையாதியெடுத்துநவினறிடவேண்டா
கம்பமுறவருகற்பகாலங்கடொறுங்கவர்ந்த
வம்பதுமன்முதலியர்தநதலைத்தொடையேயறிவிக்கும். (கச)

ஆயமலரவனுதியமரரெலாம்பசுக்களே
மேயபசுபதிசிவனேவிளம்புவதெனின்னுங்கே
ணேயமிகுமாதேவநின்மலன்வானபரவையிடை
மாயவனுதியரொருநி வலையாமெனறுணருதியால. (கரு)

அந்தமாதேவனேயகிலகாரணன்காண்டி
பநதமுமற்றஃதொழியப்பற்றுமொருபெருவீடு
நந்தவவனருளன்றிநண்ணார்நண்ணுவர்நெடுவா
னுந்தவமைபசுந்தோலிற்சுருட்டும்வலியுளராவார். (கசு)

கூற்றுவன்செய்கொடுந்தண்டங்குதித்துய்யக்குறித்தவர்க
ளேற்றுமிசைவருபெருமானடியன்றியெண்ணுவரோ
போற்றுமறையாகமபுராணமெலாம்புகல்பவர்தோங்
காற்றுவலியமைகாலகாலனெனத்துதித்தலினால். (கஎ)

எண்ணியபூங்கணைமதவேளிரவுபகலாவியற்றுங
கண்ணியவெந்துயரனைத்துங்கடந்துய்யவுளங்குதித்த
புண்ணியர்களவனையன்றிப்பிறரையும்பூசிப்பர்கொலோ
தண்ணியநுலெலாங்காமதகனனெனமுறையிடலால். (கஅ)

மேயபலதுயரமெலாம்விளைக்தெழுவான்றோற்றிடுவித்
தாயபிறப்பொழித்திடுவானமையவுளத்திடைக்குறித்த
துயமதியினர்சிவனையல்லாததுதிப்பர்கொலோ
பாயமறைபிறப்பிலியென்றெடுத்துரைக்கும்பான்மையினால். (அக)

மறைகளவன்வாய்மொழியேமறைகளவன்வந்தியரோ
மறைகளவன்பாதுகையேமறைகளவன்காற்சிலம்பே
மறைகளவனார்பரியேகாணுதுமயங்குதலு
மறைகளெனிற்சிவபெருமான்மான்மியநாரனென்னுரைக்கேன். ()

எங்குமவன்றிருமுடியேயெங்குமவன்றிருமுகமே
யெங்குமவனுலோசனமேயெங்குமவன்குழைச்செவியே
யெங்குமவன்செவ்வாயேயெங்குங்கையேபதமு
மெங்குமெனிற்சிவபெருமானேற்றானென்னுரைக்கேன். (உக)

புனைபுருவெட்டொன்பதுமற்புணர்ந்துமோருருவுமிலன்
வினையொருநான்கொன்றியறறிமேவினுமோர்வினையுமிலன
புனையிழையோர்பான்மருவப்பொருந்தினும்விகாரமில
னனையபிரானுண்மைநிலையாரியம்பவல்லாரே. (உஉ)

மண்ணிடையைந்தாயமர்ந்தானீரிடைநான்காய்வதிநதான்
கண்ணிடைதீயிடைமூன்றாய்க்காலிடைமற்றோரிரண்டாய்
விண்ணிடையொன்றாயமைந்தானுனும்விளம்பியவை
யெண்ணிடைவதல்லாமலின்னனெனவுணர்வனவோ. (உங)

வேறு.

எவனருள்வலியாற்பந்தமெனைத்துமெவ்வுயிர்க்குமெய்து
மெவனருள்வலியாற்பந்தமெனைத்துமெவ்வுயிர்க்குமாயு
மெவனருள்வலியாலோவாவின்பமெவ்வுயிர்க்குமேவு
மவனொருசீயேயன்றியாருளாரறவேற்றன்னால். (உச)

எவனுடையானையாலேமதிகதிரியங்காதிற்றுன்
கவனவிர்திரைதீர்வேலைகாடவாதுமேவும்
புவனங்களனைத்தும்வைத்தநிலைமையிற்பொருந்தாதிற்கு
மவனொருசீயேயன்றியாருளார்மிளிர்மூக்கண்ணாய். (உரு)

அதிசயம்பயக்குநாராயணவுபநிடதம்யானா
மதியினிற்குறித்தியாவர்வணங்கினுமவ்வணக்கந்
துதிகெழுநினவேயென்றுசொலுமுனைக்குறித்துநாயேன்
விதியிற்செய்வணக்கம்வேறுமேவுமோவிமலவாழ்வே. (உசு)

சாதலும்பிறப்புமில்லாய்தணதுதலும்புணர்வுமற்றாய்
காதலுவெறுப்புந்தீர்ந்தாய்நினைத்தலுமறபபுங்காணாய்
நோதலுங்களிபபுங்கூடாய்நுண்மையாயதிதுலத்தா
யாதன்முன்னொடுபினசாராயடியினிற்புகழாநின்றேன். (உஎ)

விரிதருபடைப்புக்காப்புவிளைத்திடுதேவர்நாளுந்
திரிபில்சட்டுவமேபோன்றுசெயறபடச்செயறபடுததி
யுரிமையிற்காலநோக்கியொழித்துமீட்டுறுத்தல்செய்தும்
புரிதருவிகாரஞ்சாறறும்புணராய்நிறபுணாவானவேடடேன். (உஅ)

அரிதனைத்தனையலாரையளிவினைமுதலாச்செயதும் [து
தெரியொராபாறபடைத்திரண்டாம்வேறறுமைப்பொருளாச்செய்
மெரிகணைசெய்துமூனறும்வேறறுமைபபொருணியெனறும்
புரிபடையருள்நானகாம்வேறறுமைப்பொருள்புணாத்தும். (உக)

செறியிளைப்பொழியவைந்தாம்வேறறுமைப்பொருளுஞ்செய்து
நெறிகொளத்தமுவியாறும்வேறறுமைப்பொருணிறைததுங் [டு
குறிகொண்மாரபமர்நதேயேழாம்வேறறுமைப்பொருளாக்கொண்
மறிபெயர்ப்பொருளேநின்னையடைசரமுயலாநின்றேன். (௩0)

மாயவன்வந்துவேண்டமலரணைப்பொருட்டுமேய
துயனைமகவாத்தந்துஞ்சுந்தரமுகங்கணுன்கு
மேயவப்பிரமன்வேண்டவிஞ்டுலைமகவாத்தந்தும்
பாயகாரணமாய்நின்றபரமநிற்பழிசசாநினறேன். (௩௧)

திருமேனியோரொட்டுள்ளுஞ்சிலீமுகமொருமூன்றாக
விருமேனியுருளையுரகலியகவையொன்றாகமற்று
மொருமேனியிரதமாகவொன்றுதானவர்கள்சோரப் [டேன்.
பொருமேனிலாஞ்சோ மூன்றும்பொடித்தாய் நிறபுணர்தல்வேட்

சீயத்தன்மறைத்துணைக்குந்தானமுஞ்சடைமுடிபூண
வையத்துக்கலைக்கல்லைக்கும்பேழையுக்குதான்மேலா
வயக்குபொற்கழலிற்பூண்டுமெருவலும்பிலமர்செய்த
சயக்குலவடிகேளினைச்சார்தரமுயன்றிடின்றேன். (௩௩)

பதிகலையுணவுகல்குமட்டிறும்பலைபோய்ப்பாற
விதிகலையிட்டிவைக்குமாவலமும்விரும்பினஞ்சே
வடிபெனிப்பிணிதவிர்க்குமருமருந்தன்னசெப்புந்
தொடிபயக்கடலாக்கொண்டதுயரிற்றொழுதல்வேட்டேன். (௩௪)

(தேவாரம்-வாழ்த்து.)

"வாழ்கவந்தணர்வானவரானினம்
வீழ்கதண்புனல்வேந்தனுமோங்குக
ஆழ்கதீயவெல்லாமரனாமமே
சூழ்கலையகமுந்தயர்தீர்கவே." (௩௫)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீலாம்பாயபரப்பிரம்மநாரப்பணமஸ்து.

இப்புத்தகம் வேண்டியவர்கள் ரூபா (௪௫) கொடுத்து இந்த வாலியிடத்தினாவது, திருவல்லிக்கேணி வீராசாமிமுதலியார் வீதியில் (௪0) நம்பர் வீட்டில், ஸ்ரீ-சம்பிரமணியமுதலியாரிடத்தினாவது வாங்கிக்கொள்ளலாம்.